

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

4 НЕДІЛЯ ВЕЛИКОГО ПОСТУ – 27 БЕРЕЗНЯ 2022

Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.

Poutníci u relikvií sv. Františka z Paoly, Paola, Itálie, Peregrinatio In Honorem Apostolorum Gentium Slavorum, 8. července 2019.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, Bůh nás stvořil k životu, nikoli ke smrti. Od něj pocházíme, pro něho žijeme, a v něm budeme žít navždy. Proto s důvěrou prosme:

L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.

- Za papeže Františka, aby jeho nadcházející apoštolská cesta na Maltu otevřela srdce všech pro mimořádně laskavé přijímání všech potřebných.
- Prosme za ukončení války proti Ukrajině, za ukrajinské uprchlíky a jejich rodiny.
- Prosme za ty, kdo znají křesťanství pouze jako souhrn morálních zásad či liturgických předpisů, aby jej poznali v živé zkušenosti osobní i společné víry.
- Prosme, ať doba postní posílí naši vytrvalost v prokazování dobra všem lidem.
- Modleme se za nás křesťany, abychom tvář v tvář novým bioetickým výzvám vždy podporovali ochranu života prostřednictvím modlitby i konkrétního nasazení ve společnosti.
- Prosme za nás všechny, abychom se naučili hodnotit lidi a jednat s nimi ne podle vnějších ohledů, ale vždy respektovali jejich osobní důstojnost.
- Prosme za ty, kteří nás předešli a spí spánkem pokoje, aby měli plnou účast na životě věčném, k němuž se na křtu zrodili.

K: Otče, probouzíš v nás vědomí porozumění a modlitby za naše bližní. Dej, ať se to projevuje v úsilí našeho každodenního života. Skrze Krista našeho Pána. **L:** Amen.

***Královno míru
rozprostři svůj plášť nad Ukrajinu.***

*Panhagia - modlicí se Madona - paládium Kyjeva - nejposvátnější ikona zvaná "Nezničitelná zed", jež nad městem bdí a činí je nezničitelným.
Mozaika v katedrále Boží Moudrosti v Kyjevě (XI. století)*

Votivní svíce u relikvií sv. Františka z Paoly, Paola, Itálie, *Peregrinatio In Honorem Apostolorum Gentium Slavorum*, 8. července 2019.

Votivní svíce u relikvií sv. Jana Pavla II., bazilika sv. Petra, Řím, Itálie, *Peregrinatio Ad Miracula Fidei*, 15. června 2014.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

5 НЕДІЛЯ ВЕЛИКОГО ПОСТУ – 3 КВІТНЯ 2022

Velkou věc s námi učinil Hospodin, naplnila nás radost.

Poutníci u hrobu sv. Jana Pavla II., bazilika sv. Petra, Řím, Peregrinatio In Honorem Apostolorum Gentium Slavorum, 28. června 2019.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, Bůh nás stvořil k životu, nikoli ke smrti. Od něj pocházíme, pro něho žijeme, a v něm budeme žít navždy. Proto s důvěrou prosme:

L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.

● Ty, který skrze víru v tvého Syna zjevuješ svou spravedlnost, dej, aby doba postní byla pro každého křesťana časem opravdového obrácení a intenzivního poznání tajemství Krista, který přišel naplnit veškerou spravedlnost.

● Prosme za ukončení války proti Ukrajině, za ukrajinské uprchlíky a jejich rodiny.

● Modleme se za zdravotníky, kteří s velkým nasazením pečují o nemocné a starší lidi, aby zejména v nejchudších zemích byli účinně podporováni ze strany vlády i svého okolí.

● Modleme se za ty, kteří uvažují o povolání ke kněžství, jáhenství a zasvěcenému životu, aby poctivě naslouchali Pánovu hlasu a odvážně odpověděli na jeho volání.

● Prosme za duchovně mrtvé i za ty, kteří po utrpeních nebo kvůli zatvrzelosti v hříchu už nechtějí dále žít, aby skrze víru objevili nový smysl života.

● Za všechny věrné zemřelé, aby Ten, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, probudil k životu i jejich smrtelná těla.

K: Bože, Otče a Stvořiteli, shlédni na naše prosby a dej nám poznat, že máme účast na tvém božském životě. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 4. NEDĚLE POSTNÍ

1. ČTENÍ – JOZ 5,9A.10-12

Čtení z knihy Jozue.

Hospodin pravil Jozuovi: "Dnes jsem z vás odvalil egyptskou hanbu."

Synové Izraele se utábořili v Gilgalu a slavili Velikonoce čtrnáctého dne toho měsíce večer na jeriškých planinách. Na druhý den po Velikonocích jedli z úrody té země: nekvašené chleby a pražená zrna. Téhož dne přestala padat mana. Byl to druhý den, když jedli z úrody té země. Synové Izraele už neměli manu, toho roku jedli z výnosu země Kanaán.

ŽALM 34

Ustavičně chci velebit Hospodina, – vždy bude v mých ústech jeho chvála. – V Hospodinu necht' se chlubit moje duše, – ať to slyší pokorní a radují se. Velebte se mnou Hospodina, – oslavujme spolu jeho jméno! – Hledal jsem Hospodina a vyslyšel mě, – vysvobodil mě ze všech mých obav. Pohleďte k němu, ať se rozveselíte, – vaše tvář se nemusí zardívat hanbou. – Hle, ubožák zavolal a Hospodin slyšel, – pomohl mu ve všech jeho strastech.

2. ČTENÍ – 2KOR 5,17-21

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Když se někdo stal křesťanem, je to nové stvoření. To staré pominulo, nové nastoupilo. A všechno to pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista a svěřil nám službu, abychom hlásali toto usmíření. Vždyť Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyzýváme: Smiřte se s Bohem! S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha.

EVANGELIUM – LK 15,1-3.11-32

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

K Ježíšovi přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: "Přijímá hříšníky a jí s nimi!" Pověděl jim tedy toto podobenství: "Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: 'Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.' On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedával. Tu šel do sebe a řekl: 'Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!' Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: 'Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem.' Ale otec nařídil služebníkům: 'Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!' A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: 'Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.' Tu se starší syn rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: 'Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!' Otec mu odpověděl: 'Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.'"

LITURGICKÉ TEXTY 5. NEDĚLE POSTNÍ

1. ČTENÍ – Iz 43,16-21

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Tak praví Hospodin, který vytvořil v moři cestu, v mohutných vodách stezku, který vyvedl vozy i koně, vojsko i silné reky; všichni spolu leží, již nevstanou, jako knot zhasli, dohořeli. „Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! Hle, já dělám věci nové, teď již vzcházejí, což to neznáte? Cestu vytvořím na poušti a řeky na neschůdných místech. Divoká zvěř mě oslaví, šakalové a pštrosi, že jsem dal vodu na poušti, řeky na neschůdných místech, abych napojil svůj lid, svého vyvoleného. Ten lid jsem stvořil pro sebe, bude hlásat mou chválu.“

ŽALM 126

Když Hospodin přiváděl siónské zajatce, – byli jsme jako ve snách. – Tehdy byla naše ústa plná smíchu – a náš jazyk plný jásotu. Tehdy se říkalo mezi pohany: – „Velkou věc s nimi udělal Hospodin!“ – Ano, velkou věc s námi udělal Hospodin, – naplnila nás radost. Hospodine, změň náš osud, – jako se mění údolí na jihu země. – Kdo sejí v slzách, – žnout budou s jásotem. Vycházejí s pláčem, – když nesou semeno k setí: – přijdou však s jásotem – a přinesou své snopy.

2. ČTENÍ – FLP 3,8-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Bratři! Všecko považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Krista Ježíše, svého Pána. Pro něj jsem se toho všeho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat Krista a byl s ním spojen; nemám přece vlastní spravedlnost, která se získá zachováním Zákona, ale tu, která se dává tomu, kdo věří v Krista, totiž tu, která přichází od Boha a spočívá na víře. Tak na sobě poznám Krista i moc jeho zmrtvýchvstání a účast v jeho utrpení; a protože umřel on, i já mu chci být v tom podobný. Potom, jak doufám, dosáhnu i vzkříšení z mrtvých. Tím neříkám, že už bych toho dosáhl nebo že už jsem dokonalý; ale ze všech sil se snažím to uchvátit, protože i mne samého uchvátil Kristus Ježíš. Bratři, já si nenamlouvám, že už jsem to uchvátil. Ale o jedno mi jde: nedbám na to, co je za mnou, ale ženu se k tomu, co je přede mnou. Běžím k cíli za vítěznou nebeskou odměnou, ke které nás Bůh povolal skrze Krista Ježíše.

EVANGELIUM – JAN 8,1-11

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistiženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat. Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když na něj nepřestávali dotírat otázkami, vzpřímil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní hodí kamenem první!“ A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřímil a řekl jí: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“

List papeže Františka biskupům k Úkonu zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie

Milý bratře, uplynul téměř měsíc od začátku války na Ukrajině, která způsobuje stále větší utrpení sužovanému obyvatelstvu a ohrožuje i světový mír. V této temné hodině je církev mocně volána k tomu, aby se přimlouvala u Knížete pokoje a byla nablízku těm, kteří na vlastní kůži doplácí na následky konfliktu. V tomto smyslu jsem vděčný všem, kteří s velkou štědrostí reagují na mé výzvy k modlitbě, postu a dobročinnosti.

Nyní, též v reakci na četné žádosti Božího lidu, bych rád Panně Marii zvláštním způsobem svěřil válčící národy. Jak jsem v neděli sdělil na závěr modlitby Anděl Páně, 25. března, na slavnost Zvěstování Páně, hodlám učinit slavnostní akt zasvěcení lidstva, zejména Ruska a Ukrajiny, Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Jelikož je dobré vyzvat pokoj poté, co nás obnovilo Boží odpuštění, proběhne tento úkon v rámci kající liturgie, která začne v bazilice svatého Petra v 17 hodin římského času. Akt svěcení je naplánován na 18,30 hodin. Má to být gesto všeobecné církve, která v této dramatické chvíli přináší Bohu skrze Jeho a naši Matku bolestné volání všech, kdo trpí a prosí o ukončení násilí, a která svěřuje budoucnost lidstva Královně míru. Proto vás vyzývám, abyste se k tomuto aktu připojili a shromáždili kněze, řeholníky a další věřící ke společné modlitbě na posvátných místech v pátek 25. března, aby svatý Boží lid mohl vznést jednomyslnou a upřímnou prosbu ke své Matce. V této souvislosti vám posílám text příslušné modlitby zasvěcení, abyste ji mohli v tento den přednést v bratrském spojení.

Děkuji Vám za vstřícnost a spolupráci. Srdečně žehnám Vám i věřícím svěřeným do Vaší pastorační péče. Kéž Vás Ježíš ochraňuje a kéž nad Vámi bdí Nejsvětější Panna. Modlete se za mě.

Bratrsky

Od Svatého Jana v Lateráně, 21. března 2022

Franciscus

ÚKON ZASVĚCENÍ RUSKA A UKRAJINY NEPOSKVRNĚNÉMU SRDCI PANNY MARIE

25. března 2022

Papež František v kapli zjevení Panny Marie v portugalské Fatimě, 12. května 2017.

Maria, Matko Boží a Matko naše, obracíme se k tobě v této hodině soužení. Jsi naše Matka, miluješ nás a znáš nás: nic, co je nám drahé, před tebou není skryto. Matko milosrdenství, mnohokrát jsme zakusili tvou prozřetelnou laskavost, tvou přítomnost, která nám přináší pokoj, protože nás vždy vedeš k Ježíši, knížeti pokoje.

My jsme však cestu k míru ztratili. Zapomněli jsme na poučení z tragédií minulého století, na oběti milionů lidí, kteří padli ve světových válkách. Nerespektujeme závazky, které jsme přijali jako společenství národů, a zrazujeme sny národů o míru a naděje mladých lidí. Onemocněli jsme chamtivostí, uzavřeli jsme se do národnostních zájmů, nechali jsme se ochromit lhostejností a paralyzovat sobectvím. Raději jsme ignorovali Boha, žili ve své lži, pěstovali agresi, ničili životy a hromadili zbraně, zapomínajíce, že jsme strážci svých bližních i společného domova. Válkou jsme rozvrátili zahradu Země, hříchem jsme zranili srdce našeho Otce, který chce, abychom byli bratry a sestrami. Stali jsme se lhostejnými ke všem a všemu kromě sebe. A s hanbou říkáme: Odpusť nám, Pane!

V bídě hříchu, v naší únavě a křehkosti, v tajemství bezpráví zla a války nám ty, svatá Matko, připomínáš, že Bůh nás neopouští, ale stále na nás s láskou hledí, touží nám odpustit a pozvednout nás. To on nám tě dal a do tvého neposkvrněného Srdce umístil útočiště pro církev a lidstvo. Z božské dobroty jsi s námi a i v těch nejtěživějších zákoutích dějin nás vedeš s laskavostí.

Proto se k tobě uchylujeme, klepeme na dveře tvého srdce, my, tvé drahé děti, které se nikdy neunavíš navštěvovat a zvat k obrácení. V této temné hodině nám přijď na pomoc a potěš nás. Každému z nás řekni: "Copak nejsem vaše matka?" Ty víš, jak rozplést zmatky našich srdcí a uzly naší doby. Vkládáme do tebe svou důvěru. Jsme si jisti, že zejména v době zkoušky nepohrdneš našimi prosbami a přijdeš nám na pomoc.

Stejně tak jsi učinila v galilejské Káně, když jsi uspíšila hodinu Ježíšova zásahu a uvedla svět jeho prvního znamení. Když se hostina změnila ve smutek, řekla jsi mu: "Nemají víno" (Jan 2,3). Zopakuj to znovu Bohu, Matko, protože dnes nám došlo víno naděje, radost se vytratila, bratrství se rozplynulo. Ztratili jsme lidskost, promarnili jsme mír. Stali jsme se schopnými jakéhokoli násilí a ničení. Naléhavě potřebujeme tvůj mateřský zásah.

Přijmi tedy, ó Matko, tuto naši prosbu.
Hvězdo moří, nedopusť, abychom ztroskotali ve válečné bouři.
Archo nové smlouvy, inspiruj plány a cesty smíření.
"Nebeská země", vrať světu Boží svornost.
Uhas nenávist, zmírní pomstu, nauč nás odpuštění.
Zbav nás války, ochraň svět před jadernou hrozbou.
Královno růžence, probuď v nás touhu modlit se a milovat.
Královno lidské rodiny, ukaž lidem cestu bratrství.
Královno míru, vypros světu mír.

Tvé slzy, ó Matko, ať pohnou našimi zatvrzelými srdci. Kéž slzy, které jsi za nás prolila, znovu přivedou k rozkvětu toto údolí, které naše nenávist vysušila. A dokud hluk zbraní neutichá, kéž nás tvá modlitba obrátí k míru. Ať tvé mateřské ruce pohladí ty, kdo trpí a prchají pod náporom bomb. Kéž tvoje mateřská náruč utěší ty, kteří museli opustit své domovy a svou zemi. Kéž nás tvé bolestné srdce pohne k soucitu a povzbudí nás, abychom otevírali dveře a starali se o zraněné a opuštěné lidstvo.

Svatá Matko Boží, pod křížem ti Ježíš, hledíc na učedníka, řekl: "Hle, tvůj syn" (Jan 19,26): tak ti svěřil každého z nás. Potom učedníkovi, každému z nás, řekl: "Hle, tvá matka" (v. 27). Matko, nyní tě chceme uvést do našich životů a do našich dějin. V tuto hodinu stojí lidstvo, vyčerpané a rozrušené, pod křížem spolu s tebou. A potřebuje se ti svěřit, aby se skrze tebe zasloužilo Kristu. Ukrajinský a ruský lid, který tě s láskou uctívá, se k tobě obrací, zatímco tvé srdce bije pro ně a pro všechny národy zmítané válkou, hladem, nespravedlností a bídou.

Proto my, Matko Boží a naše, slavnostně svěřujeme a zasvěcujeme sebe, církve a celé lidstvo, zvláště Rusko a Ukrajinu, tvému neposkvrněnému Srdci. Přijmi tento náš čin, který konáme s důvěrou a láskou; dej, ať přestane válka a ať je na světě mír. "Ano", které vyšlo z tvého srdce, otevřelo dveře dějin křížeti pokoje; věříme, že skrze tvé Srdce opět přijde mír. Tobě tedy zasvěcujeme budoucnost celé lidské rodiny, potřeby a očekávání národů, úzkosti a naděje světa.

Kéž se skrze tebe na zemi vylije Boží milosrdenství a kéž naše dny opět poznamená líbezný mír. Ženo souhlasu, na kterou sestoupil Duch svatý, vrať mezi nás Boží harmonii. Zmírní vyprahlost našich srdcí, ty, jež "naděje zdroj živý jsi v každém čase". Lidstvo jsi připojila k Ježíši, učin z nás dělníky společenství. Kráčela jsi po našich cestách, ved' nás po stezkách pokoje. Amen.

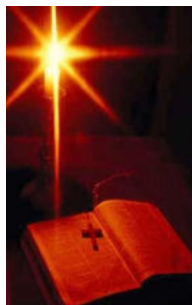
"Čiňte pokání a věřte evangeliu" (Marek 1,15)

DOBA POSTNÍ S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J.,

čestným občanem Pustiměře

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

PONDĚLÍ PO 4. NEDĚLI POSTNÍ - 28. BŘEZNA 2022

Ježíš odešel ze Samařska do Galileje. Sám totiž dosvědčil, že prorok ve svém rodném kraji není ve vážnosti. Když tedy přišel do Galileje, Galilejané ho (vlídně) přijali, protože viděli všechno, co vykonal v Jeruzalémě o svátcích; i oni tam totiž byli na svátky. Přišel tedy zase do Kány v Galileji, kde proměnil vodu ve víno. Byl tam jeden královský úředník, jehož syn ležel nemocen v Kafarnau. Když uslyšel, že Ježíš přišel z Judska do Galileje, vyhledal ho a prosil, aby šel a uzdravil mu syna - už totiž skoro umíral. Ježíš mu řekl: „Jestliže nevidíte znamení a zázraky, nikdy neuvěříte.“ Královský úředník mu odpověděl: „Pane, přijď, než moje dítě umře!“ Ježíš mu řekl: „Jen jdi, tvůj syn je živ.“ Ten člověk uvěřil tomu slovu, které mu Ježíš řekl, a šel. Když ještě byl na cestě, přišli mu naproti jeho služebníci a hlásili: „Tvůj syn je živ!“ Zeptal se jich tedy na hodinu, kdy mu začalo být lépe. Odpověděli mu: „Včera v jednu hodinu odpoledne mu přestala horečka.“ Poznal tedy otec, že to bylo právě v tu chvíli, kdy mu Ježíš řekl: 'Tvůj syn je živ.' A uvěřil on i všichni v jeho domě. To bylo druhé znamení, které Ježíš vykonal, když se vrátil z Judska do Galileje. (Jan 4,43-54)

Prorok ve svém kraji není ve vážnosti. Francouzské přísloví říká, že neexistuje žádný velikán pro sluhu, který mu čistí světnici. Vysvětlení se dává psychologické. Věci, které prozrazují velikost člověka, jsou řídké, někdy jen jednou nebo několikrát v životě, zatímco malé nedůležité záležitosti jsou od rána do večera. Při těch se pak prozradí i malé chybičky, netrpělivosti, sympatie a antipatie. Kdo žije s člověkem blízko, vydává se nebezpečí, že vidí jenom tyto maličkosti. V Jeruzalémě se Ježíš objevil jako neznámý člověk z daleka, který mluvil, jak nemluvil nikdo jiný, dělal zázraky. V Nazaretě ho naopak znali třicet let jako syna obyčejného dělníka. Této zfalšované perspektivě úsudku podléháme všichni, a proto bývají nespravedlivé naše úsudky o druhých, často bohužel i jednání.

Galilejané ho vlídně přijali, protože viděli všechno, co vykonal v Jeruzalémě o svátcích. I tu se projevuje známá zkušenost. Doma si začnou vážit člověka, až když ho ocenila cizina. Někdo, kdo žil nepovšimnut, stoupne v očích krajanů, když ho navštíví cizí delegace, když se o něm píše v zahraničních novinách. V tom okamžiku by se všichni rádi přihřáli na jeho slunci a začnou se chlubit, že jsou jeho krajané. V tom ovšem není nic

zlého. Důležité je, aby to bylo upřímné a aby to vědomí soudružnosti z přirozeného citu došlo k nadpřirozenému poznatku. Tvoříme totiž opravdovou jednotu. primitivní národy ji cítí především jako soudružnost kmenovou, šovinismus je karikatura a úchylka při soudružnosti národní. Křesťan si má víc a víc uvědomovat pojítka, která nás vážou v Kristu, v životě milosti. pak každé dobro druhého cítíme jako vlastní. je to opak závisti, smutku nad úspěchem.

V Káni v Galileji uzdraví pouhým slovem syna královského úředníka. Evangelista dodává, že to bylo druhé znamení v Galileji. V Káni Kristus proměnil vodu ve víno (Jan 2,1-11), nyní ukázal moc svého slova. Úředník tomu na počátku nechtěl věřit. Žádal o zázrak, ale že by se mohl stát pouhým slovem? Byl mu vytčen nedostatek víry. Protože však mají Kristovy divy většinou hlubší symbolický smysl, možná máme uvést v souvislost tyto dva zázraky v Káni. V proměnění vody ve víno vidí autoři často náznak na zázrak poslední: vína v krev Kristovu. Odpovídá si tak začátek a konec Ježíšovy divotvorné činnosti. K tomu prvnímu divu se přidružuje zázrak slovem. Není i to jistý náznak svátostí? Slovem přetvářejí svět, aby měl posvěcující sílu uzdravovat duše. Jsou tedy svátosti v církvi pokračováním stvoření. Slovem Bůh svět stvořil, slovy církve jej v modlitbách a svátostech posvěcuje.

Největším pokladem nás křesťanů je bezesporu víra. Máme ji v nádobě hliněné, to znamená, že ji musíme stále opatrovat a ochraňovat, abychom o ni nepřišli. Ve víře je třeba stále růst poznáváním Boha a hlavně se s ním osobně setkávat. Evangelista nám představuje hned tři stupně víry. Prvním je víra v zázraky. Taková je víra těch, kteří kladou Bohu podmínky, proto je Ježíš kritizuje: jestliže nevidíte zázraky a znamení, neuvěříte. I dnes se najdou křesťané, kteří by udělali nevíím co, jen aby tam byli, když se proslýchá, že se někde někomu zjevila Panna Maria. Druhým stupněm je víra v Ježíšovo slovo. takovou víru měl královský úředník: "ten člověk uvěřil slovu, které mu Ježíš řekl". No a třetí stupeň je víra v Ježíše, v jeho osobu. Královský úředník uvěřil, že Ježíš je skutečně Bůh. Jeho víra prošla těmito třemi stupni: nejprve věří v zázrak, poté na Ježíšovo slovo a nakonec v Ježíše jako osobu, která ztělesňuje Boha. I naše víra prošla těmito třemi stupni: v dětství jsme věřili slepě - pro autoritu rodičů či kněží; v dospívání víra prodělala krizi, bylo třeba více se modlit a také vzdělávat; od té doby se naše víra prohlubuje neustálým návratem k Ježíšově osobě. Stále jej málo známe, stále mu málo důvěřujeme, stále ještě nejsme ochotni svěřit kormidlo svého života do jeho rukou.

ÚTERÝ PO 4. NEDĚLI POSTNÍ - 29. BŘEZNA 2022

Byly židovské svátky a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V Jeruzalémě u Ovčí brány je rybník, hebrejsky zvaný Bethzatha, s pěti podloubími. V nich ležávalo množství nemocných, slepých, chromých a ochrnutých. Byl tam jeden člověk, ten byl nemocný už osmatřicet let. Když ho Ježíš viděl, jak tam leží, a poznal, že je tak nemocný už dlouho, zeptal se ho: „Chceš být

zdráv?“ Nemocný mu odpověděl: „Pane, nemám nikoho, kdo by mě snesl do rybníka, když se voda rozvíří. Než tam dojdu já, jiný už tam sestoupí přede mnou.“ Ježíš mu řekl: „Vstaň, vezmi své lehátko a chod!“ A hned byl ten člověk uzdraven, vzal svoje lehátko a chodil. Ten den však byla sobota. Proto židé tomu uzdravenému namítli: „Je sobota! Nesmíš nosit lehátko!“ Odpověděl jim: „Ten, kdo mě uzdravil, mi řekl: `Vezmi své lehátko a chod!`, Zeptali se ho: „Kdo je ten člověk, který ti řekl: `Vezmi ho a chod`?“ Ale ten uzdravený nevěděl, kdo to je. Ježíš se totiž vzdálil, protože na tom místě bylo mnoho lidí. Později ho Ježíš potkal v chrámě a řekl mu: „Hle, jsi zdráv. Už nehřeš, aby tě nestihlo něco horšího!“ Ten člověk odešel a oznámil židům, že ho uzdravil Ježíš. Proto židé Ježíše pronásledovali, že dělal takové věci v sobotu. (Jan 5,1-3a.5-16)

Uzdravení ochrnuvého v sobotu. V tomto zázraku je zvláštní protiklad, který nám snadno unikne. Lidem, kteří měli zdravé nohy, nařizoval sobotní klid, aby se vyvarovali každého zbytečného pohybu. Ochrnuvému, který se nemohl ani pohnout, Ježíš nařizuje právě v sobotu, aby se zvedl a šel a dokonce nesl své lehátko. To bylo zvlášť zakázáno v sobotu. Ochrnulý toho ostatně nebyl schopen. Teď na Kristův rozkaz to udělal. Vypadá to na první pohled, jakoby chtěl Kristus doopravdy zrušit instituci soboty, která byla u židů tak posvátná a měla i z hlediska sociálního blahodárné účinky podobně jako křesťanské svátky. Ale postoj k starozákonním předpisům je u Ježíše vždy stejný: vrátit se k první myšlence, která je inspirovala a prohloubit ji. Sobota byla k tomu, aby se člověk zamyslel nad Božími věcmi. Pohyb tělesný tomu možná daleko méně brání, než pohyb v srdci, který způsobují zlé myšlenky a vášně.

Nehřeš, aby tě nestihlo něco horšího. Zhřešil ten člověk už předtím? Byla jeho ochrnulost trest za velkou vinu? Evangelium to netvrdí. Ježíš varuje před budoucností. Hřích se totiž vždycky projeví jako duchovní ochrnulost, tj. neschopnost užívat své schopnosti k dobrému. U tzv. zastaralých vášní to nabývá patologických forem. Říká se, že starý lenoch raději uhoří, než by skočil z postele při poplachu. Ale tato nehybnost je u všech neřestí. Jak těžké je začít chodit na mši, když někdo přestal vstupovat do kostela. Zpověď po letech se zdá větším výkonem než výstup na ledovec. Tomu, kdo se přestal modlit, připadají slova jednoduchých modliteb nesrozumitelnější než klínové písmo. Psychologové říkají, že je potřeba silné vůle, aby člověk udělal zkušenost, že není těžké, co se tak zdá. Jsou to dobré rady. Ale v mnoha případech tu musí být opravdový zázrak milosti Boží, která člověka zvedne, aby znovu vstal a chodil.

Křesťanská neděle. První křesťané se cítili svobodni od židovských předpisů o sobotě. Ale časem zavedli i oni nedělní a sváteční klid. Nechtěli jeho porušování odhadovat podle pohybu, ale podle těžké tělesné práce. Vyskytly se námitky, že je to návrat k farizeismu. Ale to nebezpečí je u všech vnějších zvyků, ztratíme-li z očí jejich duchovní cíl. Jaký je smysl křesťanské neděle? Stala se skoro v celém světě víkendem, dnem odpočinku, změny, zábavy. Proto ji zachovávají i ateisté. Světské zákony někde předepisují nedělní klid daleko přísněji než církevní kodex. Ale křesťané věří se sv. Augustinem, že je srdce lidské tak dlouho neklidné, dokud nespočine v Bohu. Proto máme opravdový zájem na

tom, aby naše neděle a svátky neztratily svůj náboženský smysl, jinak se tyto dny klidu stanou příležitostmi neklidu.

Dnes slyšíme v obou úryvcích liturgie o vodě, která je základem života. Nejprve je řeč o pramenu, který vyvěrá z chrámu a z něhož se nakonec stává řeka, která probouzí k životu veškerou vegetaci. V evangeliu je řeč o jiné, řekli bychom stojaté vodě rybníka. Ta když se rozčeřila, uzdravovala jednoho šťastlivce, který do něho v tomto okamžiku vstoupil. Ve Starém zákoně je voda předobrazem, symbolem Krista. Pán Ježíš ukazuje jasně, že nejde o vodu, ale o symbol, který ukazuje na Krista, který uzdravuje. Dává příkaz, aby dotyčný už nehřešil. Mějme na paměti, že hřích působí jakési ochrnutí u každého člověka.

STŘEDA PO 4. NEDĚLI POSTNÍ - 30. BŘEZNA 2022

Ježíš řekl židům: „Můj Otec je až dosud činný, i já jsem činný.“ To byl další důvod, proč se ho židé snažili zabít: nejen, že rušil sobotu, ale také, že nazýval Boha svým vlastním otcem a stavěl se tak Bohu naroveň. Ježíš jim na to řekl: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám ze sebe konat nic, nýbrž jen to, co vidí, že koná Otec; co totiž koná on, koná stejně i Syn. Vždyť Otec Syna miluje a ukazuje mu všechno, co sám koná. A ukáže mu ještě větší skutky než tyto, takže budete žasnout. Neboť jako Otec křísí mrtvé a je oživuje, tak i Syn oživuje, koho chce. Otec totiž nikoho nesoudí, ale všechnen soud odevzdal Synovi, aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nectí Syna, nectí ani Otce, který ho poslal. Amen, amen, pravím vám: Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má věčný život a nepodléhá soudu, ale přešel už ze smrti do života. Amen, amen, pravím vám: Přichází hodina - ano, už je tady - kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna a ti, kdo uslyší, budou žít. Jako totiž Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě, a obdaril ho mocí konat soud, protože je Syn člověka. Nedivte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou: ti, kdo konali dobro, budou vzkříšeni k životu, kdo páchali zlo, budou vzkříšeni k odsouzení. Já sám ze sebe nemohu dělat nic. Soudím podle toho, co slyším, a můj soud je spravedlivý, protože nehledám vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal.“ (Jan 5,17-30)

Můj Otec je doposud činný. Tato věta se líbila autorům scholastiky. Převzali totiž z Aristotela filosofický pojem Boha: je jenom činnost. Všechno ostatní je částečně činné a částečně trpné. Věci se hýbou, ale první impulz nemají ze sebe, někdo na počátku s nimi pohnul. Ten první hybatel všeho je Bůh, Primo motore, říkal Leonardo da Vinci. Není to sice přímý výklad evangelního textu, ale i z této filosofické úvahy plynou dobré důsledky pro duchovní život. Kdykoliv jsme činní a pracujeme, jsme svobodní, můžeme tedy dělat dobro. Jakmile se začneme pasivně poddávat vlivům, které na nás působí, dříve nebo

později nás zavalí mraky myšlenek neužitečných i vysloveně zlých a nedokážeme se jim pak ani bránit. Tvrzení, že je lenost matka všech neřestí, vyslovuje starou zkušenost. Naopak užitečná práce léčí špatné sklony.

Jako totiž Otec má moc nad životem, tak dal i Synovi, aby i on měl moc nad životem. Kdo pracuje, má moc nad svým dílem: sochař nad kamenem, malíř nad obrazem, švadlena nad plátnem, šatem. Jsou to ovšem věci mrtvé. Pilát Ježíšovi pohrozil, že má moc nad jeho životem. Ta je ovšem velmi omezená. Přičítá si moc život zničit. Daleko větší a krásnější sílu v sobě cítí matka, když poznala, že se v ní rodí život a že ona s tím spolupracuje. Moc nad věčným

životem však má jen Bůh. Ale on dal tu moc Kristu a Kristus žije i v nás. V Tarkovského filmu Solaris je zajímavý motiv. Astronauti se vznesli vysoko nad naši zemskou sféru a tam se v jejich lodi objeví osoby, které už zemřely. Jsou najednou živé. Vznese-li se nad egoistickou sféru do světa lásky, spojíme se s Kristem a spolu s ním vyvoláme k životu mrtvé. Dokončení světa má být totiž i dílo naše. Patří k němu vzkříšení.

Obdařil ho mocí konat soud, protože je Syn člověka. Den vzkříšení z mrtvých je i den soudu, tj. trvalé oddělení dobra od zla. Není pochyby o tom, že to může udělat jen Bůh. Vždyť lidé nedokážou přemoci zlo ani v sobě, tím menší úspěch mají ve společnosti a ve světě. A přece i tuto moc dostal Kristus jako Bohočlověk a on ji zase předal apoštolům a učedníkům, aby v dějinách přemáhali zlo a připravovali vítězství dobra. Dnešní doba má ráda statistiky. Počítače mohou udat, kolik lidí bylo v nemocnicích operováno do roka, kolik opuštěných dětí našlo útulek v sirotčinci, kolik peněz se vydalo na dobročinné účely. Taková čísla povzbuzují. Ale je jedna činnost, kterou počítače nezachytí a ani žádný lidský odhad: kolik zla se přemáhá ve svátosti pokání skrytými soudy, mocí danou církví Kristem soudcem.

ČTVRTEK PO 4. NEDĚLI POSTNÍ - 31. BŘEZNA 2022

Ježíš řekl židům: „Svědčím-li já sám o sobě, mé svědectví není právoplatné. Někdo jiný je to, kdo svědčí o mně, a vím, že svědectví, které o mně vydává, je právoplatné. Vy jste poslali k Janovi a on vydal svědectví pravdě. Já však nepřijímám svědectví od člověka, ale toto říkám, abyste byli spaseni. Jan byl lampa hořící a svítící, a vám se zachtělo jen na chvíli radovat se z jejího světla. Já však mám svědectví větší než Janovo: totiž skutky, které mi dal Otec, abych je vykonal. Právě ty skutky, které konám, svědčí pro mne, že mě Otec poslal. A sám Otec, který mě poslal, vydal o mně svědectví. Nikdy jste neslyšeli jeho hlas, nikdy jste neviděli jeho tvář a jeho slovo ve vás nezůstává, protože nevěříte tomu, koho on poslal. Zkoumáte Písma, protože vy myslíte, že v nich máte věčný život - a právě Písma svědčí o mně; ale nechcete přijít ke mně, abyste měli život. Slávu od lidí nepřijímám. Ale vás znám: nemáte v sobě Boží lásku. Já jsem přišel ve jménu svého Otce, a nepřijímáte mě. Přijde-li jiný ve vlastním jménu, toho přijmete. Jak vy můžete uvěřit, když oslavujete sebe navzájem, ale nehledáte slávu jen od samého Boha? Nemyslete si, že já na vás budu u Otce žalovat. Vaším žalobcem je Mojžíš, na kterého vy spoléháte. Kdybyste totiž věřili Mojžíšovi, věřili

byste i mně, neboť on psal o mně. Nevěříte-li však tomu, co on napsal, jak uvěříte mým slovům?“. (Jan 5,31-47)

„Svědčím-li já sám o sobě, mé svědectví není právoplatné. Někdo jiný je to, kdo svědčí o mně: Jan vydal svědectví pravdě. Výraz "svědectví" dostal v moderních jazycích význam zúžený. Vydáváme svědectví na soudu nebo úřadu. Ani si neuvědomujeme, že převážnou část svých znalostí čerpáme ze svědectví druhých. Mnoho vzdálených zemí jsme nikdy nenavštívili. Ale věříme těm, kdo tam byli a viděli. Na počátku je tedy někdo, kdo viděl a pak svědčí. Kdo mohl dosvědčit, že Ježíš je Syn Boží? na prvním místě to byl sv. Jan Křtitel. On při křtu Ježíšově viděl, jak se nebe otevřelo, viděl Ducha Božího jako holubici, slyšel hlas z nebe: "Toto je můj milovaný Syn" (Mt 3,16-17). Vždycky v církvi byli, jsou a budou osoby, které jsou v duchovním smyslu vidoucí. Nejsme lehkomyšní, abychom věřili každému, kdo se za takového vydává. Ale přesto je tolik pravdivých svědectví o Božím díle ve světě, že žasneme nad jejich bohatostí a věrohodností.

Zkoumejte Písmo, právě ono svědčí o mně. Mezi všemi „vidoucími“ mají privilegované místo proroci, evangelisté, apoštolé. Ti napsali pod vlivem Ducha svatého to, co viděli. Všichni křesťané se tedy obracejí k Písmu, k Bibli, jako prvnímu pramenu naší víry. Bible ovšem není jedna kniha s mnoha kapitolami. Je to sbírka mnoha knih, pocházejících z různých dob, od různých lidských autorů, jsou různého obsahu a stylu. Je tam tedy z lidského hlediska mnoho obsahu. Ale duchovní, mystický smysl je jeden: celý Kristus vstupuje do dějin světa v příslibech a obrazech. Máme-li tedy číst Bibli s opravdovým užitkem pro duchovní život, musíme se naučit číst texty tak, abychom pochopili, co nám říkají o Kristu, o jeho růstu ve světě i v nás samých.

Sám Otec, který mě poslal, vydal o mně svědectví. Neslyšeli jste jeho hlas. Království Boží však je především vnitřní. Vedle svědectví vnějších existuje také vnitřní. Je to hlas svědomí, osvíceného Duchem svatým, tedy je to hlas Boží. Čím je člověk čistší, tím je tento hlas výraznější. O sv. Simeonovi, který má přezdívku Salos, blázen pro Krista, píše jeho životopisec, že v jistém okamžiku přestal číst Písmo. Odůvodňuje to tím, že jeho svědomí už bylo tak průzračné, že chápal všechno i bez knih. Podobný výrok se zaznamenává i o sv. Antonínu Poustevníkovi: „Co bylo dřív, mysl nebo knihy? Očišťuj tedy mysl a nebudeš potřebovat knih!“ To jsou ovšem rady pro světce. Normálním křesťanům říká Origenes, aby četli „obě knihy“ současně. Písmo i inspirace přicházející ze svědomí.

Velikonoce se pomalu, ale jistě blíží. Jsou to největší křesťanské svátky, protože Kristus vstal z mrtvých. Ovšem předtím byl ještě odsouzen učiteli zákona a farizeji k potupné smrti na kříži. My si proto dnes chceme říci, proč židovští přední mužové se rozhodli Ježíše zabít. Vždyť to bylo divné - on, který neudělal nic zlého, ba právě naopak všude, kde přišel dobře činil, uzdravoval nemocné, pomáhal lidem, učil je jako moudrý učitel. Co vadilo, že Ježíše nakonec přece jen odsoudili? Židovští předáci zřejmě nemohli

přijmout, že Ježíš je jeden z nich, syn tesařův a prohlašuje se Bohem. Představovali si mesiáše trochu jinak. A tato jejich představa, jiná než realita, jim zatemnila mysl, takže nepoznali čas milosti a spásy. Bůh je velký, nedosažitelný a nepředstavitelný, a tak je třeba, abychom se Bohu stále otvírali, viděli obyčejné, všední věci, nevšedním pohledem.

PÁTEK PO 4. NEDĚLI POSTNÍ - 1. DUBNA 2022

Ježíš chodil po Galileji; po Judsku totiž chodit nechtěl, protože mu židé ukládali o život. Blížily se židovské svátky stánků. Když jeho příbuzní odešli na svátky, odebral se tam i on - ne veřejně, ale potajmu. Někteří lidé z Jeruzaléma se ptali: „Není to ten, kterého chtějí zabít? A hle: mluví veřejně a nic mu neříkají. Snad nepřišli přední muži skutečně k přesvědčení, že je to Mesiáš? Jenomže o tomhle víme, odkud je. Ale až přijde Mesiáš, nebude nikdo vědět, odkud je.“ Proto Ježíš, jak učil v chrámě, hlasitě zvolal: „Ano, znáte mě a víte, odkud jsem. A přece jsem nepřišel sám od sebe, ale poslal mě ten, který je pravdivý. Vy ho neznáte. Já ho znám, protože jsem od něho a on mě poslal.“ Tu by ho byli rádi zatkli, ale nikdo na něho nevztáhl ruku, protože ještě nepřišla jeho hodina. (Jan 7,1-2.10.25-30)

O tomhle víme, odkud je. Až přijde Mesiáš, nebude nikdo vědět, odkud je. O Mesiáši se všeobecně věřilo, že se narodí v Betlémě (srv. Mt 2,3n). Ale mezi lidem převládalo mínění, že bude skrytě žít na neznámém místě, snad i v nebi, až do svého slavného vystoupení v Jeruzalémě. Těžko říci, jak takové mínění vzniklo. Ale přesto není úplně špatné. Ježíš žil skutečně na neznámém místě až do svého vystoupení. V Nazaretě neměli tušení, kdo je a na jaký úkol se připravuje. A podle svého původu skutečně přišel z nebe. A zase o tom nikdo nevěděl. Panna Maria mlčela a Ježíš to ještě nezjevil. Závěr Židů byl: „O tomhle víme, odkud je“. Jak málo víme o lidech, když je pozorujeme jenom podle zevnějších projevů a zpráv. Proto jsou naše úsudky z velké části mylné, a proto je v evangeliu tak přísně zakázáno někoho posuzovat.

Přicházím od něho a on mě poslal. Připadá nám divné, jak často Ježíš ujišťuje, že jej poslal Otec. U sv. Jana se to čte skoro v každé kapitole a někde několikrát za sebou. Povolání a poslání je totiž typicky biblický pojem. Proroci, soudci, králové byli Bohem vybráni a posláni ke svému úkolu. Tím spíš se to musí uskutečnit v případě toho, kdo je naplněním všech proroků, v Mesiáši. Když mluví o Nejsvětější Trojici, řečtí Otcové ji vyjadřují v této kategorii poslání. Otec posílá Syna, Syn pak Ducha svatého. Tedy všechno dobré k nám přichází od Otce skrze Syna v Duchu svatém. My pak naopak jsme povoláni, abychom měli v Duchu skrze Syna přístup k Otci. Nesmí nás ovšem oklamat slovo „poslání.“ V lidském prostředí posíláme někoho jiného tam, kam nechceme jít sami. Bůh je naopak s tím, koho posílá. I Kristus poslal apoštoly do světa s ujištěním: Já jsem s vámi (Mt 28,29). A on sám, když o sobě řekl, že je poslán Otcem, znamená to, že je Emanuel, Bůh s námi.

Poslal mě ten, který je pravdivý. I toto zdůraznění se nám zdá zbytečné. Kdo věří v Boha, toho nemusíme ujišťovat, že Bůh neklame a nelže. Tato námitka může napadnout v dnešní době, protože máme tuze abstraktní pojem pravdy. Je to pro nás cosi jak matematická rovnice, řeč, která odpovídá skutečnosti. Je-li to, co se pravdivě tvrdí, důležité nebo ne, to už pro nás nepatří do kategorie pravdy. Hebrejské slovo pro pravdu (emes, emet) znamená podle svého filologického původu slovo, na které se můžeme spolehnout, je to něco, oč se v životě můžeme opřít. Je pochopitelné, že je podle Písma plně pravdivý jenom Bůh. Proto se v Písmu často přirovnává ke skále v příboji vln (srv. Žl 40,3). Protože pak Otec, který je pravdivý, svěřil celé posláni Synu, mohl on o sobě říci: Já jsem pravda (Jan 14,6). Ti pak, kdo v dějinách hlásají Krista, jsou i oni pravdiví. O jejich slova se může opřít, kdo hledá záchranu.

Pán Ježíš se nám jeví jako štvanec. Židé ho pronásledují, on se musí skrývat, nepozorovaně přijít do Jeruzaléma. Život našeho Pána tedy nebyl prost utrpení, stejně jako každého z nás. Belgický dělnický kněz Phil Bosmans také dobře věděl, co je to kříž a jeho příklad nám pomůže nést i ten svůj. Tento kněz měl před sebou řekli bychom duchovní kariéru jako kněz. Mohl zastávat vysoký církevní úřad pro své schopnosti a dary, ale on se toho vzdává. Dává přednost Božímu vedení, stává se dělnickým knězem, sestupuje mezi horníky. Řekli bychom, že Bůh ocení toto jeho šlechetné rozhodnutí a zahrne ho velkým zvláštním požehnáním. Místo toho přichází vážná nemoc, kterou lékaři označí za smrtelnou. Dva roky leží na lůžku a k údivu lékařů neumírá. Během nemoci píše různé knihy, aby pomohl miliónům lidí objevit hodnotu života. V jedné z nich však píše, že každý člověk v životě narazí. Onemocní, stane se nehoda, zemře blízký člověk, zničí si kariéru, odejde od tebe manželka. Jsou dvě možnosti: buď kříž nevezmeme a on nás přitlačí k zemi - povede nás k frustraci, vyhaslosti, skleslosti a malomyslnosti, anebo kříž přijmeme a on nás přivede k pravdě o sobě, umožní živě si uvědomit slabá místa, osvobodí tě od pokrytectví. Staneš se sebou samým. A všechno budeme vidět krásnější. Myslím, že i zkušenost tohoto kněze nás může povzbudit, abychom i v utrpení a kříži viděli Boží navštívení a byli Bohu vděční i za něj. Snažme se výtěžit z kříže. Amen.

SOBOTA PO 4. NEDĚLI POSTNÍ - 2. DUBNA 2022

Když někteří ze zástupu slyšeli Ježíšova slova, říkali: „To je skutečně ten Prorok!“ Druzí zase: „To je Mesiáš!“ Ale jiní namítali: „Copak přijde Mesiáš z Galileje? Neříká Písmo, že Mesiáš vzejde z potomstva Davidova a z vesnice Betléma, odkud David pocházel?“ Proto kvůli němu došlo v zástupu k roztržce. Někteří z nich ho chtěli zatknout, ale nikdo na něho nevztáhl ruku. Služebníci (velerady) se vrátili k velekněžím a farizeům a ti se jich zeptali: „Proč jste ho nepřivedli?“ Služebníci odpověděli: „Žádný člověk nikdy tak nemluvil.“ Farizeové jim na to řekli: „I vy jste se nechali svést? Uvěřil v něho někdo z předních mužů nebo z farizeů? Leda jen tahle luza, která nezná Zákon - kletba na ně!“

Jeden z nich, Nikodém, ten, který už dříve přišel za Ježíšem, jim namítl: „Odsoudí nás Zákon někoho, dokud ho nevyslechne a nezjistí, co dělá?“ Odpověděli mu: „Nejsi ty také z Galileje? Zkoumej a uvidíš, že z Galileje prorok nepovstane.“ A každý se vrátil domů. (Jan 7,40-53)

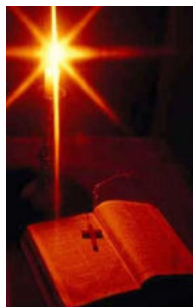
Kvůli němu došlo u lidí k roztržce. O mnoha věcech lidé diskutují, někdy se i vášnivě přou. Ale ne pro všechno bývá roztržka. Rozdělení na dva tábory je všude tam, kde má rozdíl v názorech přímý důsledek pro život. Tak to bývá v politice, kde jde o moc ve vládě, v obchodních záležitostech, kde jde o velké peníze, v rodinách, když se přou o dědictví. Bohužel byly a jsou ještě velké rozepře náboženské. Mrzí nás to. Jak by bylo pěkné, kdybychom mohli otázky víry vyložit mírně a klidně, slyšet potíže a názory druhého a neztrácet své vlastní přesvědčení. Druhý vatikánský koncil tento vzájemný dialog propaguje. Ale jsme si vědomi, že bude mít vždycky potíže. Právě náboženství totiž zasahuje hluboko do života. Tam pak se střetnou jiné zájmy než čistě náboženské, probudí se vášně a nenávisť. Dialog bez roztržek předpokládá duchovní postoj ze všech stran.

Nikodém: Smí podle našeho Zákona být někdo odsouzen, dokud se nevyslechne a nezjistí se, co dělá? Když se dialog zvrhl v rozepři, začne vzájemné obviňování. To bývá většinou nespravedlivé, protože je jednostranné. Jak se v takové situaci zachovat? Příklad dal Nikodém. Ačkoliv patřil ke straně, která stála proti Ježíšovi, požadoval, aby se soudilo spravedlivě, nezištně. Dostalo se mu ovšem pokárání od vlastních. V rozbouřených situacích lidé požadují, aby se myslelo stranicky, tj. podle skupiny, ke které patřím. Kdosi jednou namítnul: Nepožaduje něco podobného i církve? Odpověď není těžká. Přijímáme mínění církve o nauce, ale církve jako taková nemá úřední postoj k osobám. A jestli se staly v tomto směru v minulosti chyby, dnes toho litujeme. Máme tedy vzbudit lítost vždycky, kdy nás rozpory zanesou dál, než je spravedlivé a křesťanské.

Někteří ho chtěli zatknout, ale nikdo na něj nevztáhl ruku. Nejsnazším vyřešením konfliktu se jeví zničení protivníka, jeho smrt nebo vyřazení ze společnosti. Tomuto nebezpečí byli v dějinách stále vystaveni a dodnes jsou křesťané v dobách rozporů. Evangelium sv. Jana se zmiňuje několikrát o tom, že Židé chtěli Ježíše odstranit, ale že se to nestalo, protože ještě nepřišla jeho hodina (Jan 7,30). Nenávisť proti křesťanům se totiž nedá vysvětlit jenom psychologicky, politicky, národně. Jde tu o část toho boje, který od počátku zlo vede proti Bohu. Bůh tedy své věrné ochraňuje až do toho okamžiku, kdy se pro ně dostaví hodina vrcholné oběti. Koho Bůh volá k tomuto poslání, dá mu i zvláštní sílu a milost, aby je přijal rád a s povděkem, s nadějí ve vítězství Kristovo i svoje.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXIX. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.+záznam. 517356351, Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Díky sponzorům dotovaná cena: **25,-Kč/ks**. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

PONDĚLÍ PO 5. NEDĚLI POSTNÍ - 4. DUBNA 2022

Ježíš promluvil k farizeům a řekl: „Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.“ Farizeové mu namítli: „Ty svědčíš sám o sobě, tvé svědectví není právoplatné.“ Ježíš jim odpověděl: „I když já svědčím sám o sobě, je mé svědectví právoplatné, protože vím, odkud jsem přišel a kam jdu. Vy však nevíte, ani odkud přicházím, ani kam jdu. Vy usuzujete po lidsku, já neposuzuji nikoho. Jestliže však já soudím, je můj úsudek správný, protože nejsem sám, ale jsem já a Otec, který mě poslal – a ve vašem Zákoně přece stojí, že svědectví dvou osob je právoplatné. Já jsem to, kdo svědčí sám o sobě, a svědčí o mně Otec, který mě poslal.“ Zeptali se ho tedy: „Kde je tvůj Otec?“ Ježíš odpověděl: „Neznáte ani mne, ani mého Otce. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce.“ Tato slova mluvil u chrámových pokladnic, když učil v chrámě, a nikdo se ho nezmocnil, protože ještě nepřišla jeho hodina. (Jan 8,12-20)

Lazar spí, ale jdu, abych ho probudil. Výraz, že mrtví „spí, odpočívají“, je nám běžný. Bývá napsán na hrobech. Ostatně latinské slovo pro hřbitov coemeterium, z toho je slovenské cintorín, znamená noclehárnu. Ale přesto je to spánek podivný. V denním životě, když spíme, ztrácíme vědomí, ale pracují normálně tělesné funkce: tlukot srdce, dech, trávení atd. Pracují tak dobře, že se nemocní spánkem posilují, i rány se lépe zacelují. Při smrti je tomu naopak: tělo přestává fungovat, ale duše naopak se probouzí, otvírá oči do věčnosti. Co všechno viděl Lazar, který zemřel? Žádný z těch mrtvých, které Ježíš vzkřísil, nám nezanechal zprávu. Pravděpodobně o tom ani nedokázali mluvit. Vždyť i mystikové, kteří měli vidění Boha, přiznávají, že jim chybí slova, aby to vyjádřili. Slova ovšem chybí proto, že vidění Boha přesahuje pojmy, ve kterých tu na zemi myslíme. Právem proto píše sv. Pavel, že ani oko nevidělo ani ucho neslyšelo, co Bůh připravil těm, kdo ho milují (1 Kor 2,9).

Já jsem vzkříšení a život. Kde jsou duše zemřelých, které vidí Boha? Odpovídáme, že jsou v nebi. Není to místo hmotné, je to stav, ve kterém jsou. Přesto však umístíme na nebe to, co nemá místo na této zemi. Duše se oddělily od těla, jsou blažené, ale přesto je to trest. Člověk žil tak, že se chtěl zmocnit země, potěšit se se vším, co je tělesné. Za trest přišla smrt, při které se ztrácí svět i tělo. Jak je znovu získat? Je to možné? Teologové rozvádějí základní princip spásy: Nemůže se zachránit nic, leda to, co na sebe vzal Kristus. Při vtělení vzal lidské tělo a vstoupil do viditelného světa. On jediný tedy má moc tělům, která umírají, vrátit život. Zajímavé je, že neříká: Já dám vzkříšení a život. Prohlašuje: Já jsem vzkříšení a život. Jeho tělo, protože je spojeno nerozlučně s Bohem, nemohlo v hrobě podlehnout zkáze, i do říše smrti neslo nesmrtelnost.

Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. O našich tělech však všichni víme, že jsou smrtelná. Máme ovšem naději, že je Bůh vzkřísí v poslední den světa. A přece tato samozřejmá pravda vyjadřuje jenom část skutečnosti. Sám Kristus přirovnává smrt věrných k semenům, zasetým do země (Jan 12,24). Semena, která sejeme, ovšem nejsou mrtvá, mají život. Ale je skrytý. Autor 4. století Pseudo-Makarius rozjímá o tom, proč slavíme Velikonoce na jaře. Zdá se mu to logické. Semena, plná života, odpočívala

v zimních měsících v hlíně. Sotva však začne zářit jarní slunce, začnou klíčit, růst a kvést. Taková jsou i těla těch, kdo v Krista uvěřili. Odpočívají v zemi. Až se však objeví slunce nového věku, Kristus sestupující z nebe, probudí se, rozvinou svou krásu a půjdou mu vstříc.

ÚTERÝ PO 5. NEDĚLI POSTNÍ - 5. DUBNA 2022

Ježíš řekl farizeům: „Já odcházím. Budete mě hledat, ale zemřete ve svém hříchu. Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete.“ Židé říkali: „Chce si snad vzít život, že prohlašuje: `Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete`?“ A on jim řekl: „Vy jste zdola, já jsem shora. Vy jste z tohoto světa, já z tohoto světa nejsem. Proto jsem vám řekl, že zemřete ve svých hříších. Ano, jestliže neuvěříte, že jsem to já, zemřete ve svých hříších.“ Zeptali se ho: „Kdo (tedy) jsi?“ Ježíš jim odpověděl: „Stále vám to říkám. Měl bych o vás hodně co mluvit a co soudit; ale ten, který mě poslal, je pravdivý, a já mluvím k světu to, co jsem slyšel od něho.“ Nepochopili, že k nim mluvil o Otci. Ježíš jim řekl: „Až povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že jsem to já a že sám ze sebe nic nekonám, ale tak mluvím, jak mě naučil Otec. A ten, který mě poslal, je se mnou. Nenechal mě samotného, protože já stále konám to, co se mu líbí.“ Když tak mluvil, mnozí v něho uvěřili. (Jan 8,21-50)

Vy jste zdola, já jsem shora. Když víme, že je země kulatá, stávají se pro nás směry vzhůru a dolů velmi relativní. Ale prakticky to pro obyčejný život znamená pramálo. A vůbec tím netrpí význam symbolický, který těmto směrům přičítáme. Všechno krásné umístíme "nahore", je to "vznešené", vynesené do výšky. Naopak ten, kdo hluboko klesl, padl dolů, dopustil se zlých činů. Je proto pochopitelné, že všechny národy umísťovaly bydlíště bohů někam nahoru, na vysoký Olymp, na nebe. Bůh Izraele, který je velmi vznešený, se symbolicky umísťuje na nebesích samého nebe, jakoby na druhém vyšším nebi. Takové pojetí Boha bylo důstojné vyvoleného národa. Jahve je vyšší než platónský svět idejí. Ty jsou totiž pochopitelné, ale on převyšuje všechnen stvořený rozum. A přece se uskutečnilo tajemství jeho lásky. Bůh seshora sešel k těm dole, aby nemuseli hledat své ideály v oblacích, ale našli je zde na zemi.

Až vyvýšíte Syna člověka. Jaká byla odpověď lidí na čin Boží dobroty? Toho, koho považujeme za vznešeného, i my vyvýšujeme. Stavíme mu pomníky, sochy, lidově se říká, že ho vychvalujeme až do nebe. Krista, Božího Syna, také lidé vyvýšili, ale docela jinak: na popravni dřevo kříže. Ten, který je seshora, tím sestoupil nejnižší, kam se sestoupit dá, do říše smrti a zániku. V jedné pražské mešitě, bývalé křesťanské bazilice, odkryli mozaiku zobrazující „sestup do pekel“, mezi zemřelé. Je to téma časté na východních obrazech. Ale je tu něco zvláštního. Kristus jednou nohou sestupuje dolů a druhou vystupuje nahoru. V tom nejnižším sestupu začíná obrat, který skončí výstupem do nebe. Něco podobného se stává i s lidmi, píše filosof Heidegger. Sesouvají se do propasti, neobrátní se, dokud se nedotkli samého dna. Ale právě tam mohou začít i oni s výstupem.

Tedy poznáte, že já to jsem. Na caňhradské mozaice vidíme ještě i jiný motiv. Kristus, který začíná vystupovat, drží za ruce Adama a Evu, vytahuje je z hrobu, aby mohli vystupovat i oni. Jsou představiteli celého lidstva. Dokud k nim v ráji Bůh sestupoval, nevážili si toho velkého privilegia. Pochopili jeho lásku, až když je vyvádí z neštěstí. Už Otcové církve diskutovali o tom, mohou-li být prozřetelnostní i hříchy. Marnotratný syn poznal dobrotu otce až po svém poblouzení. Lidstvo se obrátilo ke Kristu až po tom, co ho ukřižovalo. Je těžko říci, že by Bůh sám lidi do hříchu dovedl, aby poznali jeho lásku. Ale z druhé strany, i když jsme zhřešili sami, vlastní vinou, Bůh používá i této příležitosti, aby uvedl nahoru ty, kdo jsou dole. Nic nás tedy nemůže odloučit od Boží lásky, držíme-li, jako Adam a Eva na mozaice, ruku Krista.

STŘEDA PO 5. NEDĚLI POSTNÍ - 6. DUBNA 2022

Ježíš řekl židům, kteří v něho uvěřili: „Když vytrváte v mém slovu, budete opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu, a pravda vás osvobodí.“ Namítli mu: „Jsme potomci Abrahámovi a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak ty můžeš říci: `Stanete se svobodnými`?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Každý, kdo páchá hřích, je otrokem hříchu. Otroek nezůstává v domě navždy, syn zůstává navždy. Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodní. Vím, že jste potomci Abrahámovi, ale ukládáte mi o život, protože mé slovo se u vás neuchytí. Já mluvím, co jsem viděl u svého Otce, a vy děláte, co jste slyšeli od vašeho otce.“ Řekli mu na to: „Náš otec je Abrahám.“ Ježíš jim řekl: „Kdybyste byli děti Abrahámovy, konali byste skutky jako Abrahám. Nyní však mě chcete zabít – toho, kdo vám mluvil pravdu, kterou slyšel od Boha. Tak Abrahám nejednal. Vy konáte skutky vašeho otce.“ Odpověděli mu: „My jsme se nenarodili ze smilstva, máme jednoho Otce, Boha.“ Ježíš jim řekl: „Kdyby byl vaším otcem Bůh, milovali byste mě, vždyť já jsem vyšel od Boha a od něho přicházím. Nepřišel jsem totiž sám od sebe, ale on mě poslal.“ (Jan 8,31-42)

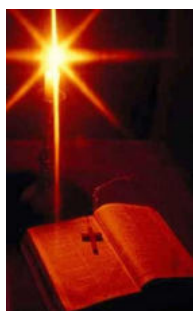

Každý, kdo páchá hřích, je otrokem hříchu. Ptala se učitelka malého chlapce v obecné škole: "Říkáš, že by jsi chtěl být velký. Pročpak?" "Protože bych si mohl dělat, co chci," zněla odpověď. Komentář učitelky byl: "Mají dnes děti neobyčejný smysl pro svobodu". Ale je to jenom dnes a jenom u děti? Vždyť celými dějinami se táhne boj o svobodu národní, stavovskou, osobní. Dostojevskij píše: "Člověk stále bojuje o to, aby byl svobodným, bohužel hned na to objeví, že je otrok." Čím to je? Aristoteles definoval, že svobodné je to, co nemá příčinu jinde než v nás samých. Je to tedy skutek, který nám nikdo neuložil, ke kterému nás nikdo nedonutil. Ale takový je jenom skutek přirozený, dobrý. Hřích je proti přirozenosti, vnitřně proti svobodě. Začíná zlou myšlenkou, náklonností. Sami pozorujeme, že není z nás samých. Ta myšlenka, jak říkáme, nám přichází, je zvenčí. Připojí se k ní žádost to uskutečnit. Nějakou dobu vzdorujeme, ale pak se poddáme.

Děláme si iluzi, že jsme se rozhodli sami. Ve skutečnosti jsme se poddali nátlaku, dali jsme se zotročit.

Pravda z vás udělá lidi svobodné. Každý si nerad připustí, že se poddal zlému impulzu, hněvu, lakomství. Když to udělal, pokouší se to ospravedlnit nějakou vymyšlenou úvahou. Ztratili jsme např. trpělivost a na někoho jsme se hrubě obořili. Těžko by bylo si přiznat, že se neumíme ovládat. Proto prohlásíme, že jsme to museli udělat v zájmu spravedlnosti. Vždyť i Kristus se rozhněval, když vyhnal kupce z chrámu (srv. Jan 2,14n). Je zajímavé, jak hbitě umí člověk najednou listovat v Písmu a v knihách lidské moudrosti, aby sám sebe oklamal. Tzv. duchovní klamy považují autoři za velmi nebezpečné. Život budovaný na iluzích je dům na písku (srv. Lk 6,49). Zhroutí se při prvním návalu nesnází. V duchovních knihách se radívá, aby každý častěji poprosil svého duchovního vůdce, aby mu řekl, v čem se klame. Ten se k tomu ovšem jenom těžko odhodlá, protože ví, jak jsou lidé na své sebeklamy citliví a jak je pravda zabolí.

Jestliže tedy Syn z vás udělá lidi svobodné, budete skutečně svobodní. Vidím dobré a schvaluji to, ale dělám to, co je horší, píše latinský básník Ovidius. Poznání omylu je první důležitý stupeň k nápravě. Ale samo je slabé právě proto, že nás hřích zotročuje. Dobro je zákon přírody a zákon Boží. Ale hřích nám vštípil opačné sklony, které se opakují s takovou pravidelností, že mají i ony ráz zákonitosti. Sv. Pavel mluví o „zákonu hříchu“, který bydlí v jeho těle a bojuje proti zákonu ducha. Sugestivně ten rozpor popisuje v 7. kapitole listu Římanům: „Neboť nekonám dobro, které chci, nýbrž dělám zlo, které nechci. Jestliže tedy konám to, co nechci, nedělám to už já, ale hřích, který sídlí ve mně. (...) Kdo mě vysvobodí od těla, propadlého této smrti? Díky Bohu! Je to možné skrze Ježíše Krista, našeho Pána“ (Řím 7,15-25). Sv. Pavel tedy zažil vlastní zkušeností to, co Kristus slibuje všem, že z nás udělá lidi opravdu svobodné.

ČTVRTEK PO 5. NEDĚLI POSTNÍ - 7. DUBNA 2022

Ježíš řekl židům: „Amen, amen, pravím vám: Kdo zachovává mé slovo, neuvidí smrt navěky!“ Židé mu řekli: „Teď už jsme si jisti, že jsi posedlý zlým duchem. Umřel Abrahám, stejně i proroci a ty tvrdíš: `Kdo zachovává mé slovo, nezakusí smrt navěky!' Jsi ty snad větší než náš otec Abrahám? On umřel, stejně i proroci umřeli. Co ze sebe děláš?“ Ježíš odpověděl: „Kdybych oslavoval sám sebe, moje slova by nic neznamenal. Je to můj Otec, který mě oslavuje, o kterém vy říkáte: `Je to náš Bůh!' Vy jste ho nepoznali, já však ho znám; a kdybych řekl, že ho neznám, byl bych lhář stejně jako vy. Ale znám ho a zachovávám jeho slovo. Váš otec Abrahám zajásal, že uvidí můj den. Uviděl ho a zaradoval se.“ Židé mu namítli: „Není ti ještě ani padesát let a viděl jsi Abraháma!“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Dříve než byl Abrahám, já jsem.“ Tu popadli kameny, aby po něm hodili. Ježíš se však skryl a vyšel z chrámu. (Jan 8,51-59)

Dříve než byl Abrahám, já jsem. Svatý Pavel nazývá Krista "prvorozeným mezi všemi tvory" (Kol 1,15). Jak tomu máme rozumět? Ne ve smyslu našeho letopočtu. Od prvního člověka Adama až ke Kristu je dlouhá řada let. Od Abraháma ke Kristu je perioda relativně krátká, židovské dějiny Starého zákona nebyly tak dlouhé, jak se zdají. Ale

rozhodně žil Abrahám dávno před Kristem. Ale letopočtový systém platí jen pro nás, kteří žijeme v čase. Pro Boha, který je věčný, je všechno přítomné. Dá se to znázornit kruhem. Ti, kdo stojí na linii kruhu, vidí věci před sebou a za sebou. Bůh je však ve středu kruhu. Celý obvod má k němu stejně daleko. Proto mohou Otcové církve říci, že mezi vším stvořením, je na prvním místě Kristus. Tak vykládali i smysl Písma: Na počátku řekl Bůh: "Budiž světlo!" (Gen 1,3). On je totiž světlo světa (srv. Jan 9,5). Slunce bylo stvořeno později jako obraz Krista osvěčujícího svět. Kdo se tedy snaží vidět ve všech a ve všem Krista, vidí skutečnost v jejich základech.

Váš otec Abrahám zajásal, že uzří můj den. Dějiny světa si představovali řečtí Otcové jako návrat k počátkům, dokončení obrazu poprvé načrtnutého. Začalo-li stvoření Kristem, jím také skončí: bude ve všech svých a ve světě. Co o tom věděl Abrahám? Je „otec všech věřících“, on dostal přísliby a Bohu uvěřil. My si ovšem těžko dovedeme představit, jak prožíval osobně svou víru. Ale Kristus, který zná srdce všech generací, o něm užil zvláštních slov: „Zajásal, že uzří můj den.“ Mystikům se stává často, že prožívají minulé i budoucí jako jedinou úžasnou skutečnost. Ale i pro obyčejné křesťany se nemá druhý Kristův příchod líčit jednostranně jako hrůzostrašný den hněvu. První křesťané o něm mluvili s nadšením a modlili se: Maranatha, Přijď, Pane Ježíši!

Když Ježíš zjevil tato tajemství své existence a existence světa a doplnil tak obraz stvoření a vykoupení, jak jej podává Bible, reagovali na to Židé tímto výrokem. Sv. Pavel se tomu nediví. Vždyť Boží moudrost je v očích světa bláznovství (1 Kor 1,18). Za pomateného považujeme toho, kdo dává všemu jinou hodnotu, než jsme zvyklí z denního života. Spořádaní lidé shromažďují majetek, blázen jej rozhazuje. Za takového považovali např. sv. Františka z Assisi. Ale nakonec si svým úsudkem nebyli jisti. Vytušili, že on dělá vše jinak než ostatní, protože vidí všechno z daleko vyšší hory. Na takovou duchovní horu musí, nakolik je to možné, vystoupit každý, kdo chce pochopit Kristovu osobu a učení. Ale pak zajásá nad krásou širokého rozhledu.

V jednom klášteře byl obraz, na kterém byl namalován dřevěný sud, ovšem jeho obruče byly prorezavělé a obsah vytékal ven. Pod obrazem byl nápis: "Protože měl volnost, zahynul". Čím jsou obruče pro sud, tím jsou přikázání pro člověka. Chrání v nás to dobré. Ježíš pak těm, kdo zachovávají jeho přikázání, slibuje věčný život: "Kdo zachovává mé slovo, neumře navěky". Dále pak slyšíme pokračování Ježíšovy řeči k židovským předákům. Zdá se, že napětí se stupňuje: nejdřív je zde polemika mezi učiteli zákona a Ježíšem, která má pouze slovní podobu; dnes ovšem dochází i k fyzickému napadení. Ježíš se musí skrýt, protože budou lítat kameny. Vrchol pak nastane, když se Kristovým nepřátelům podaří jej křivě obvinít a popravit na potupném dřevě kříže. Ježíš se totiž vždycky pokládal za Božího Syna a dnes se vyjádřil, že byl dřív, než Abrahám, tedy mluví o svém božství, protože Bůh je věčný. My, kteří jsme v Krista uvěřili, kráčíme k věčnosti. Jaký život, taková věčnost. Držme se přikázání, žijme pro své bližní, abychom mohli prožívat věčnost, která naplní touhu našeho srdce.

PÁTEK PO 5. NEDĚLI POSTNÍ - 8. DUBNA 2022

Židé brali kameny, aby Ježíše kamenovali. Ježíš jim na to řekl: „Ukázal jsem vám mnoho dobrých skutků od Otce. Pro který z nich mě chcete kamenovat?“ Židé mu odpověděli: „Pro dobrý skutek tě nechceme kamenovat, ale pro rouhání: ty jsi jen člověk, a děláš ze sebe Boha.“ Na to jim Ježíš řekl: „Ve vašem Zákoně je přece psáno: `Já jsem řekl: Jste bohové.` Jestliže nazval bohy ty, kterým se dostalo Božího slova – a Písmo nemůže být zrušeno – můžete vy říkat o tom, kterého Otec posvětil a poslal na svět, že se rouhá, protože jsem řekl: `Jsem Syn Boží`? Nekonám-li skutky svého Otce, nevěřte mi. Jestliže však je konám a nevěříte mně, věřte těm skutkům, abyste poznali a (konečně) pochopili, že Otec je ve mně a já v Otci.“ Znovu by se ho byli rádi zmocnili, ale on jim unikl. Zase odešel za Jordán na to místo, kde dříve křtíval Jan, a tam zůstal. Přišlo k němu mnoho lidí. Říkali: „Jan sice neudělal žádné znamení, ale všechno, co Jan řekl o něm, bylo pravda.“ A mnoho jich tam v něho uvěřilo. (Jan 10,31-42)

Ty jsi člověk a děláš ze sebe Boha. Nad delfským chrámem byl pověstný nápis: Poznej sám sebe! Zdá se, že původní smysl byl tento: Poznej, že jsi jenom člověk, vstupuj tedy do chrámu božstva s vědomím, že je mezi tebou a bohy velký rozdíl. Řecký básník Pindaros píše: "Bohové a lidé, to jsou dvě rasy docela rozdílné". To byl původní náboženský postoj. Teprve později Platon začal vysvětlovat poznání sebe jinak: Poznej sebe, tj. poznej svou velikost, máš nesmrtelnou duši, která má domov ve světě bohů. Písmo svaté však zůstává v tradici náboženské. Člověk se s Bohem nemůže a nesmí rovnat. Jahve je nepřístupný, nepoznatelný. I cherubíni, nebeské bytosti, si ve vidění Izaiáše (*Iz 6,2*) přikrývají obličej křídly, protože vidět Boha by znamenalo zemřít. Člověk se tedy nemůže dělat Bohem. Ale co to znamená konkrétně? Chtěl by sám rozlišovat, co je dobré a co zlé (*srv. Gen 3,5*). To je ovšem pokušení, které je v každém hříchu, končí tragicky.

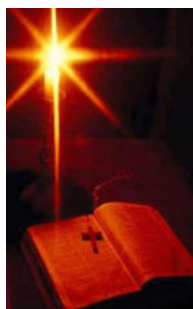
Ve vašem Zákoně je psáno: „Já jsem řekl: Jste bohové“. Je to ovšem výraz ojedinělý. Žalm 82,6 nazývá bohy soudce, protože „souzení patří Bohu“ (*Dt 1,17*). Ale přece je ten text poučný, zvláště proto, že jej sám Ježíš cituje. Biblický Bůh je neskonale vysoko. Ale má zvláštní lásku k lidem, a proto k nim stále sestupuje, zjevuje se jim, mluví k nim, posílá jim své posly. Nejvíce se však tento Boží sestup projevuje, že jim sděluje některé vlastnosti, které patří jemu: dává jim možnost soudit mezi dobrem a zlem dává jim možnost poznávat pravdu. To všechno však je jenom náznak toho, co se stalo v plnosti času. V Ježíši Kristu Bůh sestoupil k člověku tak, že se s ním úplně ztotožnil. On je Bohočlověk, člověk a Bůh současně. Je to neuvěřitelné tajemství. Člověk se nemůže stát andělem, přestal by být člověk, ani zvířetem, ale stal se Bohem a přitom člověkem zůstal. Větší důstojnost není vůbec myslitelná.

Věřte mým skutkům, abyste poznali, že je Otec ve mně a já v Otci. Malíř se pozná podle toho, co namaloval, houslista podle toho, jak hraje. Kristus dává své božství poznat skutky, které může dělat jenom Bůh. Byly to především zázraky a mezi nimi vzkříšení mrtvých. Jen Bůh může zavolat nazpět do života. Ale není jenom vzkříšení fyzické. Morálně vstává z mrtvých hříšník. Proto jenom Bůh může hříchy odpustit a posvětit lidi.

Posvěcení, zbožštění lidí je Kristův největší skutek. Otcové církve to vyjadřovali v jedné větě: „Bůh se stal člověkem, aby se člověk stal božským.“ Ruské ikony to symbolizují dvěma barvami: červená znamená božství, modrá lidství. Kristus má proto červený šat a je Bůh, ale plášť je modrý: vzal na sebe lidství. Pod ním stojí Panna Maria v modrém šatě: je člověk, ale je zahalena do červeného pláště: stala se božskou, plnou milosti. To jsou „skutky“, které dodnes Kristus činí a bude činit v dějinách.

V prvním čtení jsme slyšeli vyznání starozákonního proroka Jeremiáše. Tento mladičký, 25 letý muž, vystupuje v Izraeli jako prorok, tedy ten, který má předpovídat budoucí věci a zároveň vést lid k zachování smlouvy. Vystupuje v těžké době pro židovský národ - neustálé boje, zajetí, vyhnanství. Lid se odchýlil od desatera, sloužili cizím bohům, provozovali modloslužbu a Jeremiáš je odvrací od těchto špatných skutků, ale jeho šlechetné snahy se zdály být zbytečné. Je zneuznán, nepochopen, pronásledován, vysmíván. Hodně má společného se samým Kristem: Jeremiáš se narodil v malém městečku, nebyl přijat ve svém rodišti; kázal proti zlořádům, i když za ně mohli i kněží. Oba plakali nad Jeruzalémem a předpovídali jeho zkázu - proroctví obou se vyplnilo. Oba byli svobodní, tajně vyhledávání, oba byli do smrti oddáni svému povolání a za své učení položili životy. Myslím, že tato jednota postojů Jeremiáše i Ježíše, může i nás vést k zamyšlení, jak je to s námi. Nakolik se podobáme svému Pánu, jak by na mém místě jednal On sám.

SOBOTA PO 5. NEDĚLI POSTNÍ - 9. DUBNA 2022

Mnoho z těch židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co (Ježíš) vykonal, v něj uvěřilo. Někteří z nich však odešli k farizeům a pověděli jim, co Ježíš vykonal. Velekněží a farizeové svolali proto veleradu a radili se: „Co máme dělat? Vždyť ten člověk koná mnoho znamení! Necháme-li ho tak, všichni v něho uvěří, a pak přijdou Římané a vezmou nám (svaté) místo i národ.“ Jeden z nich, Kaifáš, který byl v tom roce veleknězem, jim řekl: „Vy vůbec nic nevíte ani nemyslíte na to, že je pro vás lépe, když jeden člověk umře za lid, než aby zahynul celý národ.“ To neřekl ze sebe, ale jako velekněz toho roku prorokoval, že Ježíš musí umřít za národ – a nejen za národ, ale i proto, aby rozptýlené Boží děti shromáždil v jedno. Od toho dne se rozhodli, že ho zabijí. Proto Ježíš už mezi židy veřejně nevystupoval, ale odešel odtamtud do kraje blízko pouště, do města zvaného Efraim, a tam pobýval s učedníky. Byly blízko židovské velikonoce a mnozí z toho kraje putovali před svátky vzhůru do Jeruzaléma, aby se posvětili. Hledali Ježíše, a jak stáli v chrámovém nádvoří, říkali si mezi sebou: „Co myslíte? Nepřijde na svátky?“ Velekněží a farizeové vydali nařízení, že kdo se doví, kde on je, má to oznámit, aby se ho mohli zmocnit. (Jan 11,45-56)

Je pro vás lepší, když jeden člověk umře za lid. V dějinách národů se vypravují hrdinské činy jednotlivců, kteří obětovali života za záchranu obce, národa, státu. Staví se

jim pomníky a oslavují se v básních a řečech. A přece V. Solovjov zapochyboval o hodnotě těchto obětí. Má-li lidská osoba absolutní hodnotu, nemůže se obětovat, být prostředek k blaženosti jiných. To se děje u zvířat, kde je hlavní cíl zachování druhu. Kromě toho nezdají se tyto oběti účinné. Státy, aby se zachovaly, stále vyžadují oběti lidí, ale nejsou lepší, než byly předtím. Je taková námitka oprávněná? Solovjov sám si dává odpověď. Laická morálka potíží nevyřeší. Smysl těmto obětem dal Ježíš. I on umřel za lid. Ale přitom i on tímto způsobem vešel do své slávy: vstal z mrtvých. Lidské oběti za druhé lidi jsou vznešené, ale pravou hodnotu dostávají až v Kristu, účastí na jeho smrti.

To neřekl ze sebe, ale byl v tom roce úřadujícím veleknězem, mluvil jako prorok. Jak této zásadě rozuměl Kaifáš? Ze souvislosti si můžeme domyslet, že jeho úvaha byla docela profánní. Viděl v kázání Kristově politické nebezpečí, a proto usoudil, že je líp ho obětovat, aby se nesnáz zažehнала. Evangelium však k tomu přidává zvláštní poznámku: „Mluvil jako prorok.“ Proroci se v Bibli nazývají „vidoucí“ (1 Sam 9,9). Odkrývají hlubší skutečnost, která je skryta pod povrchem. Tak tomu je skutečně v tomto případě. Jako v jednom všichni zhřešili, tak i v jednom jsou všichni ospravedlněni. To pochopil z Boží inspirace svatý Pavel (Řím 5,12n). Měl tu inspiraci i Kaifáš? Svatý Jan Evangelista mu ji připisuje, protože byl „úřadujícím veleknězem“. Byl reprezentant Božího lidu Starého zákona. Tím víc to platí o úředních zástupcích církve novozákonní. Jejich výroky jsou v rukách Božího vedení, i když se navenek jeví docela lidské.

Ježíš musí umřít nejenom za národ, ale i proto, aby shromáždil v jedno rozptýlené Boží děti. Právě protože výrok Kaifášův přesahoval motivy, které ho vedly, aby jej vyslovil, dodává k němu sv. Jan i další poznámku. Nešlo tu už jenom o národ, ale o spásu celého lidstva, o dosažení ztracené jednoty. Lidstvo o ni vždycky usilovalo. Symbolicky to vyjadřuje vypravování Genese o babylonské věži. Tak 11. kapitola uzavírá prvních deset, které v kusých náznacích podávají prehistorii lidstva: ztrátu ráje, jednoty a zoufalý pokus ji znovu nastolit. Končí však novým beznadějným rozptýlením. Ve 12. kapitole pak začíná vyvolení Abraháma. Z jeho potomstva vyjde ten, komu se sjednocení podaří, a proto v něm budou požehnána všechna lidská pokolení. Dosáhne toho cíle ovšem jinak: ne stavěním věže „až do nebe“, ale sestupem až do smrti. To bude však „sestup do výše“.

Zdá se, že Ježíšovy dny jsou spočteny. Velekněz Kaifáš - reprezentant Božího lidu Starého zákona, vidí v kázání Kristově politické nebezpečí a proto usoudil, že bude dobré ho zažehnat smrtí Ježíše Krista. Vyslovuje však nakonec proroctví, jež se v Kristu naplnilo. Ježíš totiž zemřel za všechny lidi, kteří na této planetě žili, žijí a ještě se narodí, budou žít. A tak si dnes řekněme naprosto jasně, že v nikom jiném není spásy, než v Kristu. My si spásu nezasloužíme dobrými skutky, ale jen díky milosti, kterou nám Kristus dá. Držme se ho pevně - bez Krista nejsme nic! Ježíši, důvěřuji ti!

LUMEN CALABRIAE

SV. FRANTIŠEK Z PAOLY

Francesco Martolilla se narodil v Paole, 27. března 1416 rodičům Giacomu Alessiovi řečenému „*Martolilla*“ a Vienně Fuscaldo. Už jeho narození bylo velkým Božím darem, Rodiče měli za sebou patnáct let bezdětného manželství. Zbožní rodiče se vroucně modlili ke sv. Františku z Assisi a prosili o přímluvu. Tak už skoro nečekaně přišel syn, jemuž z úcty ke svatému přímluvci dali jméno František. Radost z narození však byla vzápětí poznamenána bolestí, protože maličký dostal těžký zánět levého oka, který zasáhl i rohovku, takže lékaři vzdali naději na jeho záchranu. Rodiče se proto znovu obrátili na světce z Assisi s prosbou o další zázračný zásah a slíbili, že jakmile maličký dosáhne odpovídajícího věku dají pošlou ho jako obláta do františkánského kláštera. Také v tomto případě byla jejich modlitba vyslyšena.

Výchova mladého Františka se odehrávala v rodinném prostředí intenzívně prožívané lidové zbožnosti. Rodiče velmi dbali na jeho náboženskou výchovu a to především vlastním příkladem bezúhonného křesťanského života, který se vyznačoval přísnými posty, mezi něž patřil celoroční přísný postní asketický režim. Chlapci se nepochybně také dostalo možnosti kulturní formace, i když v tomto smyslu je třeba vyloučit systematickou výchovu. Jakmile dospěl, odebral se do S. Marco Argentano, do kláštera františkánských konventuálních bratří, aby dostal slibu, který dali rodiče. Pro Františka to byl významný a rozhodující rok pro budoucí životní volbu. Příklad dobrých řeholních bratří mu pomohl dále růst ve zbožnosti, kterou mu vštěpovali rodiče.

Už tehdy byly patrné první rysy jeho svatosti: byl velmi zbožný a vlídný, mnoho se modlil, a to i v noci, byl úslužný a nezdráhal se vykonávat ani ty nejprostší domácí práce. Snad proto, že tak byl vychován doma od rodičů, na rozdíl od bratří, praktikoval postní zdrženlivost, nejedl maso ani masné výrobky.

Zavolal si otce a matku a prosil je, aby ho doprovodili na pouť do Assisi.

Právě tato se stala rozhodující duchovní zkušeností jeho života. Nejenže se tak splnila jeho zbožná touha uctít svatého patrona, jehož jméno nosí, ale sama cesta byla skutečným hledáním vlastního povolání. Rozhodující byl v tomto ohledu i návštěva několika pusteven během cesty a rozhovory s eremity, kteří je obývali.

Když se vrátil do Paoly, rozhodl se vést poustevnícký život v usedlosti, kterou mu dali k dispozici sami rodiče a někteří příbuzní. To vše se odehrálo v době, když Františkovi bylo asi 16 let. Několik let žil sám v jedné jeskyni, praktikoval poustevnícký život modlitby,

manuální práce, přísných odříkání a postů. Složení jeho pokrmů bylo stroze postní, tvořily je byliny a luštěniny. Přítomnost mladého eremity v horách kolem Paoly a způsob jeho života nezůstaly dlouho bez povšimnutí. K jeho pustevně začaly brzy proudit lidé. Podobně jako všichni ostatní poustevníci, zastával i František úlohu rádce lidí, jejich důvěrníka a deponitáře jejich důvěrností i problémů, morálního a duchovního vůdce, mluvčím jejich hmotných i duchovních potřeb, karatelem jejich zlovyků a bezprávných svévolí.

První jeskyně, v níž eremita pobýval.

Jeho pověst muže zbožného a svatého ještě umocnily divy, které konal. K pustevně tak ještě hojněji začaly proudit zástupy nejen z okolí Paoly, ale postupně z celého kraje Cosenza a nakonec z celé Kalábrie.

Mezi zbožnými ale i zvědavými příchozími byli i jeho první následníci, kteří toužili po intenzivnějším křesťanském životě a u něj takový vzor života spatřovali. Prosili tedy, aby jej mohli následovat. František si je dobře vědom, že bude muset částečně upravit svůj život, ale přijímá je. Nelze však uvést žádné přesné datum začátku tohoto spontánního poustevnického sdružení. S jistotou lze říci, že se jedná o období mezi léty 1435-1450.

Rostoucí počet poustevníků a stále více se šířící Františkův vzhlas, upoutal i pozornost Církve. Hnutí už nebylo možné přehlížet. Poté, co na katedru diecéze Cosenza usedl nový arcibiskup, Mons. Pirro Caracciolo, dal impuls k novému období. Arcibiskup byl osobně velmi nakloněn tomuto hnutí a ústně dal svolení k vybudování malého kostelíka, aby tak bylo možné zahájit právní uznání rodící se poustevnické kongregace.

Na začátku stavby kostela došlo k pozoruhodné události: nějaký fráter, ztotožňovaný se sv. Františkem z Assisi, opravil Františkovi rozměry, které původně stanovil, a nakreslil kostel mnohem větších rozměrů.

Život mladého eremity a jeho druhů však nevzbuzoval pouze uznání a souhlas, ale i obavy. Styl jejich chudého a kajícího života bytostně připomínal ten, který vedli tzv. Fraticelli, bludařské hnutí vycházející z františkánské observance. Řím má obavy a proto posílá v roce 1467 apoštolského vizitátora v osobě Baldassarreho de Gutrossis, který pocházel z městečka Spigno v Ligúrii, odborníka v kanonickém právu a velmi vlivnou osobnost v římské kúrii.

Tento nejprve navštěvuje arcibiskupa Pirru, který na Františka píše jen chválu pro plody dobra, které on a jeho druhové přinášejí zvláště pro smír a pokoj mezi lidmi. Pak se odebrává do Paoly. Jen co Františka potkal, vyčítal mu jeho styl života, který – podle jeho soudu – nemohou zachovávat všichni, kdo by jej chtěli následovat.

František – aby dokázal možnost toho, co předkládal, vzal do rukou oheň a krátce nato praví: „Tomu, kdo miluje Boha, je možné všechno“. V tu chvíli monsignor padl na kolena, aby mu políbil ruku. Svatý František jej zvedá a uvádí počet let jeho kněžství. To monsignor užasl nad poustevníkem ještě víc, dokonce až tak, že když se vrátil do Říma, žádal od papeže dispens, aby se sám mohl k hnutí připojit.

Arcibiskup Pirro vydává v roce 1470 dekret „*Decet nos*“, kterým dává schválení poustevnické kongregace sv. Františka z Assisi, podřízenou přímo Svatému Stolci. Sixtus IV. ji pak v roce 1474 definitivně schvaluje konstitucí „*Sedes Apostolica*“.

Schválení poustevnického hnutí z Paoly se stává novým impulsem a je novým milníkem ve Františkově životě.

Pověst o jeho svatosti se rozšířila po celém Neapolském království. Lidé se už neomezovali pouze na putování do Paoly, ale nyní už zvali Františka, aby k nim sám přišel, a zakládal nové pustevny na jejich území.

Tak začíná putování eremity po Kalábrii: do Paterno Calabro, Spezzano, Corigliano, kde zakládá další pustevny, obývané jeho následovníky.

Všude kam přichází se opakuje stejné nadšení a spolupráce obyvatel, zázraky na nemocných a potřebných všeho druhu, sociální a náboženská díla, apoštolát obrácení.

Po konventech v Kalábrii se sv. František ubírá na Sicílii, aby odpověděl na požadavky obyvatel Milazza. Po cestě jej vždy lidé přijímali s velkým nadšením a radostí. Kudy prochází, žehná a vybízí lidi, aby zachovávali věrnost křesťanskému životu. Všichni obdivovali jeho styl života: chudobu, hlubokou modlitbu, posty a odříkání, prostotu a pokoru, odhodlanost, vlídnost, přívětivost a velkou ochotu. Vše na něm uchvacuje, zvláště pak tvář, z níž vyzařuje niterné spojení s Bohem. Po smrti o něm napsali: buď se modlil

nebo působil dojemem modlíciho se. Nescházely ani zázraky, jako např. rozmnožení chlebě, když procházeli Borrellem, a především jeho přechod Messinské úžiny na plášti z břehů Catony až do Messiny. Převozník po něm žádal peníze za přepravu. František mu odvětil, že peníze nemá. Když mu lodník nedovolil nastoupit do bárky, eremita rozprostřel na hladinu moře svůj plášť, vstoupil na něj i se svým spolubratrem, který ho doprovázel a vydali se k Messině, kde je s jásotem vítal zástup lidí, kteří se

sešli na břehu moře, když zdáli pozorovali neobvyklou plavbu.

Zázraky však neskončily: po cestě do Milazza vzkřísil k životu oběšeného muže, a divy pokračovaly i v Milazzu během stavby kostela a pustevny.

Když pobýval na Sicílii, přihodilo se něco nevídaného, co ještě více povzbudilo jeho život. Ludvík XI. francouzský král, byl těžce stižen mrtvicí a všemožně hledal, jak zcela vyzdravět: lékařské péče ani útěcha u relikvií svatých a léčitelů, kroužících kolem jeho

paláce nestačily. Jeden neapolský kupec, Matteo Coppola, se jednou zmínil o Františkovi a jeho zázracích. Nato král napsal papeži Sixtu IV. a neapolskému králi Ferrante Aragonskému, aby nařídili poustevníku odebrat se do Francie a uzdravit ho.

Papež i král vnímají politické výhody, které z tohoto prokázaného dobrodiní mohou vzejít a všemožně se snaží vyjít králi vstříc. Píše se rok 1482. Začínají horečnatá jednání, jak přimět Františka k přijetí pozvání. Poté co se rozhodl, opouští v únoru roku 1483 pustevnu v Paterno Calabro a vydává se do Francie.

Cesta do Francie způsobí v životě sv. Františka zásadní zvrát. Pokračuje ve svém zažitém stylu života: intenzivní modlitba (nachází jeskyni i v královském parku na zámku v Plessiz-lez-Tours), velká přísnost života (Francouzi žasli nad jeho strohým a osamělým životem), manuální práce (pracoval na zahradě, aby si vypěstoval zeleninu pro svou postní stravu).

Změnil se však životní podmínky kolem něj: už to není rolnické a lidové prostředí Kalábie, ale městské a to dokonce města královského, křižovatky evropské politiky té doby, setkání odlišných kultur, prubířské prostředí reformních kvasů Církve. Eremita z Paoly se bez svého přičinění cítí katapultován do nové reality, v níž se však pohybuje s moudrostí a prozíravostí Božího muže. Stojí po boku Karla VIII., jak slíbil umírajícímu Ludvíku XI., a mladý panovník přijímá tento duchovní dohled a rád se s ním téměř každodenně setkává, a s ním se radí. Zajímá se o politické problémy Francie a Evropy, pokojně řeší otázky visící mezi Španělskem a Francií. Zajímá se o politické problémy, týkající se Svatého Stolce a jeho království. Pozorně sleduje dění na dvoře a opakovaně píše papeži, aby učinil nezbytné kroky k zažehnutí váleční hrozby. Nevíme jak stanovisko zaujal během válek Itálie vedených nejprve s Karlem VIII. a pak s Ludvíkem XII.: nepochybně se modlil za bezpečí Karla VIII., ale pravděpodobně se stavěl na stranu těch, kdo v zásahu Karla VIII. viděli jediné řešení pro reformu Církve a obranu italských břehů před tureckou hrozbou. Mladý francouzský král byl všemi představován jako Boží vyslanec.

Františkova osobnost se stala ve Francii odkazem pro ty, kdo vroucně toužili po reformě Církve. Jeho způsob života ztělesňoval evangelijní prostotu, překonání světskosti a sekularizace, považované za hlavní zla ovládající Církev té doby. Nejpozornější duchové upírali pozornost na něj. On podporoval Karla VIII. v jeho reformních iniciativách, jakou bylo Shromáždění pro reformu Církve ve Francii v roce 1493, konané právě v Tours, během něhož – i když nepřímo, byl odkazem i pro ty, kteří nepříliš dobře nesli jeho přítomnost ve Francii a jeho dílo.

Když mu francouzský král daroval pozemek vedle královského paláce v Tours, František se rozhodl zahájit život Řádu i ve Francii, kam začali přicházet první následovníci. Někteří z nich přicházeli s jiných náboženských zkušeností, ale toužili žít evangelijní kajícností s přísností s jakou ji žil František, vědomi si toho, že tak spolupracují na reformě Církve. Mezi nimi je třeba vzpomenout benediktina P. Francesco Bineta (který se po smrti sv. Františka stal prvním generálním korektorem), františkán P. Pietro Gebert (řeholník observance, velmi vzdělaný), španělský eremita z Monserratu, P. Bernard Buyl (který doprovázel Kryštofa Kolumba na jeho druhé cestě do Amerik jako první apoštolský vikář).

V těchto letech s rostoucím počtem řeholních bratří i konventů, se František usilovně zabývá zaměřením spirituality svého řádu, píše pro něj Řeholi a žádá o její schválení papeže. Ovlivněn apokalyptickou literaturou konce století, tíhne stále rozhodněji k formulování svého charizmatu výrazem pokání, zatímco na počátku vyjadřoval stejný obsah poustevnickou terminologií chudoby. Evangelijní „přinášejte plody hodné pokání“ se stává převažující evangelijní hodnotou, která inspiruje celou jeho duchovní nabídku.

Nakažlivá Františkova svatost zasáhla i Francouze a tak dochází ke neustálému růstu počtu klášterů i řeholníků, kteří se vydávají v jeho šlépějích. Ke stejnému jevu dochází také v Itálii. Sám František se postaral o založení dvou slavných konventů: v Janově na návrší Caldetto a dnes slavného konventu Trinità dei Monti na Pinciu v Římě. K zakládání dalších konventů dochází pak v Čechách, Německu a Španělsku. Evangelijní svěžest jeho nabídky života si získává sympatie reformních hnutí a je spousta takových, které se připojily k jeho Řádu, který v roce 1501 dostává definitivní název Řád minimů.

Nakonec přišla smrt – jistě už dlouho očekávaná, vždyť tak dlouhý věk – 91 let - byl v té době něčím naprosto výjimečným. Když přišla, byl ještě plný mentálních i fyzických sil, i když ty druhé již samozřejmě odpovídaly věku starce. Více než kdy jindy byl zaměstnán vedením Řádu: zakrátko měl obdržet schválení IV. Řehole a na prosince 1507 připravoval generální kapitulu: měla být významná, protože se měly vyřešit problémy stran všeobecného přijetí IV. Řehole. František věděl, že kolem tohoto bodu existovalo mezi jeho spolubratry napětí. Navíc tu byly další fundace, poslední z nich konvent v Bomiers, které jej obzvlášť vyčerpávaly. Dokázal mít Řád pevně v rukou, a všemožně – zvláště pak častými promluvami k bratřím - usiloval o dodržování zásad, které formuloval v Řeholi. To vše činil v plné mentální a fyzické síle. O Květné neděli, 27. března 1507, je však stihla nemoc, provázená neustávající horečkou, a o Svatém týdnu se mu ještě více přitížilo. Ani to mu ovšem nezabránilo, aby se sám odebral do kostela na Zelený čtvrtek a byl přítomen mši svaté na památku večere Páně a v slzách přijal eucharistii. Nato se odebral do světnice, svolal všechny řeholníky konventu, jak obvykle činíval o vigílii svátečních dnů. Povzbudil je k zachování Řehole, k vzájemné lásce a především k dodržování slibu postního života. Zatímco však mluvil, vzplál

Socha sv. Františka z Paoly ve výklenku levého pilíře Michelangelovy kopule v bazilice sv. Petra v Římě.

Místo Františkova hrobu, odkud Hugenoti exhumovali jeho tělo, potupili je a spálili.

podstavec ohřívadla na uhlí. Zatímco všichni pobíhali sem a tam, aby zabránili požáru a našli náhradní podstavec, František uchopil ohřívadlo do rukou a říká: „Stejně, jako já dokážu udržet v rukou toto ohřívadlo, aniž by mne popálilo, tak i vy budete s to zachovávat Řeholi, kterou vám předkládám, budete-li opravdově milovat Boha“. V pátek si nechal předčítat Pašije podle svatého Jana, několikrát se pokropil svěcenou vodou, a opakovaně pohlédl ke kříži. Krátce předtím, než vydechl, pronesl poslední modlitbu: „Pane Ježíši Kriste, dobrý pastýři našich duší, uchovej spravedlivé, obrať hříšníky, přiveď do nebe duše zemřelých a buď milostiv mně, ubohému hříšníkoví“.

Tak skonal. Bylo kolem desáté hodiny ráno, dne 2. dubna 1507. jeho tělo bylo pohřbeno v klášterním kostele v Tours, kde požívalo velké úcty až do roku 1562, kdy v souvislosti s náboženskými válkami, Hugenoti právě aby potupili Minimy, kteří tehdy stáli v první linii boje za katolickou pravověrnost, exhumovali tělo sv. Františka, dosud neporušené a spálili je. Zachránilo se jen několik kostí, které se uchovávají v Paole (kam byly přeneseny v roce 1935) a malá část ve farním kostele Notre Dame v La Riche.

ZÓNA ZÁZRAKŮ

Pec

U vstupu do tzv. „Zóny zázraků“ se nachází první připomínka zázraků, které sv. František učinil. Jedná se o pec, které se používalo při výrobě materiálu potřebného ke stavbě kostela a kláštera. Už první životopisy uvádějí, jako do ní svatý divotvůrce vstoupil, aby ji opravil zatímco hořela na plný výkon, aniž by si způsobil jakoukoli popáleninu. Jindy z ní povolal k životu beránka „Martinella“, kterého dělníci snědli a jeho kosti hodili do ohně.

Bomba

Na konci oblouků, co propojují starobylou stavbu kláštera s onou odvážnější a moderní liturgickou aulou v malém výklenku zdi, se nachází nábojnice od „bomby“, která během bombardování v roce 1943 dopadla do řečiště potoka Isca a zázračně zůstala nevybuchlá. Postupy, kterých bylo zapotřebí během zneškodňujících operací doložily naprosto dokonalý stav rozbušky mechanismu.

Voda lžíce

Procházíme-li „Zónou zázraků“ přijdeme k výklenku Vody dřevěné lžíce. Krátký nápis připomíná, že tomuto prameni dal světec zázračně vytrysknout, aby napojil žíznivé dělníky, pracující na stavbě kláštera. V této vodě vrátil světec k

životu pstruha „Antonellu“, který byl pokoutně uloven a pozřen, když do vody vhodil rybí kosti. Tato voda, kterou se nabírá „dřevěnou lžící“, si uchovává stále stejnou hladinu. Dějiny uvádějí, že Francouzi ji nechali v roce 1806 vyschnout, aby si ověřili pravdivost tvrzení a vskutku museli konstatovat, že voda se zakrátko vrátila do své běžné hladiny.

Ďáblův most

Od pramene Cuchiarella se úzkou pěšinkou přijde k „Ďáblůvu mostu“. Legenda vypráví, že jej na příkaz samotného světce postavil ďábel: jako odměnu žádal duši prvního, kdo po něm přejde. Svatý František po něm nechal jako prvního přejít psa. Ďábel se rozzuřil kopl do levého zábradlí (díra je zjevná směrem ke středu mostu) a opřel se o protilehlou stěnu, kde zanechal otisk.

Světcova cela

Jde o třetí příbytek, který světec používal ve svatyni sv. Františka. Kolem roku 1435 se mladý eremita uchýlil nejprve do výduti poblíž starobylého středověkého mostu, dnes známého jako „ďáblův most“. Z důvodu, že tudy procházely lidé, sestoupil nížeji do údolí a vyhloubil si ve skále jeskyni, která se na mnoho dalších desetiletí stala jeho novým domovem. Po roce 1467, po skončení apoštolské vizitace, začaly práce na stavbě kostela a přilehlé pustevny. Cela, kterou světec užíval až do odjezdu do francie (1783), je velmi stísněných rozměrů a je spojena s chórem, kde světec trávil mnoho hodin v noci, a po jeho kanonizaci (1519) byla přestavěna na kapli.

V cele světce se kromě obrazu, který jej zachycuje při extazi, jsou na stěnách výjevy dvou zázraků. První zachycuje svatého Františka, když při návštěvě papežského vizitátora mons. Baldassarre De Gutrossise, a kanovníka dona Carlo Pirry, který zastupoval arcibiskupa z Cosenzy, drží v rukách řevavé uhlíky, aniž by se popálil. Druhý zobrazený zázrak reprodukuje vzkříšení Nicolý Alessia, který zemřel po těžké nemoci. Matka Brigita Martolilla, sestra sv. Františka, chlapci vícekrát bránila v rozhodnutí následovat život svého strýce a nechtěla mu dát svolení, aby vstoupit do jeho poustevnické kongregace. František využil situace a po pohřbu řekl sestře: „Kdyby tvůj syn ožil,

požehnala bys jeho záměru obléci řeholní šat?“ Nebylo třeba dlouho čekat a usazená sestra dala kladnou odpověď, nicméně provázenou přesvědčením, že už je příliš pozdě. Světec neztrácel čas a nechal přinést mrtvolu chlapce do své cely. Poté, co strávil noc na modlitbách, představil ráno živého chlapce, oděného do řeholního šatu, nevěřící sestře.

Balvan

Vedle vchodu do baziliky leží velký kámen strávený věkovitou úctou věřících, který dokládá, jak je znázorněno na vedlejším obrázku, jeden z mnoha zázraků, které světec vykonal. Tento balvan – jenž světec učinil lehkým – byl na příkaz samotného Františka přinesen od moře nemocným člověkem, který kromě toho, že s překvapivým úžasem zakusil jeho lehkost, začal během cesty pociťovat, jak se krok po kroku uzdravuje jeho nemocná noha.

Církev zahájila 13. května 1512 kanonický proces o mimořádných ctnostech Františka z Paoly, a bulou papeže Lva X. *Illius qui semper in Sanctis suis mirabilis est* ze dne 7. července 1513 byl prohlášen za blahoslaveného. Liturgická památka světce byla stanovena na 2. dubna, den úmrtí patriarchy. Dne 1. května 1519, o neděli *in Albis* (2. neděle velikonoční - dnes neděle Božího milosrdenství), pouhých dvanáct let po smrti, k čemuž nikdy předtím v dějinách Církve nedošlo, papež Lev X. bulou *Excelsus Dominus* vepsal eremitu do seznamu svatých. Francouzští panovníci, kteří značně přispěli svými prosbami k velmi rychlé kanonizaci poustevníka, se podíleli značnými sumami a nádhernými dary (vzácné tapiserie a stříbra) i na přípravách tohoto obřadu v bazilice sv. Petra a velké oválné kartony a plátno s portrétem svatého Františka a insigniemi papeže, francouzského krále a znakem Charitas. Na trvalou památku události dal sám francouzský monarcha razit pamětní medaili, na níž je na jedné straně vyryt jeho portrét s celou královskou rodinou a na druhé portrét sv. Františka z Paoly s nápisem *Regiae stirpis Propagatori*.

Uvedu aspoň několik významných úryvků z papežské kanonizační buly eremity (*Excelsus Dominus*):

„Když za našich dnů nebeský Hospodář navštívil podle svého zvyku svou vinici, uvedl k jejímu obdělávání silného muže, totiž slavného Františka z Paoly, vyznavače ... jenž mezi ostatními Kristovými spolubojovníky, s pomocí Boží milosti, svými zásluhami a příkladem velmi ozdobil svatou Církev a jasem svého světla

obdivuhodně zahnal temnoty přítomného času. Vedl vskutku neúnavný boj proti světu, tělu i ďáblu, spěchal za líbeznou vůní Nejvyššího, a tak za sebou přitáhl velké množství věřících obojího pohlaví, a zanechal, téměř po celém světě rozšířenu, zbožnou generaci následovníků, aby byla uchována jeho nebeská památka pro osvícení národů, jako zářivá hvězda na nebi Církve. ... Ke cti všemohoucího Boha Otce, Syna a Ducha svatého, k povýšení katolické víry a šíření křesťanského náboženství, útěchy a prosperity Řádu Minimů vyhlasujeme a deklarujeme, že František z Paoly, blahé paměti, zakladatel Řádu Minimů, již přidružený k chóru blahoslavených v slávě nebeského Jeruzaléma, má být zapsán do seznamu svatých vyznavačů; a tímto jej tam vepisujeme, a prohlašujeme a nařizujeme, aby byl soukromě i veřejně uctíván jako svatý. Prohlašujeme, že jeho svátek má být slaven ve všeobecné Církvi každoročně 2. dubna.“

Kalvíniští Hugenoti, 13. dubna 1562, v souvislosti s náboženskými válkami, přepadli klášterní kostel v Plessiz v oblasti Montils, exhumovali z hrobu tělo světce, které bylo i 55 let po smrti neporušené (dar neporušenosti) a k pohanění víry jej vláčili na oprati kostelem a klášterem a nakonec spálili v klášterním útulku pro pocestné na dřevě z velkého kříže, jak to svatý František z Pauly už za života předpověděl. Jen na tomto ohni se stráví ostatky světce. Řád Minimů chápe tuto těžkou potupu jako posmrtné mučednictví eremity. V nápise, který se nachází nad místem, kde bylo jeho tělo spáleno, se praví:

„Oheň stravuje bezkrvé tělo, aby duše, která nyní zemi vzdálená, září božskými poctami uprostřed nebeských duchů, přidala ke svým dalším zásluhám palmu mučednictví. Už za života si takto přál zemřít; ale Bůh mu udělil po smrti to, co mu nedopřál za života.“

Tak se naplnilo přání světce z Paoly, k němuž Bůh přidal další odměnu, kterou nikdy nedal jiným svatým, kteří v Krista věřili a pro Krista trpěli. Svatý František z Paoly však v Krista věřil, pro Krista a s Kristem trpěl, neboť obraz Božího Syna je materiálem a nástrojem jeho mučednictví. Některým věřícím, kteří se zamíchali mezi Hugenoty, se podařilo vyrvat uchránit před plameny třináct fragmentů svatých kostí eremity z Paoly.

Pius XII., brevem *Quod Sanctorum Patronatus*, prohlásil sv. Františka z Paoly nebeským patronem italských námořníků. Jan XXIII. pak brevem *Lumen Calabriae* s datem 2. června 1962, vyhlásil sv. Františka z Paoly hlavním patronem Kalábrie, a tento patronátní svátek se slaví každoročně od 2. do 4. května. Svatý František z Pauly byl také 24. dubna 1990 jmenován velvyslancem UNICEF pro obranu práv dětí.

Připomeňme si několik úvah papeže Jana Pavla II. o sv. Františku z Pauly, převzatých z promluv, které pronesl v jeho svatyni v Paole u příležitosti návštěvy Kalábrie v říjnu 1984: „*Svatý*

František byl opravdu jedním z těch „maličkých“, které Bůh uvádí do poznání svých „skrytých věcí“. On, maličký, ba dokonce „nejmenší“ jak se rád označoval sebe sama i své syny, si zasloužil být učitelem těch velkých na zemi a to díky světlu, které Bůh vléval do jeho duše, prahnoucí po NĚm.“

„Ve svědectví Františka z Paoly, postavy, která v sobě zahrnuje nejcennější rysy velkodušného obyvatelstva Kalábrie, vystupují s jasnou zřejmostí prvky každého života zasvěceného službě Bohu a Církvi.

Jak nevzpomenout na tomto místě neustálý proud věřících, kteří z blízkých měst a osad kráčeli vzhůru, aby se setkali s eremitou Františkem? On, muž Boží a neúnavný dělník, jim ochotně naslouchal, rozptyloval jejich pochybnosti, někdy vyřešil jejich problémy i zázrakem a vždy, když je propouštěl, zanechával v nich spokojenost a mír, který je mnohem cennější než dobra hmotná i samotné zdraví.

„V Paole je opravdová pevnost, pevnost Církve v Kalábrii! Když jsem přijížděl do Kalábrie, myslel jsem, že nejvýznamnějším místem je Reggio Calabria, možná Catanzaro, snad Cosenza, ale vidím, že nejvýznamnějším místo je to, kde je svatý František z Paoly. To jsem předtím nevěděl, ale když jsem sem přijel, vidím to, a vidím to i při této příležitosti (po modlitbě růžence pozdě večer 5. října 1984, pozdravován ovacemi více než 15.000 věřících na náměstích naproti baziliky), že papež musí přijít do této svatyně ještě podruhé“.

Svatý František z Paoly je také Ochráncem rodiček, předchůdcem sociální spravedlnosti a občanského voluntariátu, obhájce práv osoby a přistěhovalců, hlasatelem dobročinné lásky, prorokem konverze, kazatelem smíru a pokoje, vítězem nad ďáblem a hříchem, ale především Apoštolem naší doby. Jednomu příteli světec říkal: *„Jestliže jsme se potkali a tys na mě zapomněl, nic jsi neztratil; ale potkáš-li Krista a zapomeneš na něj, přišel jsi o všechno“.*

Svatý muž, postní a eucharistický, eremita, ve své Charitas a pokoře, z výšin svého neposkvrněného ducha, vždy hledal spásu hříšníků a slávu a primát Boží. Světlem svých slov zažíhal nitra těch, kdo mu naslouchali, aby usilovali o ctnost a kráčeli po cestě evangelijní kajičnosti.

Ještě dnes svatý František z Paoly, muž Boží, jenž umí promlouvat o právech, důstojnosti, svobodě a spravedlnosti, při naplňování niterného poslání nápravy svědomí, a ukazuje, že je skutečným tlumočnickem evangelia.

V poselství o míru vyzývá:

„Odložte všechny nenávisti a nepřátelství a milujte pokoj, protože je nejlepším pokladem, jaký si můžeme pro národy přát.“

V poselství o smíření doporučuje:

„Protože láskyhodný, milovaný a úžasný Ježíš Kristus má velké zalíbení v kvítcích ctností, proto pokorně vybízíme vás všechny, bratři a sestry, abyste očistili a zkrášlili vaše svědomí náležitou svatou zpovědí“.

V poselství o obrácení povzbuzuje:

„Jdi, vyčisti svůj dům (své svědomí) a buď dobrým křesťanem. Upřímně slibte obrácení svého života a nápravu vašich způsobů jednání. Litujte svých minulých hříchů, neboť Bůh na vás čeká s otevřenou náručí“.

V poselství o odpuštění doporučuje:

„Bratři, Nenávist a nepřátelství odložte, prozíravě šetřte tvrdými slovy. A když je přece jen vypustíte z úst, neuškodí, když týmiž ústy, která zranila, pronesete něco hojivého. A také si navzájem odpouštějte, abyste si později nepřipomínali křivdy, které jste si vzájemně způsobili. Připomínat křivdu znamená totiž další bezpráví a dovršení hněvu, znamená držet se hříchu a nenávidět spravedlnost, znamená mít v ráně střelu zrezivělou a srdce plné jedu, znamená plýtvat silami a mít na duše červa, znamená zmatení v modlitbě a roztržitost při přednášení proseb Bohu, znamená odcizení v lásce a osten vězící v srdci, znamená, že nepravost nikdy neusíná a hřích nikdy nepřestává, znamená každodenní smrt. Žijte tak, aby se vám dostalo Pánova požehnání, a pokoj Boha, našeho Otce, ať je vždycky s vámi.“

V poselství o dobročinné lásce vybízí:

„Milovaní bratři, ať je mezi vámi jedna vůle, jedno srdce a jedna duše v Bohu, jak říká prorok, neboť jak je krásné a radostné být pospolu jako bratři. Nikdo nemá právo zasévat koukol, nesvornost či omyl mezi ostatní. Posluhujte si navzájem jedni druhým a tak uvádějte ve skutek zákon Boží, jak říká apoštol Pavel, neste břemena jeden druhého a tak naplníte zákon Kristův“.

V poselství o modlitbě doporučuje:

„Milovaní, každého z vás vybízím, aby se oddal svaté modlitbě, maje na paměti, že vytrvalá modlitba spravedlivých je velkou silou, a jako věrný posel, plní své poslání, když proniká tam, kam tělo nemůže dosáhnout“.

Neopouštěj svatyni, bez přijetí této Františkovy vroucí výzvy.

Svědectví muže, zcela prodchnutého Bohem, i jeho naléhavá výzva ke smíření, budiž ti výzvou k pravidelnému přijímání svátostí smíření a eucharistie.

A dej se vyburcovat jeho napomenutím:

*„Jdi, vyčisti svůj dům tedy své svědomí,
bud' dobrým křesťanem“*

a vrať se domů s úmyslem překonat nenávisti a nepřátelství.

Krutá, nelidská a svatokrádežná agrese proti Ukrajině - nesmyslný masakr

papež František po nedělní modlitbě Anděl Páně na náměstí sv. Petra v Římě, 20.3.2022

Drazí bratři a sestry,

neustává, bohužel, násilná agrese proti Ukrajině, nesmyslný masakr, kde se den co den opakuje vraždění a zvěrstva. Neexistuje pro to žádné ospravedlnění! Naléhavě prosím všechny aktéry mezinárodního společenství, aby se opravdově zasadili o ukončení této odporné války.

I tento týden dopadaly rakety a bomby na civilisty, staré lidi, děti a těhotné matky. Byl jsem navštívit zraněné děti, které jsou tady v Římě. Jednomu chybí ruka, druhé má poraněnou hlavu... Nevinné děti. Myslím na miliony ukrajinských uprchlíků, kteří musejí utíkat, zanechávající vše za sebou, a cítím velkou bolest kvůli pro ty, kteří nemají ani možnost utéct. Tolik dědečků a babiček, nemocných a chudých, odloučených od svých blízkých, tolik dětí a křehkých lidí je vydáno napospas bombám, aniž by se jim mohlo dostat pomoci a aniž by našli bezpečí v protiletectvých krytech. To vše je nelidské! Ba co víc, je svatokrádež, protože to protičeří posvátnosti lidského života, zejména života bezbranného, který je třeba respektovat a chránit, nikoli eliminovat, a který má přednost před jakoukoli strategií! Nezapomínejme: je to kruté, nelidské a svatokrádežné! Modleme se v tichosti za ty, kdo trpí...

Utěšuje mě, že lidem, kteří zůstali pod nálety, nechybí blízkost pastýřů, kteří v těchto tragických dnech žijí evangelium lásky a bratrství. Některé z nich jsem v těchto dnech slyšel po telefonu, jak jsou blízko Božímu lidu. Díky, drazí bratři, drahé sestry, za toto svědectví a za konkrétní podporu, kterou odvážně poskytujete tolika zoufalým lidem! Myslím také na nově jmenovaného apoštolského nuncia, monsignora Visvaldase Kulbokase, který od začátku války zůstává v Kyjevě spolu se svými spolupracovníky a svou přítomností mi den co den činí blízkým mučený ukrajinský lid. Buďme nablízku tomuto lidu, obejměme ho s láskou, s konkrétním nasazením a modlitbou. A prosím, nepřivýkejme válce a násilí! Neustávejme ve velkorysém přijímání, jak to děláme: nejen nyní, v nouzi, ale i v následujících týdnech a měsících. Neboť víte, že zpočátku se všichni snažíme lidi co nejlépe přijmout, ale pak nám každodennost trochu zchladí srdce a zapomeneme. Mysleme na tyto ženy, na tyto děti, které budou časem bez práce, odloučeny od svých manželů, vyhledávány "supy" společnosti. Chraňme je, prosím.

Vyzývám všechna společenství a všechny věřící, aby se ke mně připojili v pátek, 25. března, o slavnosti Zvěstování Páně, a učinili slavnostní akt zasvěcení lidstva, zejména Ruska a Ukrajiny, Neposkvrněnému srdci Panny Marie, aby Ona, Královna míru, vyprosila světu mír.

Jeho Svatost papež František - nejočekávanějším hostem na Ukrajině

SALVATORE CERNUZIO, VATICAN NEWS

Nový telefonický rozhovor mezi papežem a ukrajinským prezidentem Volodymyrem Zelenským se uskutečnil v úterý, 22. března, ráno. Zelenskij, který dopoledne vystoupil před italským parlamentem, zahájil videokonferenci potvrzením tohoto telefonátu: „Papež pronesl velice důležitá slova“. Ukrajinský prezident dodal, že papeži vyprávěl o odporu ukrajinského lidu, „který se stal armádou, když viděl zlo“. Zelenskij rovněž prostřednictvím svého oficiálního účtu na Twitteru informoval o rozhovoru s papežem: „Mluvil jsem s @Pontifex. Informoval jsem Jeho Svatost o obtížné humanitární situaci a o blokování koridorů ruskými silami. Zprostředkovatelská role Svatého stolce při zamezení dalšího lidského utrpení by byla vítána. Poděkoval jsem za modlitby za mír a za Ukrajinu“.

O telefonickém rozhovoru v úterý na Twitteru informoval také ukrajinský velvyslanec u Svatého stolce Andrij Juráš. Papež podle něj ukrajinského prezidenta ujistil, že se za Ukrajinu "modlí" a že dělá „vše pro ukončení války“. Zelenskij podle velvyslance odpověděl, že „Jeho Svatost je nejočekávanějším hostem na Ukrajině“.

Papež František při návštěvě malých pacientů z Ukrajiny v nemocnici Bambino Gesù v Římě (foto ANSA)

***Doufal jsem,
že už nebudu operovat dětské oběti války***

V papežské nemocnici je v péči padesát dětí z Ukrajiny, z nichž osmnáct je hospitalizováno. Čtyři z těchto malých pacientů ponесou doživotní jizvy současného

konfliktu. Pečuje o ně profesor Mario Zama, vedoucí oddělení plastické a obličejové chirurgie v dětské nemocnici Bambino Gesù. „Jsou to čtyři holčičky, které k nám přijely díky jednomu dobrovolnickému sdružení. Dvě bohužel utrpěly amputaci horní končetiny a další dvě mají poměrně vážné kraniofaciální poranění“, sdělil Vatikánskému rozhlasu prof. Zama, který již v minulosti přišel do styku s válečnými oběťmi z Afghánistánu, jugoslávské války a afrického masakru Tutsiů a Hutuů. „Doufal jsem, že se s těmito situacemi už nikdy nebudu muset setkat, ale bohužel jsme tu opět se stejnými problémy ve zcela jiném společensko-politickém rámci, který je bez jakéhokoli ospravedlnění, pokud lze válečný konflikt vůbec nějak ospravedlnit“, podotýká italský chirurg.

„V případě ukrajinských pacientů se jedná o děti, které utrpěly absurdní trauma. Jedna ze zmíněných holčiček prchala se svým otcem a bratříčkem v autě, které bylo zasaženo. Malý bratr zemřel v náručí té dívky, která sama dostala ránu do hlavy. Jsou to naprosto nepopsatelné a nepředstavitelné situace“, vypráví prof. Zama, který ihned po hospitalizaci kromě nezbytných usiloval o to, aby se ukrajínští dětské uprchlíci cítili bezpečně a v normální situaci. „Zpočátku byly děti tiché, nechtěly mluvit, a nyní začínají mluvit, usmívat se, kreslit, hrát si, zkrátka se vrací do „normálu“, ačkoli samozřejmě utrpěné psychické rány, které se nedají vyléčit“.

Tento typ lékařské činnosti je jedním ze základních kamenů poslání dětské nemocnice Svatého stolce, zdůrazňuje prof. Zama. „Všichni doufáme, že výzvy Svatého otce k zastavení masakru budou vyslyšeny. Je těžké vrátit se po práci domů, podívat se na své vlastní děti, jsou to situace, které vás poznamenají na celý život“, uzavírá primář oddělení plastické a obličejové chirurgie v dětské nemocnici Bambino Gesù.

Válka je masakr - je-li dobrá vůle je mír možný

ALESSANDRO DE CAROLIS A BENEDETTA CAPELLI – VATICAN NEWS

Obrázky ukrajinských dětí dnes doprovázely otevření nového Centra paliativní péče, které nemocnice Bambino Gesù zprovoznila v lokalitě Passoscuro (obec Fiumicino) nedaleko italského hlavního města. Kardinál Pietro Parolin se při slavnostní inauguraci na otázku novinářů ohledně války na Ukrajině svěřil se zděšením, které v něm vyvolal stav malých ukrajinských pacientů, hospitalizovaných ve vatikánské nemocnici:

„Tyto ukrajinské děti nám ukázaly nějaké fotografie, které jsou naprosto nepřijatelné. Nevím, co je to za druh ambiciózních snů, na jaký pak doplácí tito nejslabší a nejzranitelnější lidé. Myslím, že nás všechny skličuje to, co se stalo a nadále děje, aniž bychom věděli, jaký je výhled do budoucnosti. Doufám, že bude zakončeno toto krveprolití, že se podaří zastavit válku a zahájit jednání vedoucí k řešení“.

Papež František donekonečna opakuje, že Svatý stolec je ochoten učinit vše možné k zastavení války, zdůraznil opětovně vatikánský státní sekretář.

„Vždy existuje možnost najít řešení, které je pro všechny čestné, pokud k tomu máte dobrou vůli. Domnívám se, že v tomto případě je zapotřebí hodně dobré vůle. Alternativou je válka, alternativou je násilí, alternativou je smrt. Trváme na tom, že by se mělo jednat, a jsme ochotni tak učinit do té míry, do jaké si strany myslí, že mohou využít naši spolupráce, která by pomohla ukončit tuto válku“.

KARDINÁL CZERNY NA UKRAJINĚ

PRVNÍ MISE PAPEŽSKÉHO VYSLANCE - SALVATORE CERNUZIO - VATICAN NEWS - BUDAPEŠŤ

"Vítejte na Ukrajině," stojí na vybledlé ceduli pokryté suchými větvemi na hranicích mezi Ukrajinou a Maďarskem v Barabásu. Je to téměř hořký vtíp, když se podíváme na stav, do kterého se tato východoevropská země dostala od 24. února, kdy tato krutá válka vypukla. Na hranicích čeká nejméně padesát aut na průjezd těsnou a velmi pomalou celní kontrolou. V

17:20 byla bílá dodávka s pěti lidmi na palubě v polovině fronty, před 20:00 postoupila o pouhých šest míst. Těsně před osmou hodinou večerní postoupila jen o šest míst. V protější řadě, té, která označovala vjezd, stála jen policejní auta. Kardinál Michael Czerny, úřadující prefekt Dikasteria pro integrální lidský rozvoj, kterého papež vyslal do Maďarska, aby utěšil ukrajinské uprchlíky, překročil hranice v pozdních odpoledních hodinách. Doprovázejí ho dva kněží, kteří se věnují pastoraci migrantů, a řeckokatolický eparcha z Nyíregyházy Ábel Szocksa, který poskytl své auto, aby se mohl vydat "na druhou stranu", do Beregove, vesnice na Zakarpatí, která byla ušetřena bombardování, ale stala se jedním z hlavních shromaždišť uprchlíků.

Bombardování v Mariupolu: "Hrozné"

Před vstupem udělá eparcha znamení kříže. Spíše jako požehnání pro tuto misi než ze strachu z nějakého nebezpečí, vzhledem k tomu, že v posledních dnech často navštěvoval "bratry", kteří pomáhají prchajícím lidem a přinášejí jim jídlo a pomoc. Zatímco kardinál nekonečně dlouho čekal na kontrolu svých dokladů (některé údaje v italském pasu například byly nesrozumitelné a musely se překládat pomocí Google translate), zastihla ho zpráva o bombardování dětské nemocnice v Mariupolu. "Bombardování a nemocnice, už z těchto dvou slov v jedné větě člověka zamrazí. Pokud pak čtete pediatrické... Kardinál Parolin má pravdu, je to nepřijatelné! Tyto útoky na civilisty musíme zastavit," říká.

V Beregove, místě setkání tisíců uprchlíků

Cesta do Beregove - pro Maďary Beregszász - trvá necelých dvacet minut. Předměstí je polopusté, v dálce je vidět nápadná dača, jeden z typických ruských venkovských domů. "Tam se ubytovávají bohatí uprchlíci," vysvětlují. Beregove je ve skutečnosti dějištěm boje mezi chudými: uprchlíci proti jiným uprchlíkům, bohatí proti méně bohatým, tyraní, kteří od těch nejslabších požadují jakousi daň nebo vlastní přídělky potravin. Zdá se, že někteří Ukrajinci žádají až 2000 forintů za pomoc svým krajanům při překročení hranic nebo za potvrzení o špatném zdravotním stavu, aby obešli stanné právo, které je nutí zůstat v zemi. Mnozí z nich také nabízejí přepravu uprchlíků do Budapešti za přemrštěné ceny.

Mnozí souhlasí, protože se obávají maďarských autobusů čekajících za hranicemi, zejména ženy, které se bojí, že je unesou a vyhodí na ulici. Tyto obavy nejsou zcela neopodstatněné. "Obchodování s lidmi je skutečný problém," říká Czerny, "tragédie v tragédii, která se přiživuje na humanitárních krizích."

Bratrství pro pomoc trpícím

Pár metrů od centra města, kde život zdánlivě plyne normálně, zastaví auto s kardinálem před rozestavěným bílým internátem. Původně to měla být ubytovna pro studenty, nyní se z ní stal azylový dům. Název je dlouhý a složitý, ale stejně dobře by se mohl jmenovat "Fratelli tutti" (Všichni bratři), protože spojuje úsilí katolíků (řeckokatolíků a římských katolíků), protestantů a reformovaných. "Neexistuje žádný rozdíl, všichni jsme nyní dobrým Samaritánem, který je povolán pomáhat bližnímu. Uvědomili jsme si, že pokud nebudeme spolupracovat, nemůžeme poskytnout skutečnou pomoc těm, kteří trpí," vysvětlil eparcha Nil Luschtschak, když posadil zástupce různých konfesí ke stolu. Každý z nich papežovu vyslanci vyprávěl o zkušenostech s přijímáním lidí na útěku, pak o setkání s dramatem rodin rozbitých smrtí či odloučením člena rodiny nebo o lítosti některých ruských vojáků, kteří si mysleli, že se účastní rychlé "vojenské operace", a ocitli se uprostřed války. "Je to genocida," říká téměř šeptem biskup latinského ritu Péter Miklós Lucsok na adresu obětí. "Pro náš lid je to křížová cesta a mnozí jsou připraveni jít na Golgotu. Ukrajinci neutíkají, nevzdávají se, chceme bránit hodnoty svobody, pravdy a lidské důstojnosti."

Dvojí vyjádření lásky k bližnímu

"Všichni jsme chudí tváří v tvář této válečné výzvě," začal kardinál Černý, kterého přítomní požádali, aby papeži poděkoval za jeho návštěvu a za to, že "nechal ve Vatikánu zaznít zvon malé Ukrajiny". Kardinál vysvětluje, že do obléhané země dorazili dva lidé: on a kardinál Konrad Krajewski, který je v současné době ve Lvově. "Je to dvojí reakce, jednak okamžitá charitativní pomoc, jednak dlouhodobá, zaměřená na integrální lidský rozvoj. Závazek, který přetrvá staletí."

"Bylo by smutné reagovat na mimořádnou událost a pak se vrátit k chudému, rozháranému životu, který

žije a kterým trpí tolik lidí na tomto světě," dodal kardinál. "Po této noční můře se nechceme vrátit k dřívějšímu, ale vyjít z ní lepší jako lidé." Czerny také zopakoval papežovu ochotu "udělat vše, co je možné" pro mír: "Pokud máte nějaký nápad, co by se dalo udělat, neváhejte a navrhňte to." Vedoucí dikasteria se poté seznámil s některými z uprchlíků ubytovaných v internátu. Mezi nimi byl i čtrnáctiletý Glib, který s matkou a sestrami uprchl z Kyjeva. "Kam chceš jet?" "Nevím, chci jen jít domů."

Příběhy ze života v Barabas

Stovky uprchlíků, kteří se tísní v centru Caritas v Barabasu, které Černý navštěvuje před a po své zastávce na Ukrajině, také mluví o domově. Někteří litují svých domovů zničených minometnou palbou v Kyjevě, jiní mluví o domově v souvislosti s ubytováním, které je čeká v Německu, Rakousku nebo dokonce ve Spojených státech. Stejně jako Irina, která ráno utekla z Kyjeva a říká, že je "naštvaná" na pomalý dopravní systém, kvůli kterému jí uletí letadlo. Na druhou stranu není snadné zvládnout tempo příjezdů a přesunů: během několika hodin, kdy si kardinál prohlíží budovu, v níž jsou připraveny postele a stoly plné jídla, her a oblečení, je ohlášeno osmdesát lidí. "Pracujeme velmi málo. Jen 24 hodin denně...", vtipkuje koordinátorka Caritas a široce otevírá oči.

"Děkuji vám za vaši práci. Svatý otec mi řekl, abych vám přinesl jeho požehnání, a to také dělám," řekl Czerný uprchlíkům a dobrovolníkům. Žena, která do té doby ležela, vstala, aby mu na mobilním telefonu ukázala nechvalně známý snímek ženy, kterou v Irpilu zabila bomba, když se snažila utéct se svými dětmi: "Tohle dělá válka. Nevinní lidé byli zabiti, ženy znásilněny." Někteří příkyvují, většina pokračuje v tom, co dělá: spí, balí, rozptyluje děti čtením pohádky nebo hraním na stavitele. Czerny prochází mezi postelemi, rozdává několik růženců, pohladí děti. Před budovou na něj čeká řada místních novinářů. Těm po papežově poslední modlitbě Anděl Páně vyjadřuje svou vděčnost: "Pokračujte ve své službě a jděte s papežovým požehnáním. Kéž pravda vyjde najevo, kéž pravda vyjde najevo."

Pracovat pro dobro

Odjezd kardinála, který se do centra vrátil pozdě večer, aby se s uprchlíky podělil o sendvič a horký nápoj, doprovázela píseň. Kolem něj se sbíhá spousta žen: "Spasiba," vykřikne rusky dívka s mahagonově zbarvenými vlasy; "trvalo nám šest dní, než jsme se přesunuli z jednoho kraje do druhého," říká jiná. Žena v kožešinové čepici vysvětluje, že v roce 2014 utekla z Doněcku a uchýlila se do bombami zničeného Charkova. Válka ji pronásledovala a nyní je opět na útěku. Czerny se jí chystá požehnat, ale jeho ruku zadrží Inna, starší básnířka z Kyjeva: "Jsem Židovka, mám ukrajinské občanství a mluvím rusky. Pán chce, abychom nesoutěžili, ale pracovali pro dobro."

Setkání s maďarským místopředsedou vlády

Druhý den kardinálovy mise byl zahájen setkáním s místopředsedou maďarské vlády Zsoltem Semjénem, který chtěl zopakovat podporu vlády církevním iniciativám v reakci na humanitární krizi: "Maďarsko prohlásilo, že přijme uprchlíky bez jakýchkoli omezení," řekl. Czerny doufá, že se tento vstřícný postoj stane trvalým a neomezí se pouze na mimořádné události: "Kéž je tato náruč stále otevřenější."

Utrpení krajinských žen - obětí válečné krutosti

V hale zařízení na okraji Budapešti je cítit bolest, kterou tato krutá válka přináší obyvatelům Ukrajiny. Šest uprchlíků, samé ženy, nyní v bezpečí díky pomoci, kterou jim poskytly týmy Maltézskeho řádu, čeká na novou destinaci. Kardinál Michael Czerny, prozatímní prefekt Dikasteria pro podporu integrálního lidského rozvoje, se s nimi setkal 10. března odpoledne, během svého třetího a posledního dne mise v Maďarsku, ve sportovním centru, které se během několika dní proměnilo v přijímací středisko. Kardinál se za asistence tlumočnicka zastavil, poslouchal tyto příběhy, kladl otázky a prohlížel si obrázky na mobilních telefonech. Fotografie bunkrů, provizorního ubytování, dětí a starých rodičů.

Nataliiny slzy pro staré rodiče

Jde o rodiče, jako ty Natalie, kterým válka od roku 2014 nedopřála oddechu. Původem z Doněcku, odkud uprchla v roce 2015, se nyní znovu ocitla uprostřed strachu a zkázy a od 5. března cestuje s další 29letou dívkou, která se později oddělila: jedna do Německa, druhá do Francie. Když přijde kardinál, je jediná, kdo ani nezvedne oči, stále upřeně sleduje svůj chytrý telefon. Když pak vyslechne příběhy ostatních krajanů, přiblíží se k

nim a ochotně ukazuje Czernému jednotlivé etapy své cesty, zdokumentované na mobilní telefon: sklopení domu, kde pod vodovodním potrubím spí sousedova teprve několikaměsíční dcera, tělocvičny a noci ve spacácích, restauraci opuštěného hotelu se stolem sloužícím jako postel. V galerii se pak objeví fotografie rodičů a Natalia se rozpláče: „Nemají jídlo, nemají léky,

zemřou i bez bomb“.

Ruku na rameno jí položí Marina, 62 let. Bývalá zaměstnankyně továrny na výrobu raketoplánů utekla z Charkova se svou mentálně postiženou dcerou. "Jeli jsme taxíkem do středu Ukrajiny. A kolik jste zaplatili? "Nic, taxikář chtěl jen příspěvek na benzín." Nyní Marina čeká na převoz do Německa. Neviděla, jak se její dům rozpadá pod minometnou palbou, ale nastal "bod, odkud není návratu": "Když jsme byli po třicáté první donuceni

sestoupit do sklepa. Už jsem nemohla vydržet neustálý zvuk sirény, přivádělo mě to k šílenství. Rozhodla jsem se odejít. Svého rozhodnutí nelituje, i když nechala manžela a otce "doma". Místo toho pláče pro " lidskou vřelost", které se jí v Budapešti dostalo: "Jsem opravdu vděčná", opakuje kardinálovi, který jí žehná a dává jí malý obrázek s modlitbou papeže Františka.

Tamařin zapomenutý mobilní telefon

"Já to chci taky," vloží se do toho Tamara. Je to drobná žena kolem šedesátky, má pohublý obličej a oči unavené pětidenní cestou. Se smíchem říká, že když si ve spěchu balila kufr na útěk z Kyjeva, zapomněla někde v domě telefon. Je to ale hysterický smích, který se rychle mění v pláč: "Už skoro týden se potuluju po světě, aniž bych byla schopná komunikovat. Moje děti jsou ve městě. Díky dobrovolníkům se nám ozvali, jsou v bezpečí u baptistické komunity v bunkru."

Tyto ženy jsou jen malou částí z 54 uprchlíků, kterým v současné době pomáhá Maltézský řád, jenž na hranicích poskytuje také záchranou službu ("nemocnici na čtyřech kolech"). Je to jediná charitativní organizace, která tak činí. Spolu s diecézní Caritas

působí také na nádraží Keleti na východě Budapešti. Czerny ji navštívil hned první den cesty. Po dlouhé zastávce v sídle Jezuitské služby pro uprchlíky, kterou vedl otec Sajgó Szabolcs, chtěl navštívit stanici na západě, Nyugati pályaudvar. Je to úplně jiný scénář než v Keleti, kde se uprchlíci tísní a služby jsou špatně sladěné. Problém je, že v Nyugati vystupuje dvakrát více

lidí: téměř 3-4 tisíce denně. Krátce před Czerneho příjezdem přichází e-mail z pohraničí, který oznamuje příjezd vlaku se 125 lidmi ze Zahony. Mnoho, mnoho lidí romského etnika: sledují kardinálův průchod s lhostejností, a když je poprvé vyzve, aby se přiblížili, jsou zvědaví a vyprávějí svůj příběh. Miriana například říká, že v Oděse byla její rodina obchodníky či dělníky v továrnách. Evakuace probíhala z hodiny na hodinu: "Chceme se dostat do Berlína, ale nemáme prostředky. V Německu na ně nikdo nečeká, ale chtějí zkusit štěstí, "protože je tam více možností".

"Nezapomeňte na milodary, které jste zde dostali, až se vrátíte do své země, budete to vy, kdo je bude muset nabídnout ostatním."

Děti nabízejí kardinálovi sušenky

Poslední zastávkou třetího dne kardinálovy mise byla farnost Szent József v Esztergomi, kterou vedl o. András Szili. Je mu 35 let, knězem je deset let a tři roky byl farářem a kaplanem hispánských obyvatel. Již několik týdnů žije mezi telefonáty typu: "Done Andrásí, dnes dalších 42!". Jsou to mladí ekvádorští uprchlíci evakuovaní z Kyjeva, kteří díky konzulátu čekají na návrat domů, a proto se zdržují v oratoři nebo v katechetických místnostech. Zůstanou zde několik nocí a 56 z nich se dělí o počítač a dvě koupelny s jednou sprchou. A to do té míry, že obyvatelé čtvrti dali k dispozici toalety ve svých domech. Chlapci sedí v kruhu v sále a vítají papežského vyslance v doprovodu budapešťského arcibiskupa kardinála Petera Ěrda. "Jsem zde, protože papež chce vyjádřit blízkost a naději Ukrajině," začal Czerny. "Svatý otec vás prosí, abyste se modlili a sjednotili, abychom přispěli k míru." Ke kardinálovi přistoupily dvě děti a nabídly mu sušenky. Poté následuje vyprávění a podání ruky a následně skupinová fotografie. Papežův vyslanec se rozloučil s doporučením: "Nezapomeňte na milodary, které jste zde dostali, až se vrátíte do své země, budete to vy, kdo je bude muset nabídnout ostatním."

„Odpor vychádzajúci z ľudskejšť existuje aj na miestach konfliktov, kde prevláda barbarstvo“

homílie kardinála Czerného při Eucharistii na zahájení Evropských sociálních dní, Bratislava 18.3.2022

Drahí bratia a sestry,

keď spoločne uvažujeme a pracujeme na budúcnosti Európy a na perspektíve nového sveta, každý deň sa nám ponúka stretnutie s milovaným Synom. Tajomstvo otcovskej a materskej lásky, dôvernej a predvídateľnej, hlboko spája príbeh Jozefa, syna Izraela, a Ježišovo poslanie v Božej

vinici. Obaja sú predovšetkým „milovaní“ a táto náklonnosť, ktorú zakusujú, má následky na ich ceste. Každá Eucharistia nás vtáhuje do dramatickej krásy toho, čo sme počuli. Vstupujeme skutočne do Božieho lona, ktoré sa otvorilo v Kristovi, a Duch nás robí

milovanými deťmi, schopnými prevziať našu historickú úlohu aj uprostred mnohých ťažkostí.

Na pôstnej ceste je každý piatok predzvesťou Veľkého piatku: čítania nám pomáhajú neutekať pred utrpením, ale skôr pochopiť, koľko utrpenia, koľko krásy a dobra skutočne existuje v tomto svete a už teraz upevňuje hrádzu proti násiliu a smrti. Tajomstvom Syna je Otec: totiž len radosť nás uvádza na cestu. Jozef, ktorý je v Knihe Genezis opísaný ako čistý, takmer naivný mladý muž, je povzbudený snami.

Aj Ježiš, ktorý sa živí Písmom a vierou maličkých Izraela, je tiež vedený snami: rovnakými snami ako proroci, ktorí videli budúcnosť Jeruzalema ako cieľa všetkých národov a mesta pokoja. Evanjelium nám umožňuje pochopiť jeho očakávanie ovocia, ktoré prinesie Božie kráľovstvo.

Podobne nás pápež František vyzýva, aby sme snivali, nie preto, aby sme unikli z prítomnosti, ale aby sme sa zakorenili v biblickej nádeji: „Potrebujeme spoločenstvo, ktoré nás podporí, ktoré nám pomôže a v ktorom si navzájom pomôžeme hľadiť dopredu. Aké je dôležité spoločne snívať! [...] Osamotení riskujeme, že uvidíme fatamorgány, v ktorých sa zdajú veci, čo v skutočnosti neexistujú; sny sa budujú spoločne“ (FT 8) Tým, že si osvojíme Boží sen, prijmeme perspektívu kríža, nie ako sebazničenia, ale ako zapojenia sa do radikálneho bratstva. Zlo v skutočnosti premôžeme len tak, že nezhodíme svoju identitu milovaných detí. Rovnakú identitu majú tí, ktorí nás pribíjajú na kríž: v našich nepriateľoch vidíme milované deti. Vieme, že Jozefov príbeh v Egypte vrcholí prekvapivým a dojímavým prijatím bratov, ktorí plánovali jeho vraždu. Nikdy v nich neprestal vidieť deti toho istého Otca a toto vedomie vždy odblokuje dejiny a umožní v nich nepredvídateľné zmeny.

Preto pri slávení Eucharistie v rámci Katolíckych európskych sociálnych dní kladieme do centra našej práce premieňajúcu silu tejto lásky, pričom si uvedomujeme, že nejde o ideu, ani o politický postoj – ako napr. nenásilie alebo pacifizmus – ale o „silu“. Táto pôsobí, pretože skutočne existuje a možno z nej čerpať a odovzdávať ju. Môžeme ju prijať a dôverovať jej možnostiam. Božie kráľovstvo je tu!

Pôst však existuje preto, lebo bojujeme aj proti inej sile, ktorá je z hľadiska naplnenia menšia a negatívna. A predsa sa v tomto svete javí ako prevládajúca a deštruktívna. Prísne vzaté, ani by sa nemala nazývať „silou“, pretože nič nevytvára, nič nestavia, nikomu nedáva život, ale závidí, útočí, okráda, ožobračuje a zabíja. Text z Knihy Genezis a evanjeliové podobenstvo opisujú temné emócie a zvrátené machinácie tých, ktorí už nevidia ani Otca, ani svojho brata. Pôvodné požehnanie sa stalo nemým, zem už nie je zaslúbená, bohatstvo zaslepuje, šťastie druhého nás ohrozuje. Kain pod vplyvom takýchto múk zabije Ábela, čím zradí aj sám seba, ako syn i ako brat.

Jozefovi bratia ho podľa textu „nenávideli“ a „nevedeli sa s ním prívetivo rozprávať“. To sú poplašné znamenia, ktoré signalizujú nárast násilia v nás. Vojná sa vždy začína v srdci, zháša všetky sny, vymazáva všetko dobré, čo sme zažili, robí prítomnosť tých, čo sú šťastní, neznesiteľnou, robí nás necitlivými voči slabým a núti nás nenávidieť nevinných. Čoskoro vznikajú deštruktívne spojenectvá, zbližovanie netrepezlivých a prehnaných záujmov, excesy. Potom sa stane niečo nepredvídateľné: náhle sa ocitneme na kraji priepasti, často preto, že udalosti naberú rýchly spád a situácia sa vymkne protagonistom z rúk. Spôsob, akým Ján Krstiteľ zomiera na Herodesovom dvore, presvedčí Ježiša o osude, ktorý ho čaká. A jeho umučenie bude naozaj majstrovským dielom diabla: zlom, ktoré

premôže a zničí svojich vlastných tvorcov, ktoré premôže všetkých a všetko. Len Ježiš bude napokon vládnuť. O to ide aj v historických okolnostiach, ktorými prechádzame a ktoré nás čakajú: milovaný Syn kraľuje. A oslobodzuje. My sami však musíme byť oslobodení.

Druhý spôsob ako čítať dnešné texty – po tom, ako sme sa najprv zamýšľali nad láskou, ktorá všetko udržiava – je rozpoznať zlo v nás. My sme Jozefovi bratia. Sme ako tí vinári, ktorí bijú sluhov, kameňujú prorokov a zabíjajú Syna. Sme zbavení skutočnej sily, sme agresívni, posadnutí závisťou a strachom, podozrievaví voči osudu iných, neuvedomujeme si, že všetci sme chcení a milovaní, že všetci sme bratia.

V príbehu z Knihy Genezis je však ešte niečo, čo nám dáva nádej a zaväzuje nás. Nie všetko je len čierne alebo biele. História je vždy zložitá a rozdiely často spočívajú v odtieňoch. Za milovaného syna Jozefa sa u ne-bratov s ich vražednými úmyslami prihovorí Ruben, jeden z Jakubových synov. Ruben, podobne ako ostatní, pravdepodobne nedocenil a možno ani nepochopil svojho mladšieho brata. Všetko nasvedčuje tomu, že ho nenávidí a už sa s ním nedokáže priateľsky rozprávať, rovnako ako s ostatní. V skutočnosti aj Ruben opustil svojho otca a spolu so svojimi bratmi – podobne ako márnratný syn v podobenstve – je pastierom v krajine ďaleko od domova. Napriek tomu prekvapivo zasahuje a preruší zámery a rozhovory svojich bratov o usmrtení. Má v sebe niečo, čo ešte pripomína súciti. Čítame: „Keď to počul Ruben, usiloval sa vyslobodiť ho z ich rúk a vrel: ‚Neberme mu život.‘ A ďalej im hovoril: ‚Nepreliavajte krv. Hodte ho do cisterny tu na pustatine a nepoškrvňujte si ruky.‘ To povedal preto, že ho chcel vyslobodiť z ich rúk a vrátiť jeho otcovi“.

Existuje teda odpor vychádzajúci z ľudskosti aj na miestach konfliktov, kde sa zdá, že prevláda barbarstvo, a kde sa rozhoduje o osude toľkých nevinných ľudí. Na potvrdenie tohto odporu, ktorý kladie princíp bratstva vtačený nám Otcem, sa biblický príbeh nekončí pri Rubenovej reakcii. Slovo si berie aj Júda. Brat sa pridáva k svojmu bratovi. Dobro sa okamžite vracia do hry. Tu je úryvok: „Tu povedal Júda svojim bratom: ‚Čo by sme mali z toho, keby sme zabili svojho brata a zatajili jeho krv?‘“ Samozrejme, Jozefa potom vyzliekli, hodili do cisterny a našli ho obchodníci, ktorí sa ho neštítali predať. No hoci sa dostal do rúk obchodníkov s ľuďmi, Jozefov život bol zachránený a mohol byť vykúpený v Egypte až do stretnutia – o mnoho rokov neskôr – so svojimi bratmi a otcem, ktorí medzitým upadli do biedy.

Eucharistia je chlebom na ceste. Aj dnes sa nám ponúka ako liek na naše protirečenia a slabosti. „Ó, Pane, nie som hodný, aby si vošiel pod moju strechu.“ Nie sme čierni ani bieli a sme prijatí do spoločenstva s milovaným Synom, hoci v nás stále prebýva svetlo i tieň. Uvedomujeme si teda temnotu v nás, no podobne ako Ruben a Júda potrebujeme nejaký impulz. Máme byť synmi a dcérami v Synovi. Zo sviatosti čerpáme „moc stať sa Božími deťmi“.

A na našej ceste vyznávame, že niečo je už v našej moci: pokiaľ nám ešte chýba sila mučeníctva, môžeme jachtavo vyrieť slovo sprostredkovania, zasiahnúť, aby sme obmedzili zlo, zastavili šialené preteky, vniesť do sociálneho tela silu súcitu. Bratstvo je skutočne zapísané v nás. Niet diabla, niet zla, niet nespravodlivosti, ktorá by mohla úplne zatieniť pôvodnú lásku, ktorá žiari v očiach mojej sestry, môjho brata. Sú zrkadlom mojej dôstojnosti a včasnou pripomienkou nášho spoločného domova.

Jako malý chlapec jsem byl také uprchlíkem

KARDINÁL MICHAEL F. CZERNY, SJ

Dočasný prefekt vatikánského Úřadu pro službu integrálnímu lidskému rozvoji vystoupil na Evropských sociálních katolických dnech, několikadenní konferenci, jejíž jednání zahájila 18. března 2022 prezidentka Slovenské republiky Zuzana Čaputová.

„Katolické evropské sociální dny byly původně naplánovány tak, aby zkoumaly nové začátky v Evropě po pandemii COVIDU-19, s nadějí, že se poučíme od mnoha lidí, kteří trpěli, a od těch, kteří se v reakci na to tak štědrě obětovali“, zahájil kardinál Czerny své vystoupení a dodal: „Vypukla však válka na Ukrajině a kardinál Krajewski i já jsme se vydali na návštěvu sousedního Polska, Maďarska a východního Slovenska, abychom ztělesnili nejen přítomnost papeže Františka, ale všech křesťanů, kteří energicky hlásají, že válka je šílenství!“

„Je přeludem schvalovat válku jako oprávněnou reakci na jakoukoli situaci nerovnováhy nebo napětí“, pokračoval kardinál Czerny a poukázal na dnešní digitální řízení bojů, které ještě zvýrazňuje chladnou hrůznost válečného běsnění: „Zbraně se staly natolik automatizovanými a mechanizovanými, že válka je často vedena na dálku, řízena anonymně, "virtuálně". Když hi-tech voják vypálí raketu na nemocnici nebo na lidi, co vidí na obrazovce? Vypadá to jako videohra“, podotkl prefekt vatikánského úřadu a zmínil se zároveň o klíčící setbě naděje a lásky během přijímání uprchlíků: „Možná víte, že i já jsem byl jako malý chlapec uprchlíkem, protože moje rodina utekla z Československa koncem čtyřicátých let minulého století. Díky praktické lásce, která nám byla prokázána, jsme mohli najít nový život“, vyznal brněnský rodák.

Žijeme ve „světové válce vedené po částech“ (*Fratelli tutti*, 25; 259), připomněl poté kardinál Czerny. Globalizace spojuje konflikty, ale co je důležitější, naše víra nás spojuje s těmi, kdo trpí. Nezapomínejme proto na války v jiných částech světa, například v Jemenu, v Sýrii, v Etiopii (*Angelus*, 27. 2. 2022). Každou válku je třeba vnímat jako selhání politiky a, jak řekl svatý Jan Pavel II., „porážku lidstva“, protože, slovy papeže Františka, „zanechává náš svět horší, než byl předtím“ (*Fratelli tutti*, 261). V závěru svého vystoupení v Bratislavě položil kard. Czerny otázku, kterou je nutno zodpovědět ve vlastním svědomí: „Jak my, křesťané i nekřesťané, jako občané, laici nebo duchovní, přispíváme k míru v Evropě? Projevujeme lásku k bližnímu? Ovlivňujeme Evropskou unii, NATO a národní vlády, aby tak činily také? A naopak, jak jsme přispěli - a stále přispíváme - k válce v Evropě?“ Takové zkoumání svědomí nás vybízí k zamyšlení nad násilnými dějinami 20. století a prvními dvaceti lety 21. století.

KARDINÁL CZERNY NA UKRAJINĚ

KOŠICKÝ EPARCHIÁLNÍ BISKUP CYRIL VASIL' SJ

Kardinál Michael Czerny - brněnský rodák - v ukrajinském městě Beregov

Košický eparchiální biskup Cyril Vasil' SJ doprovází zvláštního papežského vyslance, kard. Michaela Czerného, dočasného prefekta Dikasteria pro službu integrálnímu lidskému rozvoji, při jeho nové misi na Ukrajinu. Poslechněte si jeho svědectví o prvním dni této cesty kard. Czerného, středě 16. března 2022.

Celé včerajšie stretnutie bolo panorámou okamihov, stretnutí, osudov a zážitkov. Začali sme našu návštevu alebo cestu na východ v obci Vyšné Nemecké, stretnutím s miestnym duchovným, s jeho rodinou, na fare, ktorá bola prvým útočiskom hneď v prvých dňoch, v prvý deň vojny. A vlastne cez príbeh tohto kňaza, ktorý potom rozbehol obdivuhodnú

aktivitu dobrovoľníctva na hranici, sme spoznali ten prvý bezprostredný kontakt. Ja otca Františka častokrát nazývam hrdinom proti svojej vôli, pretože sa stal mediálnou tvárou vo chvíli, keď na hranici ešte nebol prakticky nikto a keď sa jeho dom stal útočiskom matiek s deťmi a keď začínal organizovať svoju prvú pomoc s rybárskym stolíkom, ktorý si rozložil na hraničnej čiare.

Ďalšie bolo stretnutie s dobrovoľníkmi, ktorí na slovenskej strane sú už viac-menej zorganizovaní a stále viac preberá celú organizáciu pomoci aj štátny aparát, ktorý v svojich jednotlivých zložkách potom už presúva tých, ktorí prechádzajú cez hranicu, do ďalších záchytných centier v Michalovciach a potom v Košiciach. Navštívili sme faru v Sobranciach, kde sa podzemie chrámu i ďalšie prenajaté priestory stali akousi prekládkou tovaru, ktorý dnes prúdi cez ukrajinskú hranicu. Jednak všeobecne poskytujú ho ukrajinským orgánom alebo Charite, alebo potom aj cielene pre jednotlivé biskupstvá, farnosti alebo kláštory, ktoré sa stali miestom útočiska desiatok, stoviek rodín. To boli tie zážitky z tej slovenskej strany.

Potom po stretnutí s úradnými činiteľmi, colníkmi a predstaviteľmi štátnej správy sme prešli na ukrajinskú hranicu, kde nás už čakal miestny mukačevský gréckokatolícky biskup vladyka Nil Luščak, v sprievode aj reprezentantov štátnej správy, a prvá naša cesta viedla do Užhorodskej katedrály, do katedrály, ktorá je symbolická. Je v nej pochovaný aj mučeník, mukačevský biskup Teodor Romža, obeť NKVD v rokoch, keď sa toto územie stalo súčasťou Sovietskeho zväzu. A aj naša spoločná modlitba s kardinálom pri jeho pozostatkoch, pri jeho relikviách v katedrále, mala tiež akýsi symbolický rozmer. Tento muž študoval v Ríme, neskôr sa stal veľmi mladý biskupom a bol po dvojnásobnom atentáte zavraždený v nemocnici a po jeho smrti teda mohla prejsť aj celá Mukačevská eparchia do jurisdikcie Moskovského patriarchátu. Má to tiež istý symbolický význam, aj táto spomienka.

Ďalšia naša návšteva viedla do farskej budovy, kde sme stretli kňaza, ktorý ubytováva rodiny z Charkova, z Chersonu, z Kramatorska. Bolo zaujímavé vidieť tie úplne protichodné reakcie ľudí: žena, ktorá rozpráva s veľkým nadšením, až entuziazmom aj s dôverou vo víťazstvo Ukrajiny, ale v tom entuziazme je až akási potreba vyhovoriť sa alebo vyjadriť svoju nádej, alebo presný opak chlapca, ktorý nejakým spôsobom úplne apaticky nereaguje na nijaké vplyvy, takže je to otázka pre psychológov. Celá škála ľudských reakcií.

Je zaujímavé vidieť, že sme stretávali väčšinou ľudí z východnej Ukrajiny, ktorí sú dnes ubytovaní na tejto Zakarpatskej Ukrajine, sú to často ľudia hovoriaci po rusky. Napríklad aj tá častá otázka predstaviteľa miestnej správy bola: správajú sa tu k vám dobre? Nevyčítajú vám, že hovoríte po rusky? A ich odpoveď bola: práveže nie, my sme veľmi dojatí tým, že sa k nám správajú ako k vlastným alebo ako k ľuďom. Takže to bol ďalší takýto rozmer.

Po návšteve vo farnosti, kde vlastne ide o ubytovávanie jednotlivých rodín, sme navštívili veľké športové centrum, ktoré oblastná správa premenila na záchytný tábor, už aj s veľmi dobre premyslenou sieťou distribúcie utečencov – tých, ktorých posielajú ďalej, tých, pre ktorých hľadajú ubytovanie v rodinách, ale súčasne dve veľké telocvične alebo športové sály boli premenené na také dormitória, kde sú na zemi matrace. A stovky ľudí, vo veľkom poriadku a v istom tichu, čo pre mňa bolo prekvapujúce, bez akéhosi chaosu

alebo bez vnášania nepokoja tam čakajú, nocujú, niektorí tam ostávajú dlhšie, niektorí kratšie.

Bolo zaujímavé vidieť naozaj najprv takú ostýchavosť tých ľudí a potom zase aj ochotu sa porozprávať, podeliť sa aspoň so svojimi skúsenosťami, zážitkami. Tých zážitkov je veľa, ktoré rozprávajú aj nám dobrovoľníci z hranice, od situácií, keď manželka chce zavolať mužovi, ktorý je vojakom, že teda už prešla cez našu hranicu, a telefón zdvihne už jeho spolubojovník, ktorý hovorí, že už padol... Pre tých, ktorí nechali svojich starých rodičov, pretože sú invalidní na vozíku a teda jeden z rodičov odviezol len manželku s deťmi bližšie ku hranici a vrátil sa domov...

Situácie, ktoré zaberajú celú škálu ľudských emócií a osudov. Tých, ktorí možno sú naozaj chudobní s jednou taškou alebo ľudia aj bohatí, ktorí zaparkujú svoj Lexus a idú robiť dobrovoľnícku službu do centra prvej pomoci a triedenia utečencov. Takže naozaj je tu celá škála ľudskosti. A ako to býva v podobných situáciách, krízové situácie vyťahujú z človeka to najlepšie aj to najhoršie. My sme mohli vidieť to najlepšie, ale istotne existujú aj príklady možno niekedy tej ľudskej zloby, ktorá sa prejaví ešte viac, ale samotná táto situácia je prejavom zloby alebo zla, ktoré sa zakorenilo v ľudských srdciach a ktoré má svoje ďalekosiahle korene.

Našu návštevu sme zakončili návštevou užhorodského seminára - po návšteve katedrály -, kde momentálne sú prakticky štyri semináre, pretože sa doňho utiahli aj seminaristi zo seminárov Redemptoris Mater z Vinnicje, z Kyjeva a takisto aj z Mukačeva, kde je druhý seminár, takže momentálne je tento seminár plný bohoslovcov a takisto aj niektorých rodín, dokonca ľudí, ktorí sú myslím z komunity Neokatechumenátnej, Taliani alebo Španieli s početnými rodinami, ktorí takisto našli útočisko v seminári.

Takže táto naša krátka cesta nám v podstate priblížila celú panorámu situácií, osudov, príbehov. Príbeh matky-vojačky, ktorá odniesla svoje deti na hranicu. Posunula ich za čiaru, nech sa o ne niekto postará, ona sa musí vrátiť do služby... Takže je to situácia, ktorú ľudstvo zažilo možno už mnohokrát, ale v tejto chvíli ju vidíme našimi očami, prechádza cez naše ruky a je na území, ktoré považujeme za bezpečné v tejto chvíli. Dojal ma dokonca aj taký bežiaci slovenský nápis na slovenskej pasovej kontrole: „Ste už na Slovensku, posuňte si hodinky o jednu hodinu dozadu, ste v bezpečí, vítame vás!“ Možno malý znak prijatia, očakávania, ktorý tak isto je znakom dnes drobných skutkov ľudskej súdržnosti.

Mechanismy války

PETR VACÍK, SJ, VEDOUČÍ ČESKÉ SEKCE VATICAN NEWS

Vedoucí české sekce Vatican News - Vatikánského rozhlasu Petr Vacík SJ doprovází kardinála Michaela Czerneho SJ na jeho misi na Slovensku a na Ukrajině. Předkládá komentář z prvního dne, středy 16.3., který svědčí o utrpení, které válka způsobuje, ale i o naději, která navzdory všemu nechybí.

Jsem na hranicích s Ukrajinou ve slovenském městě Košice. Doprovázím kardinála Czerneho, papežova posla na válkou zmítanou Ukrajinu. Právě jsme se vrátili z ukrajinského území na Slovensko a můžeme reflektovat co jsme viděli, co nám bylo řečeno, i to, jak tomu všemu rozumíme.

Rozumět válce

Lze však válce vůbec porozumět? Lze porozumět tomuto šílenství? Po celou dobu války na Ukrajině jsme podrobně informováni o přesunech vojsk, jednotlivých útocích i politických jednáních. Náš čas na Ukrajině byl vzácnou příležitostí nahlédnout spíše do mechanismu, kterým virus války nahlodává lidskou duši. Avšak jako vše živé, lidská duše se brání a nabývá větší síly.

Zcela evidentní, že všechna setkání kardinála Czerneho s lidmi na Ukrajině i s těmi, kdo se jich ujímají na slovenské straně hranice, objímají a posilují právě tuto lidskost nakaženou virem války.

Z vnitrozemí na hranici a potom svoboda?

„Přijel jsem z Kyjeva“, „Přijela jsem z Charkova“, „Já jsem z Doněcka“... každý z příběhů, které lidé kardinálovi vyprávěl, má svůj začátek. My ho nevidíme. Vidíme člověka na cestě, na útěku. Všude kam přijdeme, všude kde kardinál opakuje svá slova

podpory, modlitby a povzbuzení, mu naslouchají lidé se zvláštním výrazem ve tváři. Je to směs strachu, prožité hrůzy nejistoty a naděje. Někteří nám vyprávějí své příběhy s velkým pohnutím a neklidem. Žena s dětmi, která snad zítra překročí hranici na Slovensko, hýří velkými gesty, objímá kardinála, děkuje za doprovod a pomoc. Neustále mluví, jakoby proud jejího vyprávění mohl odplavit bolest,

kterou v sobě nese. Když kolem prochází chlapec s kapucí na hlavě a s kruhy pod očima, vyzve ho, aby se k nám přidal. Ten však jen se slzami v očích projde ke své matraci. Nemá sílu. Jsou jeho rodiče ještě naživu? Čeká ho opravdu svoboda?

Modlitba za mír

V katedrále v Užhorodu vítají kardinála jako jednoho z nich. Jako jednoho z těch, kdo prosí Boha i lidi za ukončení války. Matky s dětmi, stařeny, policisté, i biskupové opakovaně poklekají při božské liturgii s prosbou za mír.

Seminarista, který tlumočí v kostele kardinálovu krátkou homilii, ale jakoby vyzařuje radost. Zatímco po bohoslužbě místní biskupové odvádí kardinála do zdejší bývalé jezuitské koleje k dalšímu setkání, požádal jsem jednoho ze seminaristů, potomka španělských misionářů na Ukrajině, aby mi řekl pár slov, které objasní, pokud to lze, tuto

jeho vnitřní radost. Miguel děkuje za veškerou podporu, kterou Ukrajinci dostávají, prosí potom o modlitbu za obrácení srdce: “Za obrácení srdcí těch, kteří nyní usilují o válku a o moc. Aby se jejich srdce obrátilo a usilovali o mír.” A potom se dozvím o původu radosti, která prosvítá z jeho tváře a chování: “Skrze tuto smrt Bůh přinese vzkříšení.” První projevy takového vzkříšení už jsou prý vidět: “Zdejší křesťané různých vyznání zažívají i nyní období neuvěřitelné jednoty.” Zároveň si “lidé na Ukrajině nyní vzájemně tolik pomáhají. To jsem před válkou neviděl. Toto je, jak skrze smrt přichází vzkříšení. Proto

máme naději a prosíme vás o modlitbu, aby toto vzkříšení přišlo co nejdříve.”

Miguel se možná tímto dotkl své nehlubší vrstvy. Směřují k tomu i někteří z ostatních, když mi říkají: “my nevíme, proč to všechno je. My nevíme co to znamená. My nevíme, proč to Bůh dopustil.”

Srdce se brání válce

Apoštolský administrátor Užhorodu, poměrně mladý biskup, mi dává další odpověď na to, proč se tolik lidí a zvláště seminaristů, kterými je obklopen, zdá vyzařovat sílu a radost. Říká: “Takto reaguje lidské srdce na válku. Několik prvních dní jako bychom to nebrali

vážně. Bylo to naprosté popírání, protože jsme si nic takového nedovedli představit. Po několika dnech války jsme si plně uvědomili, co se děje, a dolehlo to na nás. Potom jsme zjistili, že pod tou tíží se nedá přežít, natož pak žít. Museli

jsme se rozhodnout pro sílu k životu. I s tím, že nyní to bude život v době války.”

Sportovní hala: bývalá a snad i budoucí?

Další zastávkou kardinála Czerného bylo sportovní středisko s několika sportovními halami proměněnými na obrovské noclehárny. Město ubytovává uprchlíky, kteří míří ke slovenské hranici. Zůstávají zde několik dní, aby nabrali síly. Otcové sem například

přivezou rodinu, aby druhý den manželku a děti vysadili na hranicích, a sami se musejí vrátit. Toto je asi nejbolestnější místo, které jsme viděli. Převládá zde zoufalství. Všechno už opustili nebo ztratili, a svoboda a mír jsou zatím v nedohlednu. Jako všude jinde, kam jsme přijeli, taky zde však občas někdo

pronese větu: “Ale prý to vypadá, že zítra by mohla válka skončit.” I skrze bezmoc a zoufalství i takto prosvítá naděje. Po sportovní hale plné matrací občas pobíhají děti. Na sportovním náčiní se suší prádlo. Spí tu stovky a někdy i tisíce lidí. Doufejme, že tato hala bude brzy zase sloužit sportu.

Na hranicích: “Už jste v bezpečí. Pomůžeme vám.”

Na samotných hranicích je to smutná, nehýbající se fronta rodin, většinou jen matek s dětmi. Občas babička na vozíku. Velmi pomalu, rodinu za rodinou, je pouští ukrajinští pohraničníci na Slovensko. Na slovenské části hranice je čeká běžící nápis: “Už jste na Slovensku, posuňte si hodinky o hodinu zpátky. Už jste v bezpečí, pomůžeme vám.” Kardinál Czerny zde mluví s rodinami i s dobrovolníky, se zástupci státní správy, místním biskupem i s policií.”

Ve velkém kotli, pod kterým hoří oheň, se zde vaří brambory pro lidi na cestě. Tráví ve frontě i desítky hodin. V jejich tvářích je nejistota a strach. Stačí ale dostat s k nim více nablízko, prohodit pár slov a nebo jim dát najevo, že to dobře dopadne.

Většinou se potom tvář rozjasní a objeví se světlo naděje, že válka brzy skončí a budou se moci vrátit. Tuto naději sytí kardinálovy rozmluvy s přítomnými, jeho požehnání a ujištění o papežově modlitbě a o diplomatických snahách Svatého stolce.

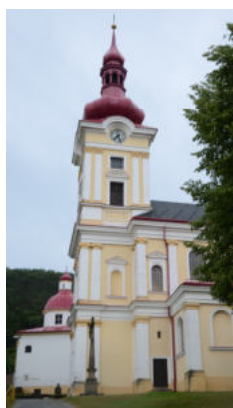
Prosme Pána života, at' nás vysvobodí z této smrti zapříčiněné válkou

PAPEŽ FRANTIŠEK V ZÁVĚRU GENERÁLNÍ AUDIENCE, 23. BŘEZNA 2022

„Chtěl bych ještě na minutu připomenout válečné oběti. Zprávy o vysídlených a prchajících lidech, o mnoha mrtvých a zraněných, o četných padlých vojácích jak na jedné, tak na druhé straně, jsou zprávami o smrti. Prosme Pána života, aby nás vysvobodil z této smrti zapříčiněné válkou. Ve válce o vše přicházíme, neexistuje v ní vítězství, vše je porážkou. Kéž Pán sešle svého Ducha, aby nám dal poznat, že válka je porážkou lidstva, abychom skrze Něj pochopili, že je třeba porazit válku. Ať nás Pánův Duch vymaní z této potřeby sebezničení, která se projevuje válkou. Modleme se, aby vládcí porozuměli, že nákup a výroba zbraní tento problém nevyřeší. Řešením je společná práce pro mír a, jak praví Bible, překování zbraní v nástroje míru. Modleme se společně k Panně Marii...“.

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA RODINU SVÉ FARNOSTI:**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYSICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

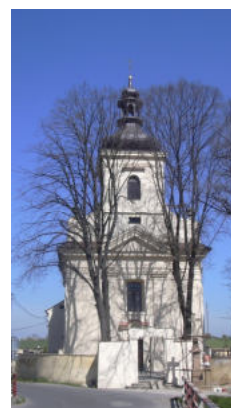
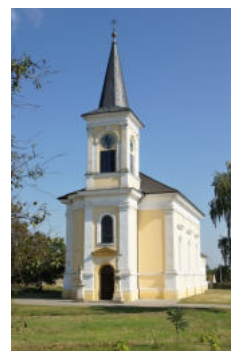

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

**SVŮJ DAR NAVÍC MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!
POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:
josef.benicek@seznam.cz**

PÁN BŮH ZAPLAŤ ZA VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXIX. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.+záznam. 517356351, Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božím požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Díky sponzorům dotovaná cena: **25,-Kč/ks**. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

ACTIO - SACRIFICIUM - CARITAS

Štěpán kardinál Trochta, SDB (+ 6. dubna 1974)

Litoměřický biskup kardinál Štěpán Trochta zemřel náhle v sobotu 6. dubna odpoledne, skoro v předvečer svých sedmdesátin. Vědělo se, že už přes dva měsíce je v nemocnici, že se podrobil operaci oka (uvolnění sítnice). Ale všichni doufali, že jeho silné životní jádro a vůle přežít i tentokrát překonají tuto krizi, jako už překonaly tolik předcházejících. Bůh, Pán života a smrti, usoudil však jinak. Zdá se, že to byl výron krve do mozku, který ukončil jeho život. Lidová demokracie a Rudé právo to ohlásily ve svém pondělním čísle trojřádkovou zprávičkou v rubrice Denní zprávy. To jim stačilo.

Kardinál Trochta byl rodák z Valašska. Narodil se ve Francové Lhotě u Vsetína 26. března 1905. „Byl jsem chudý venkovský chlapec,“ vypráví kard. Trochta sám. „Otec mi zemřel, když mi bylo sedm let. Matce zůstala starost o nás tři děti. Musela vykonávat nejtěžší práce aby nás uživila, a tak si uhnala souchotiny. Já jako nejstarší jsem jí musel pomáhat. Přerušil jsem proto studia na arcibiskupském gymnasiu v Kroměříži a začal pracovat na kousku pole, které jsme měli. Časy byly zlé - byla to léta po první světové válce. Na dva roky jsem musel nechat knížky odpočívat. Toužil jsem stále stát se knězem, nedalo se však nic dělat, studovat nebylo možné. Dostal se mi také do rukou nějaký článek o díle Dona Boska, a také krátké oznámení, v němž byla řeč o salesiánském ústavě v Perosa Argentina v Itálii - to by bylo něco pro mne! Napsal jsem tam a dostal kladnou odpověď, že by mě přijali. Mezitím se stav mé maminky zlepšil. Ona sama jednou přišla za mnou a řekla mi: „Chlapče, je mi tě líto, když tě vidím se trápit. Když někdo začne studia a pak jich musí nechat, lidé si z něho dělají smích: Chtěl být pánem, a je z něho zase jen chudák. - Chceš-li opravdu se stát salesiánem, jdi si s Pánem Bohem, myslím, že si teď už pomůžu sama.“ Napsal jsem znovu do Itálie a dostal zase kladnou odpověď. Dokončil jsem studia na gymnasiu v Kroměříži, koupil lístek na vlak a jel.

Trampoty mladého salesiánského adepta neskončily. Když ve Vídni přisedal, okradli ho o poslední peníze, které měl. „Nedal jsem se zlomit. Sedl jsem do vlaku a jel až do Mestre

(Benátky). Až tam jsem měl lístek. Vysedl jsem z vlaku, sedl na nástupišti na kufr. Co dělat? Nevrátím se domů, řekl jsem si. To by byla příliš velká hanba. - Pán Bůh mě neopustil. Ani nevím jak, stál přede mnou jeden italský důstojník. Bojoval ve válce, zajali ho a jako zajatec se dostal na Moravu, znal ještě trochu česky. Okamžitě pochopil, že jsem v koncích. Nabídl mi kafe a housku a já mu vypověděl co se mi přihodilo, Koupil mi lístek až do Turína. A tak jsem se dostal k salesiánům a stal se jedním z nich.“

To bylo roku 1923 - Štěpánovi bylo 18 let. Na salesiánském učilišti vystudoval scholastickou filosofii, pak teologii a r. 1932 byl vysvěcen na kněze a dosáhl doktorátu teologie. Po návratu do vlasti patřil don Trochta k budovatelům rodící se československé salesiánské provincie - jeho dílem jsou domy a kostely v Ostravě-Vítkovicích a v Praze-Kobylisích. Zapojil se do práce mezi mládeží i mimo domy svého řádu - kardinál Kašpar ho jmenoval ústředním duchovním rádcem katolických junáků skautů a stal se členem Ústřední junácké rady. Touto svou činností na sebe upozornil německé Gestapo. Na jaře 1942 byl zatčen. Pankrác, Terezín, Mauthausen, Dachau - to jsou zastavení jeho tři léta trvající křížové cesty. Don Trochta vypadal navenek velmi silný - ale bylo to jen zdání. Robustní postava skrývala slabý organismus, ale silnou vůli. Ukázalo se to v Mauthausenu, kde jednou, už na kraji svých sil, tlačil vězeň Trochta spolu s jinými spoluvězni vozík s těly popravených na hromadu mrtvol před krematoriem. Dozorce ho nějakou dobu pozoroval, jak se doslovně vleče, pak vytáhl pistoli a střelil po něm; měla to být rána z milosti. Ve skutečnosti ho zasáhl jen do nohy. Don Trochta uklouzl a omdlel. Vypadal jak mrtvý. Spoluvězni ho chytli za ruce a nohy a položili na vozík na ostatní mrtvoly. Po chvíli se probral, duchapřítomně si uvědomil, kde je, i nadále předstíral, že je mrtev: nikdo si ho nevšiml. Dělal, že sklouzává po mrtvých tělech, až se dostal až ke kraji vozíku; nakonec úplně sklouzl z vozu do příkopu. Tam ho našel vězeňský lékař, Jugoslávec. Dověděl se, že ta polomrtvola je katolický kněz, dal si s ním péči a zachránil mu život.

V Dachau se setkal s pozdějším pražským arcibiskupem kard. Beranem - spolu táhli nejednou káru v táboře a se navzájem povzbuzovali - tak jak spolu ponosou břímě biskupství ve vlasti nejdříve osvobozené a pak znovu ujařmené.

V předvečer salesiánského svátku Panny Marie Pomocnice křesťanů 23. května 1945 se vrátil do Prahy a s novou chutí se pustil do práce.

28. září 1947 byl podruhé vyrušen: z Říma přišlo jmenování za biskupa do Litoměřic, do diecéze, z níž víc jak většina kněží byla odsunuta, mnohé katolické osady opuštěny, kostely zabedněny, jiné vydrancovány, majetek farností namnoze rozebrán »národními správci«. Trvalo jen půl roku a každý musel uznat, že diecéze je na vzestupu. To už jsme po únoru 1948. Situace už předtím těžká se stala svízelnou a pro lidské oči přímo tragickou. Po prvním předbíhání komunisté odhalili svou pravou tvář. Docházelo k větším a větším konfliktům. Biskup Trochta byl pověřen vést vyjednávání s vládou. Mnozí z komunistů byli jeho spoluvězni, dovedl s nimi mluvit, dovedl i ustoupit, a šel v tom tak daleko, že to někteří biskupové považovali za příliš. Komunisti ho vydávali za »rozumného«, za »přítele pracujícího lidu«, kolaboranta, a tak ničili jeho dobrou pověst mezi katolíky. Než i pro něho přišel okamžik, kdy zakusil věrolomnost komunistů a tak už dál jít nemohl. On sám osobně četl v katedrále proslulý společný biskupský list v neděli o svátku Božího Těla 1949; pak dostal do své rezidence státního komisaře, který mu přehlížel poštu, omezili jeho svobodný pohyb, až nakonec mu nedovolili ani jít do vlastní

katedrály a úplně obsadili jeho rezidenci. Policejní agent byl s ním ve dne v noci. R. 1953 byl konečně zatčen a po vyšetřovací vazbě a vyčerpávajících výsleších, trvajících půldruhého roku, byl postaven před soud. Státní prokurátor žádal trest smrti, pro velezradu, špionáž ve službách Vatikánu; dostal »jen« 25 let žaláře. Komunisté mu nezapomněli jeho »Non possumus« při vyjednávání jménem biskupů. Bylo to za měsíců vazby, kdy mu zemřela maminka. Samozřejmě na pohřeb nemohl.

V roce 1960 byl amnestován, ale musel se »zapojit do výrobního procesu« a stát »užitečným členem společnosti«. Kdo však přijme do práce biskupa? Konečně našel místo na stavbě jako nádeník, protože ale jeho přítomnost budila rozruch, musel odejít a pracovat jinde, byl zámečníkem, údržbářem při opravách výtahů apod. „Tam jsem mohl lépe poznat dělnické prostředí a jeho smýšlení a mohl navázat tolik krásných přátelství. A pak, víte, neuškodí ani biskupovi, když si dovede leccos spravit sám.“ Jen dva roky vydržel zdravotně manuální práci.

Dostal infarkt a po klinickém vyléčení měl přidělen pobyt v charitních ústavech - v Mukařově a Radvanově byl zase s kardinálem Beranem. V březnu 1968 mu došla výzva kněží i věřících, podepsaná též kapitulním vikářem Olivou, aby se vrátil do diecéze. Mons. Trochta však čekal, až byl zrušen jeho rozsudek a on byl plně rehabilitován. 1. září se ujal řízení diecéze. Pozdravila ho také tehdejší vedoucí Sekretariátu pro církevní záležitosti dr. Erika Kadlecová. V listopadu přijel do Říma, poprvé po dvaceti letech. Rok nato byl jmenován kardinálem, ale povýšení nebylo zveřejněno. Mons. Trochta se zase dal do práce. Jen krátce ji mohl vykonávat svobodně; šroub »normalizace« utlumoval církevní život víc a více. Přicházelo jedno omezení za druhým. Málo vhod přišlo komunistickým úřadům, když v březnu 1973 bylo zveřejněno jeho už čtyři roky staré jmenování kardinálem. Nedovolili mu veřejně sloužit mši svatou, když byl na léčení ve Františkových Lázních a v květnu nesměl jít celebrovat k hrobu blahoslavené Zdislavy v Jablonném v její svátek. V březnu 1974 se měl zúčastnit zasedání Sekretariátu pro nevěřící, jehož byl členem, a pronést přednášku na Katolické universitě v Miláně, kam byl pozván. Nepřijel, protože byl už delší dobu v nemocnici. Jak tělesná tak i dušecní utrpení snášel v duchu víry, věděl, že utrpením pomáhá stejně své těžce zkoušené diecézi i vlasti jako zevnější činností. Bůh ho z tohoto utrpení vysvobodil 6. dubna 1974, v den, kdy v roce 885 zemřel na Velehradě sv. Metoděj. Kardinál Trochta, první litoměřický biskup-kardinál padl do země jako pšeničné zrno, aby odumřelo a přineslo jednou hojný užitek.

Memento spoluvězně

I neděle byly pro kněze v Leopoldově neklidné. Věznitelé věděli, že ten den se kněží chtějí více modlit, a to nebylo ani dovoleno, ani trpěno. V Dachau, říkal Štěpán, byla v neděli možnost většího pohybu a jaksi beztvrdé kontroly, odpoledne dokonce Španěl napodobili za účasti vězňů-diváků na velkém prostranství býčí zápasy; byla tu možnost volných rozhovorů a nějak bylo přece jenom znát, že je neděle.

Naše československé neděle se často vyznačovaly tím, že bez předchozího uvědomění a náhle jsme byli dopoledne odvedeni do vězeňského biografu, kde se obyčejně předváděly nudné pohádky ze života sovětského lidu. Jen nemoc mohla být omluvou, neplatila ale při tak důležitém českém filmu jako Švejk, z něhož jsme viděli jen první část, abychom se poučili o životě kuráta Katze. Častěji jsme byli vehnáni do ostrahy, která byla vedena

kolem celé věznice, ač nedaleko za ní byla desetimetrová hradba z doby císaře Leopolda. Na úzké pěšince mezi dvěma ostnatými ploty jsme motykami odkopávali a odstraňovali rukama tu travičku, která se pokoušela vyrazit z písku. Chodil s námi dozorce a z četných věží přihlíželi strážní vyzdobeni samopalem. Avšak tato doba byla pro nás přece jenom nedělní, byli jsme na slunci, které bylo Boží, směli jsme si někdy vysvléknout košile, a při této práci se přece jen dalo rozjímat. Odpoledne jsme pak zůstávali na celách a mohli číst. Dozorce, v naší řeči bachař, zůstával ovšem s námi, obcházel a občas tajně pozoroval, co děláme.

Tak tomu bylo jedné neděle na jaře 1960.

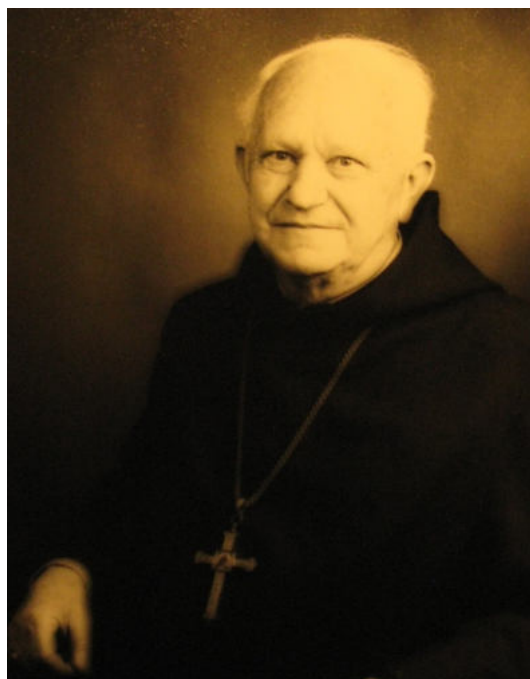
Seděli jsme se Štěpánem vedle sebe na lavici, Četl jsem si slovenský překlad Dostojevského *Idiota*, tehdy občas se tu objevila lepší kniha na rozdíl od realistických románů nebo povídek s pohádkovým zaměřením o krásném životě v Sovětském svazu, kterým však chyběl pohádkový půvab. To odpoledne měl na kněžském oddělení službu pan "Vůl", takovou přezdívku měl bachař, jehož jsme zacvičovali do znalosti nástěnných hodin, kterým dobře nerozuměl. Byl to nějaký prost'áček, který nebyl ani nejhorší, jen neobyčejně hloupý, který stejně jako mnozí jiní trpěl pocitů méněcennosti.

Zahlédl jsem jeho stín u okna, u něhož jsme seděli a řekl jsem tiše Štěpánovi: „Pan Vůl nás pozoruje“. Štěpán se usmál a řekl něco vtipného, jak měl ve zvyku, takže jsem se opět usmál, avšak nad dovolenou míru. Vězeň se vlastně ani nemůže usmívat či dokonce smát, je to zločinec a má si být vědom svých provinění! Již byl na cele a přísně se na nás dva podíval a vyzval nás, abychom s ním šli na chodbu. Vzali jsme si knihy sebou a hned začal výslech: „Vy jste se tam modlili nešpory,“ pravil. Odpověděl jsem: „Ale kdepak, však vidíte, že čteme.“ Modlit se společně nebylo ani kněžím dovoleno. „Dejte sem ty knihy“. Pozorné obracel list za listem a když nenašel žádné psané texty, chtěl se přece jen přesvědčit. „Vysvlékněte se“, nařídil. To jsme museli podle předpisů udělat. A neměli jsme opravdu nic zakázaného u sebe. A tak jsme tu stáli ve spodním prádle a pan Vůl přejížděl po těle, zda nezašustí papír.

Několik let po té stál Štěpán Trochta ve vídeňském dómu Sv. Štěpána a připomínal věřícím v jazyce německém památku soluňských bratří. A za několik dní na to stál v Maria Zell před milostnou soškou Panny Marie a sloužil mši. Také já jsem mohl stát poblíž.

A nyní, jak pevně věřím, stojí poblíž sv. Václava a své ctihodné Zdislavy v království Božím. To je ten Štěpán kardinál Trochta, vyznavač i mučedník, který žil velkou část svého života v Mauthausenu a v Dachau, v Ruzyni a na Pankráci, v Kartouzích a v Leopoldově, ten který přestál tolik ran a utrpení všeho druhu, pro něhož vždy největším utrpením byla jistě vždy trvalá nesvoboda církve u nás. Ne nadarmo nosil jméno Sv. Štěpána, prvomučedníka, který zemřel na začátku dějin církve ukamenován.

*Anastáz Opasek, OSB (20.4.1913, Vídeň - 24.8.1999, klášter Rohr, Bavorsko),
arciopat břevnovského kláštera*

KATECHEZE O STÁŘÍ

Stáří, zdroj pro lehkomyšlné mládí

(katecheze papeže Františka při generální audienci, Aula Pavla VI., Vatikán, 16. 3. 2022)

Když byl Izrael mládenečkem, zamiloval jsem si ho, zavolal jsem svého syna z Egypta. Sám jsem naučil Efrajima chodit. Provázky lidskými jsem je táhl, provazy milování, byl jsem jako ti, kdo jim nadlehčují jho, když jsem se k němu nakláněl a krmil jej. (Genesis 6,5-8)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Biblický příběh nám symbolickým jazykem své doby vypráví cosi ohromujícího: Boha natolik roztrpčila lidská nepravost, která se rozmohla jako normální životní styl, že považoval stvoření lidí za omyl a rozhodl se je vyhladit. Bylo to radikální řešení, které mohlo být paradoxním rubem k milosrdenství, protože by již neexistovali lidští tvorové, dějiny, soud ani zavržení a mnohé oběti, předurčené k rozkladu, násilí, nespravedlnosti by byly provždy ušetřeny.

Nestává se někdy též nám, když nás zmáhá pocit bezmoci vůči zlu, anebo malomyslníme kvůli poslům neblahých zpráv, že se domníváme, jak by bylo lepší vůbec se nenarodit? Máme snad důvěřovat některým nedávným teoriím, které označují lidský druh v životě naší planety za evoluční škodu? Je vše negativní? Nikoli.

Jsme skutečně pod tlakem a vlivem protichůdných podnětů, které v nás vyvolávají zmatek. Na jedné straně sršíme optimismem z věčného mládí, zažehnutého neobyčejným technickým pokrokem, který před nám vykresluje budoucnost oplývající stroji výkonnějšími a rozumnějšími než jsme my sami, jež budou léčit naše neduhy a promýšlet nejlepší možná řešení zaručující naši nesmrtelnost, tedy robotický svět. Na straně druhé jakoby se naše obrazotvornost stále více zaměřovala na výjevy konečné katastrofy, při níž vyhyneme. Něco takového by se stalo při případné jaderné válce. „Den poté“ – pokud zůstaneme naživu – bude nutné začít nanovo. Naprostá zkáza, aby se začalo od nuly. Samozřejmě nechci znevažovat pokrok, avšak zdá se, že naším podvědomím se stále více rozpíná symbol potopy. Nynější pandemie ostatně nikterak lehce zatížila naši představivost o věcech, na kterých skutečně záleží v životě a jeho osudech.

Když se v tomto biblickém příběhu jedná o záchranu před zánikem a potopou pozemského žití, Bůh tento úkol svěřuje nejstaršímu ze všech, Noemovi, muži „spravedlivému“. Klade si otázku, zachraňuje stáří svět? V jakém smyslu? A jak stáří zachraňuje svět, v obzoru pozemského života anebo pouze přežitím až do potopy?

Ježíšova slova, která se odvolávají na Noemovu dobu, nám napomohou k prohloubení smyslu oné biblické stránky, kterou jsme vyslechli. Když Ježíš mluví o konci časů, praví: „Jako bylo v době Noemově, tak tomu bude v době Syna člověka: jedli a pili, ženili se a vdávali až do dne, kdy Noe vstoupil do archy a přišla potopa a zahubila všechny“ (Lk 17, 26-27). Jíst, pít, ženit a vdávat se je však něco zcela normálního, a nikoli příklady nějaké zpustlosti. V čem tedy spočívá zkaženost? Ježíš ve skutečnosti klade důraz na to, že pokud se lidé omezí na výlučné vychutnávání života, přestávají dokonce vnímat svou hříšnost, která umrtvuje jejich důstojnost a zamožuje ji jedem. Když se vytratí vnímání zkaženosti,

stane se z ní cosi normálního: vše totiž můžeme zaplatit, opravdu vše! Lze nakupovat a prodávat – názory i skutky spravedlnosti – to vše je v obchodním i profesionálním světě obvyklé. Zkaženost se lehkomyšlně prožívá, jako by byla součástí běžného lidského blahobytu. Když něco jen pomalu postupuje kupředu, třeba nějaký proces, kolikrát slycháváme, že za úplatu jej někdo může urychlit. Všichni to dobře známe a korupce se jeví jako normální součást bytí, což je ošklivé. Dnes dopoledne jsem o tom mluvil s jedním pánem. Životní statky se tak spotřebovávají a užívají bez obav o duchovní kvalitu života, bez péče o životní prostředí ve společném domově. Vše je třeba zužitkovat, aniž bychom se starali o pokoření a sklíčenost, jimiž mnozí lidé trpí a o zlo ve společnosti. Dokud lze běžný život naplnit „blahobytem“, nechceme přemýšlet o tom, co jej zbavuje spravedlnosti a lásky. „Mně se daří dobře! Proč bych myslel na problémy, války, lidskou bídu, chudobu a špatnost? Je mi dobře a na druhých mi nezáleží“, to je podvědomé smýšlení, které nás vrhá do zkorumpovaného života. Může se zkaženost stát normalitou? Bratři a sestry, bohužel ano. Lze dýchat zkažený vzduch stejně, jako dýcháme kyslík. To je ale normální, namítnete, když chcete, abych vám něco rychle vyřídil, co mi za to dáte? Je to normální, ale není to dobré, je to špatné! Co vede do této zkaženosti? Jediné: bezstarostnost, která se obrací výhradně k péči o sebe sama. Právě tudy vstupuje do života zkaženost, která jej přivádí do záhuby. Zkorumpovanost čerpá značný prospěch z této nedobré lehkomyšlnosti. Když se člověku vše daří a nezáleží mu na druhých, tato bezstarostnost utlumuje jeho obranyschopnost, zatemňuje svědomí a – leckdy bezděky – z nás činí spoluviníky. Zkaženost se totiž nikdy nepohybuje osamoceně, člověk má pokaždé spoluviníky, protože korupce se stále více rozšiřuje.

Stáří se ocitá ve vhodném postavení k tomu, aby odkrylo podvod této standardizace života, posedlého požívačností a zbaveného niternosti, života ochuzeného o myšlení, obět', zvnitřnění, krásu, pravdu, spravedlnost, lásku. Výjimečná vnímavost stařeckého věku k projevům pozornosti, hnutím mysli a citům, které nás polidšťují, by se měla stát posláním mnohých seniorů a jejich volbou z lásky vůči novým generacím. Je na nás, abychom byli na poplach: „Dejte si pozor na zkaženost, která nikam nevede“. Dnes se žádá moudrost starců, abychom se obrátili proti korupci. Nová pokolení od nás, starých lidí, očekávají slova, která by byla prorocká a otevřela cestu novým perspektivám, ležícím mimo tento lehkomyšlný zkažený svět, uvyklý úplatkářství. Boží požehnání si volí stáří právě kvůli tomuto natolik lidskému a polidšťujícímu charismatu. Jaký smysl má mé stáří? Každý z nás seniorů se na to může tázat. Smysl spočívá v tomto: z vlastní zkušenosti prorocky upozornit na korupci jako na nikam nevedoucí cestu. My staří máme být proroky odsuzujícími zkaženost, jako to učinil Noe ve své době, protože jemu jedinému Bůh důvěřoval. Ptám se vás všech i sám sebe: Mám srdce dostatečně otevřené proto, abych dnes prorokoval proti zkaženosti? Je špatné, když si staří lidé uchovají tytéž zkažené návyky ze svého mládí. Pomysleme na biblický příběh o Zuzaniných soudcích, kteří jsou příkladem nemorálního stáří. S takovým stářím nelze prorokovat před mladými generacemi.

Noe je vzorem stáří, které není mravně upadlé, nýbrž rodí život. Noe nekáže, nestěžuje si, neobviňuje, ale ujímá se budoucnosti ohroženého pokolení. My staří máme pečovat o mladé a děti, kterým hrozí nebezpečí. Noe buduje archu přijetí, na níž dává vejít lidem i zvířatům. Svou starostí o život ve všech jeho formách plní Boží pokyn a opakuje laskavé a velkorysé stvořitelské gesto, tedy ve skutečnosti totéž smýšlení, které podnítilo Boží příkaz: nové požehnání, nové stvoření (srov. Gn 8,15-9,17). Noemovo povolání je nadále

aktuální a svatý patriarcha se za nás ještě musí přimlouvat. A my, ženy a muži určitého věku – abych neužil slova „staří“ a někoho neurazil – nezapomínejme, že máme možnost moudře říci druhým: „Podívej, tato cesta zkaženosti nikam nevede“. Máme být dobrým vínem, které ve své uzrálosti přináší dobré, nikoli špatné poselství.

Vyzývám dnes všechny lidi jistého věku, abych neřekl staří... Dávejte pozor: vaší odpovědností je pranýřovat lidskou zkaženost, ve které žijeme a v níž jakoby – za naprostého relativismu – bylo vše povoleno. Jděme vpřed. Svět potřebuje silné mladé lidi a moudré starce. Prosme Pána o milost moudrosti.

Loučení a dědictví: paměť a svědectví

(katecheze papeže Františka při generální audienci, Aula Pavla VI., Vatikán, 23. 3. 2022)

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

V Bibli předchází popisu smrti starého Mojžíše jeho duchovní závěť, nazývaná "Mojžíšova píseň". Tento chvalozpěv je především krásným vyznáním víry a zní takto: "Hlásám Hospodinovo jméno, přiznejte velikost našemu Bohu! On je Skála. Jeho dílo je dokonalé, na všech jeho cestách je právo. Bůh je věrný a bez podlosti, je spravedlivý a přímý." (Dt 32,3-4). Je to však také vzpomínka na dějiny prožité s Bohem, na dobrodružství lidí, kteří se zformovali z víry v Boha Abraháмова, Izákova a Jákobova. A tak Mojžíš vzpomíná i na hořkost a zklamání samotného Boha: jeho věrnost je neustále vystavována zkoušce kvůli nevěrnosti jeho lidu. Věrný Bůh a reakce nevěrného lidu: jako by lidé chtěli vyzkoušet Boží věrnost. A on vždy zůstává věrný a blízký svému lidu. Právě to je jádrem Písne Mojžíšovy: Boží věrnost, která nás provází po celý život.

Když Mojžíš vyslovuje toto vyznání víry, stojí na prahu zaslíbené země a také na prahu svého odchodu ze života. Bylo mu sto dvacet let, píše se ve zprávě, "ale zrak mu nepohasl" (Dt 34,7). Ta schopnost vidět, skutečně vidět, dokonce vidět symbolicky, jak to mají starší lidé, kteří vidí věci, hlubší smysl věcí. Životnost jeho pohledu je vzácným darem: umožňuje mu s potřebnou jasností předávat dědictví dlouhé životní zkušenosti a víry. Mojžíš vidí historii a předává ji dál; staří vidí historii a předávají ji dál.

Stáří, které je obdařeno touto prozíravostí, je vzácným darem pro generaci, která přijde po něm. Osobní a přímé naslouchání příběhu prožívané víry se všemi jejími vzestupy a pády je nenahraditelné. Čtení v knihách, sledování ve filmech, konzultace na internetu, ať už jsou jakkoli užitečné, nikdy nebudou totéž. Toto předávání - které je skutečnou tradicí, konkrétním předáváním ze starých na mladé! - tento přenos dnes velmi chybí a stále více chybí novým generacím. Proč? Protože tato nová civilizace má představu, že staří jsou odpad, že staří se musí odstranit. To je brutální! Ne, tak to nejde. Přímé vyprávění od člověka k člověku má tón a způsob komunikace, které žádné jiné médium nemůže nahradit. Starý člověk, který žije dlouho a dostane dar jasného a vášnivého svědectví o své historii, je nenahraditelným požehnáním. Jsme schopni rozpoznat a ctít tento dar starých lidí? Jde dnes předávání víry - a smyslu života - touto cestou naslouchání starším lidem? Mohu podat osobní svědectví. O nenávisti a zlobě ve válce jsem se dozvěděl od svého dědečka, který v roce 1914 bojoval na Piavě. Protože mi vyprávěl o válečném utrpení. A to se nenaučíte z knih ani jinak, to se naučíte tímto způsobem, předáváním z prarodičů na

vnoučata. A to je nenahraditelné. Přenos životních zkušeností z prarodičů na vnoučata. Dnes tomu tak bohužel není a má se za to, že prarodiče jsou materiál na odpis. Ne! Jsou živou pamětí národa a mladí lidé a děti musí naslouchat svým prarodičům. V naší kultuře, která je tak "politicky korektní", se zdá, že je tato cesta v mnoha ohledech znemožněna: v rodině, ve společnosti i v samotném křesťanském společenství. Někteří dokonce navrhují zrušení výuky dějepisu, protože se jedná o zbytečné informace o světech, které již nejsou důležité, což ubírá prostředky na poznání současnosti. Jako bychom se narodili včera!

Na druhou stranu předávání víry často postrádá vášeň "žité historie". Předávání víry nespočívá v tom, že říkáte "bla-bla-bla". Vypráví o zkušenosti víry. A tak je těžké přilákat lidi, aby si zvolili lásku navždy, věrnost danému slovu, vytrvalost v obětavosti, soucit se zraněnými a sklíčenými. Životní příběhy se samozřejmě musí proměnit ve svědectví a svědectví musí být věrné. Ideologie, která ohýbá dějiny podle svých představ, rozhodně není poctivá; propaganda, která přizpůsobuje dějiny k propagaci vlastní skupiny, není poctivá; dělat z historie tribunál, v němž se odsuzuje minulost a odrazuje se od jakékoli budoucnosti, není poctivé. Být spravedlivý znamená vyprávět historii takovou, jaká je, a dobře ji mohou vyprávět jen ti, kdo ji prožili. Proto je tak důležité naslouchat starším lidem, naslouchat prarodičům, je důležité, aby si s nimi děti povídaly.

Samotná evangelia vyprávějí požehnaný Ježíšův příběh upřímně, neskrývají chyby, nedorozumění a dokonce ani zradu učedníků. Toto je příběh, toto je pravda, toto je svědectví. To je dar paměti, který "starší" církve předávají od samého počátku a předávají jej "z ruky do ruky" následující generaci. Bude dobré, když si položíme otázku: nakolik si ceníme tohoto způsobu předávání víry, předávání štafety mezi staršími členy společenství a mladými lidmi, kteří se otevírají budoucnosti? A tady si vzpomínám na něco, co jsem už mnohokrát řekl, ale rád bych to zopakoval. Jak se předává víra? "No, tady je kniha, prostudujte si ji": ne. To není způsob, jak předávat víru. Víra se předává v hovorovém jazyce, tedy v rodinné řeči, mezi prarodiči a vnoučaty, mezi rodiči a dětmi. Víra se vždy předává v nářečí, v tom důvěrně známém a zkušenostmi osvojeném dialektu. Proto je tak důležitý dialog v rodině, dialog dětí s prarodiči, kteří jsou těmi, kdo mají moudrost víry.

Občas se mi stane, že se nad touto zvláštní anomálií zamyslím. Dnešní katechismus křesťanské iniciace hojně čerpá z Božího slova a zprostředkovává přesné informace o dogmatech, morálce víry a svátostech. Často však chybí poznání církve, které vychází z naslouchání a svědectví skutečných dějin víry a života církevního společenství od počátku až po současnost. Jako děti se učíme Božímu slovu v hodinách katechismu, ale jako mladí lidé se "učíme" být církví ve třídách globálních informačních médií.

Vyprávění o dějinách víry by mělo být jako Mojžíšovo kantikum, jako svědectví evangelí a Skutků apoštolů. Jinými slovy, příběh, který dokáže s dojetím připomínat Boží požehnání a věrně připomínat naše selhání. Bylo by dobré, kdyby katecheze od samého počátku zahrnovala návyk naslouchat z prožité zkušenosti starších lidí jasnému vyznání požehnání, které jsme od Boha dostali a kterého si musíme vážít, a věrnému svědectví o vlastních chybách, které musíme odstranit a napravit. Starší lidé vstupují do zaslíbené země, kterou si Bůh přeje pro každou generaci, když nabízejí mladým krásné zasvěcení svého svědectví a předávají jim příběh víry, víry v nářečí, v tom známém nářečí, v tom nářečí, které se předává od starých k mladým. Pak pod vedením Pána Ježíše vstoupí staří a mladí společně do jeho království života a lásky. Ale dohromady. Všichni v rodině, s tímto velkým pokladem, kterým je víra předávaná v nářečí.

IL-PAPA FRANGISKU

F'MALTA

“Ġabu ruħhom magħna bi hlewwa liema bħalha” Atti 28,2

2-3 ta' April 2022

Program apoštolské cesty papeže Františka na Maltu

V duchu motta ze Skutků apoštolů (28,2): „*Chovali se k nám mimořádně laskavě*“ se Svatý otec vydá na 36. zahraniční apoštolskou cestu, která povede na ostrov Malta.

V SOBOTU 2. DUBNA papež odletí v 8.30 hodin z římského letiště Fiumicino na středomořský ostrov Malta, kde se po přistání v 10 hodin očekává uvítací ceremoniál. V 10.50 papež ve Vallettě vykoná zdvořilostní návštěvu u prezidenta Maltské republiky George Williama Velly; v 11.35 bude následovat schůzka s premiérem Robertem Abelou a hned poté, v 11.50, setkání se státními představiteli a diplomatickým sborem. Při této příležitosti papež František pronese svou první promluvu. Odpoledne papež odpluje na Gozo, druhý největší ostrov maltského souostroví. Příjezd do přístavu Mgarr je naplánován na 17.00. Zde proběhne modlitební setkání v národní svatyni "Ta' Pinu", kde papež pronese homilii. V 18.45 hodin se papež vrátí trajektem z přístavu Mgarr na Maltu a odebere se k odpočinku na apoštolskou nunciaturu, která bude jeho sídlem během osmačtyřicetihodinové cesty.

NEDĚLE 3. DUBNA – začne v 7.45 soukromým setkáním se členy Tovařystva Ježíšova na nunciatuře v Rabatu. V 8.30 pak papež navštíví jeskyni svatého Pavla ve stejnojmenné bazilice. Na tomto symbolickém místě, které připomíná ztroskotání apoštola národů v roce 60 n. l., se papež usebere v modlitbě. Dopoledne (od 10.15) pak bude sloužit mši svatou ve městě Floriana a poté pronese modlitbu Anděl Páně. Odpoledne bude věnováno migrantům: František se v 16.45 hodin setká se skupinou uprchlíků v centru pro migranty Jana XXIII. v Hal Faru a promluví k nim. Po tomto posledním setkání odletí do Říma, kde přistane krátce před osmou hodinou večer.

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Na louce u silnice sedí u stohu sena chlap a pojídá seno. Jede kolem starosta, nechá zastavit, jde k němu a povídá: „Co to tady děláte, člověče!? Tady máte 100 korun a běžte se někam najíst.“ Jakmile odjede, strčí chlap stokorunu do kapsy a dál pojídá seno. Jede kolem hejtman: „Co to tady děláte, člověče!? Tady máte 500 korun a běžte se někam najíst.“ Jakmile odjede, strčí chlap pětistovku do kapsy a dál se cpe senem. Jede kolem exprezident Klaus. Vystoupí z auta a praví: „Co to tady děláte, člověče? Cpát se senem, když je všude tolik zeleného! Seno si, vy hazardéře, nechte na zimu!“

II.

Co když nám dojdou všechny potraviny a budeme muset lovit? Já třeba ani nevím, kde taková pizza žije..

III.

"Včera večer jsem spálil 800 kilokalorií." - "Ty jsi byl ve fitku?" - "Ne, zapomněl jsem pizzu v troubě."

IV.

Povídají si v parku dva důchodci: "Tak to vidíš, kamaráde. Dřív jsme se ládovali párkem v rohlíku a teď si můžeme dovolit jenom rohlík v parku."

V.

Starší dáma se rozhodla připravit svoji poslední vůli a sdělila svému duchovnímu svá dvě poslední přání. Jednak si přála být zpopelněna a za druhé si přála být rozptýlena v obchodním domě Tesco. „V Tescu?“, užasl duchovní, „proč v Tescu?“ - „Budu mít jistotu, že za mnou děti přijdou aspoň jednou za týden.“

VI.

K lékaři přijde starší muž, že je mu 75 let, nikdy mu nic nebylo, ale teď ho píchá v zádech. „Vám že je 75 let? Jak jste se dokázal udržet takhle svěží?“ „Víte, když jsme se před 50-ti léty s mou ženou brali, slíbili jsme si, že se nebudeme hádat, že raději jeden půjde ven. A to víte, pane doktore, padesát let na čerstvém vzduchu organismu prospěje.“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 26. března - 3. dubna 2022

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 26. března	TOPOLANY - 16.30: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY	TOPOLANY 17.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
 NEDĚLE 27. března	TOPOLANY-SOBOTNÍ MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za +Marii KLEVETOVOU, man- žela a +rodiče KOMÁRKOVY
	4. NEDĚLE POSTNÍ	DRYSICE 9.30	za +Vojtěcha KNAPA, manželku, dceru, zetě a Boží požehnání pro živou rodinu
		PODIVICE 11.00	za + Marii a Ludvíka FRÉLICHOVY, syna, tři zetě a Boží požehnání pro rodinu
		PONDĚLÍ 28. března	PUSTIMĚŘ 18.00
ÚTERÝ 29. března	ÚTERÝ PO 4. NEDĚLI POSTNÍ	PODIVICE 8.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu NAVLÁČILOVU
STŘEDA 30. března	STŘEDA PO 4. NEDĚLI POSTNÍ	DRYSICE 17.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		DRYSICE 18.00	za zemřelé rodiče Josefa a Marii POLÁŠKOVY
ČTVRTEK 31. března	ČTVRTEK PO 4. NEDĚLI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za Boží požehnání pro děti v našich farnostech a jejich rodiny
PÁTEK 1. dubna	PÁTEK PO 4. NEDĚLI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 17.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
	PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI	PUSTIMĚŘ 18.00	za +Františku SPISAROVOU, manžela, dceru Marii a duše v očistci
	SV. MARIE EGYPTSKÁ, POUSTEVNICE A KAJÍCNICE	PODIVICE 18.00	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
SOBOTA 2. dubna	SOBOTA PO 4. NEDĚLI POSTNÍ SV. FRANTIŠEK Z PAOLY, POUSTEVNÍK	PODIVICE 8.00	na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní s prosbou o ochranu Panny Marie pro rodinu a přátele
	TOPOLANY - 17.30: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY	TOPOLANY 18.00	za + Pavla a Máriu VOJTKOVYY
NEDĚLE 3. dubna	TOPOLANY-SOBOTNÍ MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Boženu JANSKOU, manžela a Boží požehnání pro rodinu JANSKOU a VOLDŘICHOVU
	5. NEDĚLE POSTNÍ	DRYSICE 9.30	za farnosti Drysice, Pustiměř, Podivice a Topolany
		PODIVICE 11.00	za + Marii ČERNOU a Boží požehnání pro rodinu ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU
	PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA		

POŘAD BOHOSLUŽEB: 2. - 10. dubna 2022

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 2. dubna	TOPOLANY - 17.30: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY	TOPOLANY 18.00	za + Pavla a Máriu VOJTKOVYY
NEDĚLE 3. dubna	TOPOLANY-SOBOTNÍ MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Boženu JANSKOU, manžela a Boží požehnání pro rodinu JANSKOU a VOLDŘICHOVU
	5. NEDĚLE POSTNÍ	DRYSICE 9.30	za farnosti Drysice, Pustiměř, Podivice a Topolany
	PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PODIVICE 11.00	za + Marii ČERNOU a Boží požehnání pro rodinu ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU
PONDĚLÍ 4. dubna	PONDĚLÍ PO 5. NED. POSTNÍ SV. IZIDOR, BISKUP A UČITEL CÍRKVE	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Marii POHLODKOVOU, dva manžele a Boží požehnání pro živou rodinu
ÚTERÝ 5. dubna	ÚTERÝ PO 5. NEDĚLI POSTNÍ SV. VINCENC FERRERSKÝ, K.	PODIVICE 8.00	za + rodiče MALÍKOVY a Boží požehnání pro živou rodinu
STŘEDA 6. dubna	STŘEDA PO 5. NEDĚLI POSTNÍ R. 885 ZEMŘEL SV. METODĚJ, PATRON EVROPY	DRYSICE 17.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		DRYSICE 18.00	za + Pavla BAXU dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu
ČTVRTEK 7. dubna	ČTVRTEK PO 5. NEDĚLI POSTNÍ SV. JAN KŘITTEL DE LA SALLE, K.	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Vojtěcha ADAMCE, manželku a rodiče
PÁTEK 8. dubna	PÁTEK PO 5. NEDĚLI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 17.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		PUSTIMĚŘ 18.00	za + Karla ČEJKU, Marcela KREJČIŘÍKA, živou a + rodinu
		PODIVICE 18.00	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
SOBOTA 9. dubna	SOBOTA PO 5. NEDĚLI POSTNÍ	PODIVICE 8.00	za Boží požehnání pro rodinu MADEJOVU, PICHLEROVU a duše v očistci
		TOPOLANY - 17.30: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY	TOPOLANY 18.00
NEDĚLE 10. dubna	TOPOLANY-SOBOTNÍ MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + rodinu LOUBALOVU, POSPÍŠILOVU, živou a + rodinu NOVOTNOU
	KVĚTNÁ NEDĚLE PŘINESTE SI RATOLESTI	DRYSICE 9.30	za + Helenu MARKOVOU, manžela, živou a + rodinu
	PUSTIMĚŘ: 14.00-16.00 VELIKONOČNÍ SV. SMÍŘENÍ /CIZÍ ZPOVĚDNÍK/	PODIVICE 11.00	za + Františka ZAKOPALA, + rodiče, sestru Marii a Boží požehnání pro rodinu